

LA DIÒCESI DE BARCELONA DÓNA LA BENVINGUDA A MONS. SEBASTIÀ TALTAVULL

«Vosaltres sou els meus amics»

«PODRÍEM FER ALGUNA COSA SI NO FÓSSIM PERSONES DE COMUNIÓ?»

En una entrevista concedida a *Catalunya Cristiana*, Mons. Taltavull fa avinents algunes de les qüestions que marcaran a partir d'ara el seu dia a dia com a bisbe auxiliar de Barcelona. Un dels aspectes que el preocupa és la comunió. «Podríem fer alguna cosa si no fóssim persones de comunió?», es pregunta el nou bisbe, alhora que lamenta que «massa vegades aquesta unitat no apareix prou».

Pàg. 19

Agustí Codinach

Transmetent un missatge de comunió, amb el seu tarannà pròxim i afaible, i amb el lema episcopal «Vosaltres sou els meus amics» (Jn 15,14), ha iniciat Mons. Sebastià Taltavull el seu ministeri com a bisbe auxiliar de Barcelona. Acompanyat dels seus familiars, especialment de la seva mare, així com de tots els amics que ha anat fent al llarg de tota la seva trajectòria personal i pastoral, Mons. Sebastià Taltavull va rebre l'ordenació episcopal de mans del cardenal Lluís Martínez Sistach. La celebració, concelebrada per un gran nombre de bisbes i preveres, va tenir lloc el 21 de març a la catedral de Barcelona. El primer acte que va presidir Mons. Sebastià Taltavull com a nou bisbe auxiliar de Barcelona va ser una eucaristia i vetlla de pregària per les vocacions al Seminari Conciliar de Barcelona.

Pàg. 20, 21 i 22

El P. Enric Puig insta al consens social i polític davant de la nova llei d'educació Pàg. 12

Missatge de perdó i esperança per a Àfrica

Benet XVI ha tornat impressionat de la seva primera visita apostòlica a l'Àfrica, concretament al Camerun i Angola. El Papa ha esdevingut el portaveu del crit africà de justícia i de pau, i ha deixat al continent negre un missatge d'esperança. El Pontífex ha animat els africans a ser protagonistes del seu propi desenvolupament, sense renunciar als seus valors ni a la dignitat de les persones. Igualment, ha demanat que la comunitat internacional no s'oblidi d'Àfrica i ha fet una crida a la solidaritat, l'honradesa i la justícia social. A Benet XVI, aquesta experiència a l'Àfrica li ha deixat impressions grates, com «la cordialitat exuberant, l'alegria d'una Àfrica en festa o el fort sentit del sagrat».

Pàg. 7, 8 i 9

El missioner de la Societat dels Missioners d'Àfrica (Pares Blancs) i director del Departament «Afrislam» de la Fundació Sur, Justo Lacunza, analitza la visita del Papa, que ha estat «un símbol vivent d'esperança, de reconciliació, d'humanitat».

Pasqua Jove: una proposta per trobar-se amb Crist ressuscitat

Durant aquesta Setmana Santa, un any més, els joves cristians tenen l'oportunitat de viure la Pasqua d'una manera diferent. La «Pasqua Jove» ofereix als nois i noies un espai d'interioritat, allunyat del soroll de la ciutat,

amb un llenguatge jove, que facilita la trobada personal amb Jesús. Les Avel·lanes, Raïmat o Castelló d'Empúries són algunes de les propostes per als joves en aquesta Pasqua.

Pàg. 3, 4 i 5

Crida a la insubmissió davant d'una llei «èticament inadmissible»

L'aprovació recent per part del Govern d'un nou projecte de reforma de la llei d'estrangeria ha fet saltar totes les alarmes en el si de la Plataforma d'entitats cristianes amb els Immigrants. El rebuig ha estat unànim i sense pal·liatius. «No acatarem unes normes —han afirmat en un comunicat— que contradiguin principis ètics fonamen-

tals o que vulnerin els drets humans.» L'avantprojecte de llei preveu, entre d'altres, l'augment de mesures restrictives i sancionadores davant la immigració, així com la retallada dels drets de la població immigrada i la prohibició de l'ajuda humanitària als sense papers.

Pàg. 2 i 17

Sumari

Pàg. 18 Urgell: Josep Montoya, camí del diaconat permanent

Pàg. 23 Girona: trobada de responsables de santuaris

Pàg. 24 Solsona: jornada de formació de Càritas

Pàg. 28 Entrevista a Francesc Basco, autor de «Mártires del siglo XX»

Pàg. 31 Vint anys de l'espai «Creure avui», de Televisió de Mataró

Editorial

Suport personalitzat als immigrants

Davant l'aprovació per part del Govern d'un projecte de reforma de la llei d'estrangeria, diverses entitats cristianes de Catalunya, algunes de ben rellevants, han fet públic el seu rebuig a alguns articles d'aquest text que poden arribar a conculcar drets fonamentals de la persona. És evident que cal regular els fluxos migratoris, i més en l'actual context de crisi, però altra vegada, les propostes legislatives se centren en normes restrictives i sancionadores. Segons la plataforma, el projecte «oblida novament que els/les immigrants són persones, amb somnis, amb il·lusions i amb famílies que en depenen. Que han estat i poden seguir essent font de riquesa per al nostre país, tan humanament, com cultural i econòmic».

Els signants manifesten la seva preocupació pel risc que en les circumstàncies actuals aflorin actituds de xenofòbia, és a dir, de recel i rebuig respecte els estrangers o els grups ètnics diferents. Ja el Concili Provincial Tarraconense (resolució 115 a) va instar «a denunciar el racisme i la xenofòbia en la mesura que existeixin en sectors de la nostra societat». És lamentable que avui algunes formacions polítiques, sovint sota d'altres pretexts, donin suport a actituds xenòfobes i excloents.

La Plataforma també es dol de l'allargament del període màxim d'internament en immigrants pendents d'expulsió. Cal recordar que ja el juny de l'any passat, les esglésies i entitats cristianes europees van mostrar «la seva profunda preocupació pel creixent ús de la detenció administrativa d'immigrants (fins a 18 mesos d'internament) a l'espera de ser expulsats, en molts països d'Europa». Ara, a l'Estat espanyol, l'avantprojecte de llei recull aquest augment (en passar de 40 dies a 60) i amplia els supòsits d'internament. Així es limita el dret fonamental a la llibertat i es vulnera la Declaració Universal dels Drets Humans (art. 13).

Els signants també protesten legítimament pel fet que el projecte introdueix un element greu —i èticament inadmissible— en castigar l'ajuda humanitària (moralment legítima i cristianament imprescindible) que particulars o entitats prestin a una persona immigrada en situació irregular i sense recursos. Cal no oblidar que

també el Concili Provincial Tarraconense, en una de les resolucions finals, va instar «tots els cristians llurs famílies i comunitats, a treballar, juntament amb tots els ciutadans, per la integració dels immigrants en els camps específics de l'ensenyament, de la sanitat, de la militància sindical o la política, de l'associacionisme, de la caritat i la promoció social» (115 b). «Les nostres entitats i moltes d'altres atenen cada dia centenars de persones en aquesta situació», diuen els membres de la Plataforma. És evident que l'Església continua propiciant aquesta obra de misericòrdia; per exemple, segons el recent estudi de la Generalitat sobre la tasca social dels religiosos a Catalunya, el seu segon àmbit principal d'actuació (un 18%) és en favor dels immigrants (vg. *Catalunya Cristiana* n. 1.538).

El projecte de llei també castiga l'empadronament d'un estranger en un domicili no habitual. Aquesta situació es dona freqüentment en persones sense llar, forçades a tenir una adreça si volen ser considerades ciutadanes a efectes administratius.

Finalment els signants constaten «que l'enduriment que planteja l'avantprojecte de llei orgànica d'estrangeria no es limita només a l'àmbit sancionador, sinó que va més enllà i afecta facetes tan fonamentals per a les persones com és el dret a reagrupar els propis pares, que a partir d'ara hauran de tenir més de 65 anys. La reagrupació només es podrà fer si el fill fa més de 5 anys que té residència regular a Espanya, quan la normativa europea estableix que al fill no se li podrà exigir més de 2 anys de residència regular.

Aquest projecte de nova llei sobre una temàtica que aflagia tantes famílies —a Catalunya hi ha un milió d'immigrants— ha generat un ampli debat social. Són molts els qui opinen que, davant la restricció i la sanció, cal invertir més en els pactes de cooperació amb els països d'origen, perquè ningú no emigra per gust. Cal lluitar així mateix a eradicar les màfies que continuen manipulant persones que arriben al nostre país enganyades. Cal, en definitiva, emprar molts més recursos en l'estudi personalitzat i aprofundit de cada cas. Perquè abans que immigrant, hom és persona.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, M. José Camps, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Peio Sánchez, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Òscar Corominas

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 111,30 €

Gibraltar i Portugal: 111,30 €

Resta d'Europa: 181,70 €

Amèrica i Àfrica: 217,06 €

Àsia i Oceania: 290,38 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Un fet val més que tot un món de promeses»

(Jacob Howell. Escriptor anglès. 1594-1666)

Abunden les promeses perquè no costa gens fer-ne; com deia el poeta anglès Samuel Butler (1612-1680), «els juraments i promeses només són paraules, i les paraules només vent». El que sí que costa, perquè suposa esforç i honradesa, és el seu compliment, o sigui, «els fets». Les promeses alimenten l'esperança dels qui les reben i no complir-les és un atemptat contra els sentiments de les persones enganyades (a

pesar dels perjudicis materials si allò que s'ha promès els corresponia per justícia i necessitat als perjudicats). Una consideració sàvia pel que fa a prometre i complir és la de l'historiador i estadista italià Francesco Guicciardini (1483-1540): «És cosa honorable i digna de l'home no prometre més del que es pot complir. És una baixesa faltar a la paraula donada, que preval a tota utilitat que s'obtingui del contrari.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Setmana Santa en clau jove

■ Els Jesuïtes de Catalunya proposen viure la Pasqua sota el lema «Fire» (Foc)

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

A les portes de la Setmana Santa, centenars de joves cristians es preparen per viure plenament el camí que porta de la creu a la resurrecció. Molts d'ells han optat per la «Pasqua Jove»: un ambient diferent, lluny del soroll de la ciutat, en una atmosfera de pau i tranquil·litat, que afavoreixi la trobada personal amb Jesucrist.

Una de les propostes de Pasqua Jove és la que ofereixen els Jesuïtes de Catalunya al col·legi Claver de Raïmat (Lleida), del 9 al 12 d'abril. Com explica Enric Puiggròs, s.j., membre de l'organització d'aquesta Pasqua Jove, «ens movem a l'entorn d'unes 250 persones i oferim una experiència profunda i acompanyada. El punt principal és l'acompanyament». Enguany Raïmat viurà la seva sisena Pasqua Jove i com a lema s'ha triat «Fire» («foc» en anglès), que «vol dir una experiència de Déu que inflama. Per tant, una experiència que et transforma i que no et tanca en tu mateix, sinó que et projecta envers els altres. Això té un efecte multiplicador. El foc també té un sentit purificador; és el signe del foc que aplega la gent i, per tant, és un signe lluminós en la foscor», assenyala Enric Puiggròs.

«La vida litúrgica de les celebracions de Setmana Santa», comenta Puiggròs, «són el centre de la dinàmica. Són celebracions molt cuidades, adients al llenguatge dels joves i celebrades sense pressa. Fem una aposta important pels nous llenguatges d'expressió de la fe i que comprenen el món de la imatge, del teatre, de la música... fem una aposta forta per la creativitat a l'hora de presentar els elements principals dels misteris que celebrem. També fem una aposta forta per orientar tota la dinàmica al camí interior de cada persona. El que volem és que la Pasqua sigui una oportunitat per tenir una experiència de Déu».

La Pasqua Jove de Raïmat s'estructura en quatre grups: tercer i quart d'ESO, Batxillerat, Universitaris i Grup de Silenci (acompanyat pel jesuïta Jesús Renau). Aquest darrer grup, assenyala Enric Puiggròs, «és per a joves de 25 a 30 anys. Hi ha gent que ja ha participat en diverses Pasques i potser el que busca és tenir una experiència més de soledat davant del Senyor».

En l'organització d'aquesta Pasqua Jove de Raïmat participen unes cinquanta persones en edat universitària, en diferents comissions. Aquesta Pasqua que impulsen els Jesuïtes de Catalunya és una proposta oberta arreu del món. Així, Puiggròs subratlla que «hi ha multitud de congregacions religioses que no tan sols participen com a consumidors de la Pasqua, sinó que també hi aporten voluntaris, suport institucional. Es posen sota

Raïmat ofereix un espai de pau i assossec.

Bategar des de l'opció de Déu

Redacció / Barcelona

«Batega!» és el lema que enguany ha triat la Família Salesiana de Catalunya per organitzar la seva oferta de Pasqua, que convida infants, joves i adults de diferents comunitats cristianes a bategar en clau cristiana i viure la Setmana Santa fora dels ambients habituals.

La primera d'elles és la Pasqua Jove, que del 9 al 12 d'abril aplegarà joves de més de 17 anys a la casa salesiana de Castellnou de Bages (Bages). En les mateixes dates, a la Finca Tamarit (Tarragonès), se celebrarà la Pasqua Familiar, en què els infants i joves podran compartir amb els seus pares i avis una sèrie de dinàmiques per celebrar el Tridu Pasqual. La tercera oferta, per als joves que no puguin desplaçar-se, és la Pasqua Urbana, que permet

viure la Setmana Santa a la pròpia parròquia o comunitat cristiana, tot i que amb un recés de tipus conjunt el Dissabte Sant.

Aquestes experiències, viscudes des de fa uns quants anys, han estat preparades pels participants des del mes d'octubre. Els diferents grups d'origen s'encarreguen dels temes i celebracions. El Dijous Sant estarà centrat en el compartir la vida, el servei i l'eucaristia. El Divendres Sant se centrarà en l'acompanyament de Jesús en el dolor i la mort de la persona i la humanitat. El Dissabte Sant servirà per dibuixar projectes d'esperança. La Vetlla Pasqual serà la festa del Crist que «batega» i convida cadascú a «bategar» des de l'opció de Déu.

Més informació: <http://pasqua.familiasalesiana.blogspot.com>.

aquest paraigua que és la Pasqua de Raïmat i que també senten com a seva. En aquest sentit, sentim que oferim un servei a l'Església».

Estímul per seguir

Per a aquest jesuïta, «el repte és intentar fer alguna cosa creativa, despertar un interès, una intuïció en el jove. La Pasqua no és un punt final, tot al contrari, vol ser un estímul per seguir, per viure en el dia a dia l'experiència del Déu de Jesucrist, que no és una altra que una experiència alliberadora. Ens agradaria ser un servei,

perquè no es pot creure en Déu de Pasqua a Pasqua. Sempre intentem donar una continuïtat i per això oferim als joves camps de treball a l'estiu. No volem que la Pasqua Jove sigui només una experiència puntual». Això no obstant, reconeix que avui dia no és fàcil oferir a un jove la proposta cristiana: «L'adolescent i jove d'avui viu una incapacitat per poder tirar endavant el compromís cristià. Amb el tsunami que vivim a la societat, el jove es pregunta com viure l'experiència de fe en un context immediat de persones que estima profundament i que li diuen que el que viu no té importància.»

Per això, Enric Puiggròs afirma que «el fet de creure esdevé una certa heroïtat. Des de la serenitat i fent anàlisi crítica cal dir que el jove té una percepció de l'Església com a institució llunyana. Per tant, tot el que puguem fer per acostar-nos-hi és positiu. Potser no hauríem de posar tant l'accent en el dogma, com en l'experiència espiritual. El dogma no deixa de ser un destil·lar de l'experiència espiritual. Quan li parles d'Església, el jove moltes vegades et posa una paret al davant».

Segons Enric Puiggròs, un espai com el que ofereixen els Jesuïtes amb la Pasqua de Raïmat és molt important per als joves cristians: «El fet de ser cristià i de declarar-se com a tal no és majoritari a la nostra societat. Per tant, aquesta minoria necessita un ambient en què vegi que el que viu no és una heroïtat, sinó una cosa normal. En aquest sentit la Pasqua els ajuda perquè veuen que hi ha joves de diferents edats, que són uns referents, i que els mostren que es pot viure amb normalitat l'experiència de fe en un món que no és aliè a Déu. Cal desvetllar maneres de veure com Déu és present al nostre món.»

Hi ha joves que repetiran enguany l'experiència de Raïmat. Per a la majoria, serà la seva primera participació en una Pasqua Jove, per tant Puiggròs dona alguns consells: «Abans que res cal anar a Raïmat preparat per deixar-se conèixer pels altres i obrir-se. Cal deixar tòpics enrere i que els qui vinguin a la Pasqua s'ho prenguin com una oportunitat, que vinguin amb honestat i disposats a col·laborar-hi.» I especialment, una recomanació per al Grup de Silenci: «Que escoltin en el seu cor el desig que Déu els desperta d'anar més endins i més a fons en la seva experiència, que deixin enrere les pereses.»

Al llarg de sis anys participant a la Pasqua Jove de Raïmat, Enric Puiggròs assegura que «es veuen molts miracles, veus com algunes persones es van transformant. Hi ha un impacte fort de persones que viuen coses profundes i que no estan acostumades a viure-les. És impressionant!». De cara a aquest any, li agradaria que, «després d'aquesta Pasqua, el jove s'adonés que el fet de viure en profunditat la seva vida des de Déu el fa diferent perquè el fa més feliç. El fa més feliç perquè viure l'experiència profunda cristiana el porta al món, als qui més el necessiten». Això no obstant, posa en relleu que «no importa la Pasqua en què participi, ja sigui a les Avellanes, a Raïmat o a la seva parròquia. El que importa és que aprofitin aquesta experiència del cristià a la Pasqua, perquè Déu actua d'una manera impressionant. És el moment nuclear de la nostra experiència de fe!»

Més informació: www.tskv.cat/pasqua09.

Castelló d'Empúries acull la Pasqua Jove d'enguany

■ «Sóc jo qui truco» és el lema escollit per a aquesta edició

Víctor Gay
Girona

Fa més de trenta anys, en el decurs del pontificat del bisbe Jaume Camprodon, que es va tenir la iniciativa de convocar els nois i noies de la diòcesi a una celebració pasqual especialment concebuda per a ells. Així va néixer la «Pasqua Jove», que ha tingut itinerància arreu del bisbat: Olot, Girona, Platja d'Aro, Premià de Mar, Lloret...

Enguany la convocatòria és a Castelló d'Empúries i Empuriabrava (aquest conjunt urbanístic forma part del mateix municipi), una parròquia que fa un parell d'anys va rebre el títol basilical pel seu temple. Antiga seu episcopal, que presenta una estructura que permet acollir amb total garantia d'èxit aquesta celebració.

Prèviament, el bisbe Francesc Pardo ha fet pública una carta de convocatòria als joves diocesans. Entre altres coses els diu: «Jesús truca a la porta de casa teva. Potser no t'ho sembla, o no n'ets del tot conscient, perquè no sents cap truc, cap veu, no tens cap missatge explícit al teu mòbil o cap correu... d'un tal Jesús, que

La Pasqua Jove del 2007 va tenir lloc a Lloret de Mar.

t'han ensenyat o has sentit dir que va morir a la creu per tu, però que va vèncer la mort ressuscitant.» El lema, escollit amb sintonia a la crida del bisbe, és: «Sóc jo qui truco», amb un clar protagonisme dels missatges SMS i altres mitjans semblants que formen part de la comunicació habitu-

al entre els joves d'avui.

Els treballs de preparació de la Pasqua Jove es comencen des del moment en què finalitza l'any, perquè ja s'anuncia on tindrà lloc la propera, d'acord amb les parròquies que han demanat ser-ne seu. Una comissió mixta a nivell de la Delegació diocesana de Pastoral amb Joves i de la parròquia seu es posa a la feina immediatament per tal d'escollir lema, fil conductor dels actes, implicacions dels serveis públics municipals, etc.

Un dels referents de la celebració de la Pasqua Jove d'enguany serà la figura del prevere Mn. Joan Alsina, nascut i format

a Castelló. Precisament alguns dels actes previstos tindran lloc a la plaça situada a l'ombra de la basílica, que porta el nom del prevere gironí assassinat a Xile en l'esclat del cop militar del general Pinochet. A l'entorn del monument simbòlic de la pau es faran les activitats prèvies a la Vetlla Pasqual.

El programa s'inicia a la platja d'Empuriabrava, a partir de les quatre de la tarda de Dissabte Sant i tot seguint la Via Verda, que porta del litoral fins a Castelló, els joves faran les primeres activitats. Tot fent aquest camí, els participants rebran trucades que els ajudaran a treballar el lema de la Pasqua Jove en la qual s'han previst un miler de participants. Arribats a Castelló, seguiran les primeres activitats per preparar la litúrgia de la Vetlla, a base d'un seguit de testimonis joves que han rebut la trucada de la conversió i del compromís amb el servei a la comunitat i amb altres joves. Seguirà un concert previ al sopar. Un acte de gran simbolisme és l'encesa del foc, que es farà a la plaça situada davant de la façana gòtica de la basílica.

El bisbe Francesc participarà per primera vegada en la Pasqua Jove. És l'única celebració de la Setmana Santa que el prelat oficia fora de la catedral. El bisbe ha donat una decidida empena a la Pastoral amb Joves, als quals convoca cada primer divendres de mes a una vetlla de pregària a l'església del Mercadal de Girona. Als seus missatges i a la seva crida a la participació en aquesta celebració diu que «hi ha algú que ens espera a tots per celebrar el triomf de la vida sobre la mort, de la llum sobre la foscor, de la llibertat sobre l'esclavatge, de l'amor sobre l'egoisme», cosa que permet augurar que la Pasqua Jove d'aquest 2009 serà d'especial significació. Amb un desig d'una «santa i feliç Pasqua de Resurrecció», finalitza Mons. Pardo el seu missatge als diocesans.

Més informació: www.giroves.org.

Celebrar la Resurrecció des de la fraternitat

R.M.J. / Barcelona

La Salle Catalunya també ofereix als més joves un espai per viure la Pasqua d'una manera diferent. Del 6 al 11 d'abril Sant Martí Sesgueioles / Molí de la Roda acull la Pasqua Jove en quatre nivells: 6è d'Educació Primària, 1r i 2n d'ESO, i 3r i 4t d'ESO, de Dilluns a Dimecres Sant (és més trobada que celebració de la Pasqua); batxillerat i joves universitaris, de Dijous Sant a Diumenge de Pasqua (fins a l'esmorzar), i Pasqua Familiar, de Dijous Sant a Diumenge de Pasqua (fins a l'esmorzar).

Com explica Josep Canal, responsable de Pastoral de La Salle, «en l'entorn lasallista sempre ens movem al voltant de tres valors: fe, fraternitat i servei. El curs passat vam centrar-lo en el valor de la fe; enguany, en el de la fraternitat, i si a Déu plau, el curs vinent treballarem el valor del servei». El lema que ha motivat tot el curs escolar d'enguany, per treballar la fraternitat, ha estat «Amb tu amics i germans». «I per treballar el valor de la fraternitat amb els joves que s'acostin a la Pasqua, ho volíem fer amb alguna cosa propera a ells. La gran majoria estan ficats en el món de les xarxes socials a internet: Twitter, *photos*, Facebook... i per un joc de paraules

vam trobar "Fe is good"», comenta Josep Canal. En aquest sentit, assegura que «el Facebook és una xarxa social on es troben diferents amics i comparteixen missatges, fotos, esdeveniments... La Pasqua també pot esdevenir una trobada on fem nous amics tot compartint els valors de l'Evangeli i celebrant el nucli central de la nostra fe: la Resurrecció del Senyor».

Josep Canal es mostra convençut que és possible oferir als joves «un senzill plantejament» i crear «un espai de silenci, reflexió, per començar a "créixer per dins"». No obstant això, reconeix que sovint no és fàcil trobar persones disposades a «acompanyar els joves en el seu procés de maduració en la fe». El responsable de Pastoral de La Salle remarca que «sempre intentem que la Pasqua no sigui un fet puntual. Que sigui un inici de trobada que després tingui continuïtat. La realitat, el dia a dia, però, ho fa de vegades difícil. Nosaltres intentem sembrar esperança. Cada jove, des de la seva realitat, des de la seva llibertat, ja anirà fent el seu projecte de vida». Per això convida a aprofitar aquesta oportunitat que ofereix la Pasqua Jove per «compartir i "deixar-se sorprendre"...».

Per a més informació: serveipastoral@sallecat.org.

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51

CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47

Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

«Creix l'interès per la vida espiritual, la interioritat i el silenci»

■ **Gmà. Ramon Rúbies, coordinador de l'Equip de Pasqua de les Avellanes**

Carme Munté

A l'monestir de les Avellanes ja està tot preparat per acollir una nova edició de la celebració de la Pasqua Jove. Amb el lema «Alternativa't», la proposta d'enguany posa l'accent en el fet de ser *alternactius*, viure, per tant, des d'una alternativa activa. Del 9 al 12 d'abril el monestir de les Avellanes esdevindrà, com cada any, un punt neuràlgic per celebrar els darrers dies de Jesús de Natzaret amb un esperit jove i compromès amb els temps actuals. El Gmà. Ramon Rúbies és l'encarregat de coordinar l'equip que farà possible que els joves visquin amb profunditat la Pasqua de les Avellanes.

Gmà. Ramon Rúbies.

és que notem com creix l'interès per la vida espiritual, la interioritat i el silenci amb tècniques diferents.

—**Seria recomanable que aquest treball interior tingués més presència en el currículum escolar?**

—Sí, de fet des de l'escola cristiana es parla molt ara de la competència espiritual, i de com tot aquest treball de la interioritat pot entrar-hi. Realment és un camí en

—**La Pasqua de les Avellanes ja fa temps que està fermament consolidada com una proposta per als joves que volen viure la Setmana Santa des de la fe. Quins són els ingredients de l'èxit?**

—La Pasqua de les Avellanes recull tota una tradició de voler celebrar la fe i l'opció per l'evangeli d'una manera jove i adaptada als joves, amb el seu llenguatge, amb les seves formes d'expressió... Evidencia el treball de pastoral juvenil que es va fent a nivell marista i en el conjunt de l'Església, perquè a la Pasqua vénen

que es treballa durant la Pasqua de les Avellanes. Costa, però, introduir els joves actuals en el silenci?

—Abans de les celebracions sempre fem una hora de silenci, que l'omplim de contingut a partir de la catequesi que hem fet prèviament. Per als joves de primer i de segon any, com que realment els costava molt fer silenci, treballarem enguany la interiorització, la relaxació, la visualització de l'evangeli i diferents tècniques per ajudar-los a descobrir el silenci, com també per preparar-los per al temps de desert. De vegades fa l'efecte que

el qual hem d'entrar amb força.

—**Hi ha molts joves que es troben en recerca. Què demanen a l'Església?**

—Demanen una acollida incondicional, que no se'ls jutgi, que els deixin ser tal com són i que no els posin càrregues feixugues. Més que grans discursos, els joves volen fets i volen referents, persones que sàpiguen estar al seu costat i compartir amb ells els seus problemes. Volen un testimoniatge creïble, senzill i que els resulti proper. Crec que els joves s'han allunyat de l'Església, però també que l'Església s'ha allunyat dels joves.

—**Un aspecte important de la Pasqua és incitar a un compromís posterior. És difícil, però, fer aquest pas?**

—Sí que és difícil, perquè sembla que la nostra manera de ser actual ens fa viure cada experiència de forma intensa, la consumim ràpidament, però també ràpidament la canviem per una altra. Aquest és un aspecte que hem de treballar molt en l'àmbit de la pastoral, ja que cada cop costa més crear grups que tinguin continuïtat al llarg del temps i que segueixin un itinerari.

—**Quin és el significat del lema de la Pasqua de les Avellanes de l'any 2009?**

—«Alternativa't» vol dir viure des d'una alternativa activa. Si mirem Jesús de Natzaret i la seva opció de vida, les preguntes pel sentit de la justícia, el dolor, la donació als altres, la felicitat... poden començar a explicar-se en la coherència de la seva vida i la mort en creu com a conseqüència de les seves opcions «alternatives». És un Jesús que es desmarca de la seva societat, que provoca, que és conflictiu i crític, que ofereix la bona notícia d'un Déu Pare-Mare. Perquè ser *alternactiu* és viure en clau de resurrecció, és caminar amb esperança activa, inquieta, que empeny cap a un futur amb sentit, cap a una utopia possible. «Alternactivar-se» vol dir viure, actuar i sentir d'una manera veritablement humana en el món d'avui, viure el camí propi amb un nou horitzó.

Els joves viuen amb molta alegria la celebració de la Pasqua.

molts grups de parròquies i d'altres congregacions. Pel que fa als ingredients de l'èxit, en primer lloc hi hauria l'acollida i la voluntat de crear un bon ambient festiu per als joves i amb els joves. En segon lloc, l'obertura a altres grups i persones que vénen a la Pasqua. En tercer lloc, hi hauria l'aspecte del llenguatge celebratiu, en el sentit de tota una manera de fer i celebrar la fe que s'ha consolidat amb els anys. Finalment, un altre ingredient que cal destacar és l'entorn privilegiat de les Avellanes, que afavoreix la vivència de la fe.

—**El silenci és un dels elements**

Tots els materials i suggeriments per preparar la Pasqua i per inscriure-s'hi es poden trobar a www.maristes.org/pasqua/avellanes. També al telèfon 934 908 146.

estem connectats amb tothom menys amb nosaltres mateixos, amb el que realment se'ns mou per dins i amb el que som. Per això el silenci és també un moment interessant per desvetllar tota aquesta part interior i espiritual que tenim una mica oblidada. El cert

Celebracions més destacades

DIJOUS SANT

18.15 Temps de Silenci

- Grups de recerca, aprofundiment i desert (preparació personal per a la celebració)
- Grups d'iniciació i creixement

19.15 Celebració eucarística de la cena del Senyor

DIVENDRES SANT

10.00 Reunió general + assaig de cants

Celebració (1a part): anunci de l'empresonament de Jesús, judici i condemna

11.30 Inici dels tallers de reconciliació:

- Camí de la Creu + reconciliació
- Paraula de Déu + reconciliació

18.30 Temps de Silenci

- Grups de recerca, aprofundiment i desert (preparació personal per a la celebració)
- Grups d'iniciació i creixement (preparació de la celebració per grups de procedència)

19.30 Celebració de la Passió del Senyor

23.00 Vetlla de pregària al voltant de la Creu

DISSABTE SANT

11.00 Temps de desert

- Grups de recerca, aprofundiment i desert: Silenci en diferents ambients
- Grups d'iniciació i creixement

12.30 Inici del Camí de Maria de Natzaret

19.30 Catequesi litúrgica

- Iniciació i creixement
- Recerca i aprofundiment

Grup de Desert, pregària compartida.

21.30 Inici del temps de silenci

22.30 Celebració de la Resurrecció del Senyor

DIUMENGE DE RESURRECCIÓ

11.00 Celebració i enviament

16.00 L'hora dels adéus

AJUDA L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES.
SI NO, FES-NE DIFUSIÓ

PETITS PELEGRINATGES

FÀTIMA

DEL 25 AL 29
DE MARÇ

LOURDES

DEL 8 AL 10
DE MAIG

SANTA TERESA DE JESÚS AMB ESTADA A FÀTIMA

DEL 14 AL 20
DE SETEMBRE

SANT IGNASI DE LOIOLA I SANT FRANCESC XAVIER

DEL 7 A L'11 D'OCTUBRE

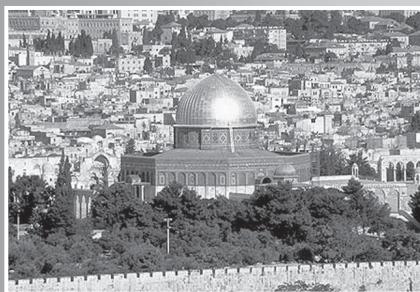
GRANS PELEGRINATGES 2009

SÍRIA, EL PAÍS DE SANT PAU

DEL 8 AL 16
DE MAIG

TERRA SANTA

DE L'1 AL 8
DE JUNY

ROMA, CLOENDA ANY SANT PAU

DEL 24 DE JUNY
A L'1 DE JULIOL

JAPÓ

DEL 10 AL 22
D'AGOST

TERRA SANTA

DEL 24 AL 31
D'AGOST

CROÀCIA I MEDJUGORJE

DEL 28 DE SETEMBRE
AL 6 D'OCTUBRE

BULGÀRIA

2a QUINZENA
D'OCTUBRE

TERRA SANTA

DEL 28 DE DESEMBRE AL
4 DE GENER DEL 2010

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 • 08014 BARCELONA,

TEL. 934 092 700 • FAX 934 092 775 • CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

Camerun

església en el món

El Papa alerta sobre el «regne dels diners»

■ Uns 40.000 fidels assisteixen a la missa a l'estadi Omnisport de Yaoundé

Zenit / Yaoundé

«**H**em vingut dels quatre punts de l'horitzó i som aquí, Senyor, a casa teva», cantaven 40.000 fidels africans a l'estadi Omnisport de Yaoundé (Camerun), en la celebració de l'eucaristia amb Benet XVI. L'arquebisbe de Yaoundé, Mons. Víctor Tonyé Bakot va saludar el Papa com el Gran *Mvamba* (Gran Pare), en llengua ewondo. Famílies senceres, grups parroquials i moviments laïcals van ocupar els seus llocs a les grades, abillats amb vestits d'una tela especial, amb estampats que al·ludien a la visita. L'altar tenia forma de barca, amb una part coberta amb fulla de palma, per la qual cosa era alhora nau i casa. A la barca, centenars de sacerdots i bisbes envoltaven el Papa. A terra, davant de l'altar, hi havia escrit el lema del Sínodo: «Vosaltres sou la sal de la terra, vosaltres sou la llum del món.»

La imposició del «regne dels diners» pot posar en perill l'Àfrica, va denunciar el Pontífex. Benet XVI va oferir la clau per al respecte de la cultura africana: «Cada ésser humà, fins i tot el més pobre i petit, està creat a "imatge i semblança de Déu".» «En una època en què tantes persones sense escrúpols volen imposar el regne dels diners menyspreant els més pobres, heu d'estar atents. Àfrica i el Camerun estan en perill si no reconeixen l'autor veritable de la Vida!» Adreçant-se directament als fidels, els va dir: «Heu rebut de Déu moltes virtuts humanes, tingueu cura

El Papa no va estalviar gestos d'afecte.

de les vostres ànimes! No us deixeu fascinar per glòries o ideals falsos. Tingueu fe! Continueu creient en Déu, l'únic que us estima com vosaltres desitgeu ser estimats, l'únic que us pot satisfer, que pot donar estabilitat a la vostra vida.»

Igual que en altres continents, «la família travessa un període difícil, però la fidelitat a Déu serà d'ajuda per superar-ho». El Papa va explicar que «alguns valors de la vida tradicional s'han trasto-

cat. Les relacions entre les generacions s'han modificat d'una manera que no afavoreix com abans la transmissió dels coneixements antics ni de la saviesa heretada dels avantpassats. Desarrats i fràgils, els membres de les generacions joves, sovint sense feina, busquen remeis en paradisos importats, efímers i artificials, que no garantiran mai a l'ésser humà una felicitat profunda i duradora».

En la pregària dels fidels, en diferents llengües, es va pregar en lingala «per tots els països de les nostres subregions que viuen la violència fratricida, especialment el Congo, Uganda, el Txad...» perquè abandonin «tota voluntat d'hegemonia que afavoreixi els gèrmens de divisió i d'odi i que, sota la inspiració de l'Esperit de reconciliació, tots els protagonistes aprenguin a afrontar les tensions amb el diàleg fraternal en lloc de fer-ho amb les armes».

Després de la benedicció papal es va procedir al lliurament de l'*Instrumentum laboris* del II Sínodo de l'Àfrica, que se celebrarà a l'octubre. El secretari general del Sínodo, l'arquebisbe Nikola Eterovic, va adreçar unes paraules al Papa per presentar aquest document de treball i, a continuació, Benet XVI va pronunciar una breu allocució. Després, va lliurar el document a cadascun dels representants de les 42 Conferències Episcopals d'Àfrica.

Camerun, «terra de promeses»

Benet XVI va llençar una crida a eliminar la fam en acomiadar-se del Camerun, primera de les dues etapes del seu viatge a l'Àfrica. Abans d'embarcar-se a l'avió que el duria a Angola, el Pontífex va deixar aquesta consigna: «Treballem per eliminar la injustícia, la pobresa i la fam allà on la trobem.» «Que Déu beneeixi aquest bonic país», va dir, «terra de promeses, una terra de bellesa resplendent». El Papa va repassar en el seu discurs els moments que més l'havien emocionat des que havia arribat a Yaoundé. El Pontífex va recordar que havia vingut per promulgar l'*Instrumentum laboris*, del Sínodo dels Bisbes d'Àfrica, i va demanar als creients africans que resin perquè l'assemblea episcopal «sigui un moment de gràcia per a l'Església a través de tot el continent, un moment de renovació i de nova entrega a la missió de portar el missatge regenerador de l'Evangeli a un món lacerat».

Benet XVI va confessar que s'endurà dos records particulars a Roma. En primer lloc, el «culte alegre i viu» que van manifestar els catòlics camerunesos durant les litúrgies d'aquests dies, i, en segon lloc, la trobada «commoedora» que va mantenir al Centre Cardenal Paul Emile Léger amb malalts i discapacitats. Finalment, el Papa va considerar que la seva visita també havia servit per promoure el diàleg amb l'islam, en aquest país en què els seguidors d'aquesta religió constitueixen el 20% dels seus més de 18 milions d'habitants. Recordant la trobada que va mantenir amb els representants de la comunitat musulmana, va manifestar la seva confiança que «creixem en el respecte i amor recíprocs, i refermem la nostra decisió de col·laborar per proclamar la dignitat que Déu ha donat a la persona humana, un missatge que el nostre món fortament secularitzat té necessitat de sentir».

Trobada amb els malalts del centre Cardenal Léger

Zenit / Yaoundé

«Jesucrist revela als malalts el lloc que tenen al cor de Déu i a la societat.» Així ho va assegurar el Papa en la seva trobada amb els malalts del Centre per a Discapacitats Cardenal Paul Emile Léger de Yaoundé. El Pontífex es va adreçar als malalts i personal d'aquest centre, especialment a «aquells que porten a la carn els signes de la violència i les guerres», així com «a tots els malalts, i especialment aquí a l'Àfrica, que són víctimes de malalties com ara la sida, la malària, la tuberculosi. Sé bé que entre vosaltres l'Església està fortament compromesa en la lluita eficaç contra aquestes terribles plagues, i l'ànima a continuar amb determinació aquesta obra urgent».

Davant d'ells, Benet XVI va parlar del patiment humà: «Quan la nostra condició es degrada, l'angoixa augmenta; alguns es veuen temptats a dubtar de la presència de Déu. En presència de patiments atroços, ens sentim desprovistos i no trobem les paraules adequades. Davant d'un germà o germana immers en el misteri de la Creu, el silenci respectuós i compassiu, la

Benet XVI va animar els malalts del centre.

nostra presència sostinguda per la pregària, un gest de tendresa i de consol, una mirada, un somriure, poden fer més que molts diners.» El Papa va animar els malalts a fixar la mirada «en el crucificat, amb fe i valor, perquè d'Ell provenen la vida, el consol, les guaricions. Sapiguem mirar a Aquell que vol el nostre bé i ens sap eixugar les llàgrimes dels ulls; sapiguem abandonar-nos als seus braços com un nen als braços de la mare.

Referint-se al Cirineu, va animar els presents que «sàpiguen reconèixer aquest

tres no se senti mai sol. Toca a cada home, creat a imatge de Crist, fer-se pròisme de qui és a prop d'ell».

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

El bé de les usuàries és el nostre motor

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

ANGOLA

Benet XVI exigeix posar fi a les guerres a l'Àfrica

■ Demana a la comunitat internacional que no obliidi el continent negre

Zenit / Luanda

En aterrar a Luanda, Benet XVI va assegurar que arribava a Angola per confirmar aquest país en la pau, després de la terrible guerra civil que l'ha dessagnat, i els catòlics en la fe. En rebre la benvinguda oficial, el Papa va demanar al govern respondre a la difícil situació de pobresa que viuen molts dels seus compatriotes.

Durant la missa celebrada a Luanda, amb un milió de persones, el Pontífex va fer una crida a posar fi a les guerres a l'Àfrica per donar esperança als seus fills. Un dia abans de concloure el seu primer viatge apostòlic a l'Àfrica, el Papa va voler que aquesta fos una jornada de pregària i de sacrifici per la reconciliació nacional en aquest país que va estar en guerra fins al 2002, durant gairebé trenta anys. La guerra, deia, «és una experiència massa familiar a l'Àfrica: el seu poder destructor, la precipitació en el remolí de l'odi i de la venjança, el malbaratament dels esforços de gent bona». Per això, constatava que «quan s'oblida la Paraula del Senyor, una Paraula que busca l'edificació dels individus, de les comunitats i de tota la família humana, i quan es ridiculitza, menysprea o escarneix la Llei de Déu, el resultat només pot ser la destrucció i la injustícia: la humiliació de la nostra humanitat comuna i la traïció de la nostra vocació a ser fills i filles del Pare, germans i germanes del seu Fill».

Benet XVI va assegurar que havia vingut a l'Àfrica «per predicar aquest missat-

El Papa va lloar la tradició africana.

ge de perdó, d'esperança i d'una nova vida en Crist». Així, exhortava «que tot cristià en aquest gran continent experimenti la carícia regeneradora de l'amor misericordiós de Déu i que l'Església a l'Àfrica es converteixi per a tothom en lloc de reconciliació veritable». En concloure la celebració eucarística, el Papa va demanar a la comunitat internacional que es recordés de l'Àfrica, i es va convertir en el portaveu del crit africà de justícia i pau. Especialment va alertar sobre la situació de la regió dels Grans Llacs.

El Papa va eixugar les llàgrimes dels

joves d'Angola en una trobada en què la festa no va fer oblidar els drames en els rostres dels nois i noies presents. L'alegria, de fet, quedaria entelada després de la trobada, quan es va saber que l'entusiasme per veure el Papa va provocar una allau humana en què van morir dues noies a l'Estadi dos Coqueiros de Luanda. «Amics que m'escolteu, el futur és Déu», va assenyalar Benet XVI. I citant l'Apocalipsi, va afegir: «Déu eixugarà les llàgrimes dels seus ulls. Ja no hi haurà mort, ni dol, ni plor, ni dolor.» El Papa va deixar aquest missatge pensant en alguns dels

joves presents «mutilats a conseqüència de la guerra i de les mines».

«Amics meus», va prosseguir, «vosaltres sou una llavor que Déu ha plantat a la terra, que té dins seu una força de les Altures, la força de l'Esperit Sant. La cultura social predominant no us ajuda a viure la Paraula de Jesús, ni el do de vosaltres mateixos. Per això, no tingueu por de prendre decisions definitives. De generositat no us en falta, ho sé. Però davant del risc de comprometre's de per vida, tant en el matrimoni com en una vida de consagració especial, teniu por». Per això, els va animar: «Ànim! Atreviu-vos a prendre decisions definitives perquè, en veritat, aquestes són les úniques que no destrueixen la llibertat, sinó que en creen una orientació correcta, que permet avançar i assolir una cosa gran a la vida.»

El Papa es va acomiadar d'Angola amb una darrera crida a treballar per la reconciliació i la justícia. Especialment s'adreçava a les autoritats del país: «La realització justa de les aspiracions fonamentals de la població més necessitada ha de ser la principal preocupació dels que exerceixen càrrecs públics, ja que la seva intenció és desenvolupar la missió encomanada amb vista al bé comú.» El camí, va apuntar, és la solidaritat: «El nostre cor no pot estar en pau mentre hi hagi germans que pateixen per manca de menjar, de feina, d'una casa o d'altres béns fonamentals.» Benet XVI va demanar als africans que «facin progressar la pau fent gestos de perdó i treballant per la reconciliació nacional, perquè la violència no prevalgui mai sobre el diàleg, el temor i el desànim sobre la confiança i la rancúnia sobre l'amor fratern». En aquest sentit, va destacar la tasca de l'Església, que anuncia que «ha arribat el temps d'esperança, comproment-se a pacificar els ànims i convidant a l'exercici d'una caritat fraterna que sàpi-ga obrir-se a l'acollida de tothom, respectant les idees i els sentiments de cadascú».

Homenatge a la dona africana

Zenit / Luanda

Benet XVI va dedicar el seu darrer acte públic en terres africanes a retre homenatge a la dona, en resposta «als afanys i esperances de tantes heroïnes silencioses». El Papa va voler concloure la seva primera visita a l'Àfrica amb una trobada amb els moviments catòlics per a la promoció de la dona, a la parròquia de Sant Antoni de Luanda. El Papa va animar a «prendre consciència de manera concreta de les condicions desfavorables a les quals han estat i continuen sent sotmeses tantes dones, analitzant en quina mesura la conducta i les actituds dels homes en poden ser la causa». Dirigint-se a les dones, va explicar que «cal reconèixer, afirmar i defensar la mateixa dignitat de l'home i de la dona. Tots dos estan cridats a viure en una profunda comunió, en un reconeixement i do mutu d'ells mateixos, treballant pel bé comú amb les característiques complementàries del que és masculí i del que és femení».

El Bisbe de Roma va lamentar com la història registra gairebé exclusivament les conquestes dels homes, quan en realitat una part importantíssima es deu a accions

determinants, perseverants i benèfiques de les dones. «Actualment, ningú no hauria de dubtar que les dones tenen ple dret a integrar-se activament en qualsevol àmbit de la vida pública i el seu dret ha de ser afirmat i protegit mitjançant instruments legals», assenyalava. No obstant això, «el reconeixement del paper públic de les dones no ha de minvar la funció insubstituïble que tenen dins de la família. La presència materna dins de la família és tan important per a l'estabilitat i el creixement d'aquesta cèl·lula fonamental de la societat, que hauria de ser reconeguda, lloada i recolzada de totes les maneres possibles». L'acte va acabar amb una pregària per la dona africana. L'última petició va encomanar a Déu «totes les dones maltractades, violades, oprimides per tants problemes socials perquè siguin valentes i denunciïn els abusos perquè tinguem una societat més justa».

Dos dies abans, el Papa ja s'havia referit a la situació de la dona i havia denunciat «el jou opressor de la discriminació sobre dones i nenes, per no parlar de la pràctica inqualificable de la violència i explotació sexual, que provoca tantes humiliacions i traumes». El Pontífex va fer extensible

Benet XVI va subratllar la dignitat de la dona.

aquesta denúncia a la situació de la família, «sotmesa a moltes pressions: angoixa i humiliació causada per la pobresa, la desocupació, la malaltia i l'exili». Així mateix, va lamentar que l'avortament es disfressi d'instrument de «salut reproductiva», i va reiterar que l'Església «continuarà fent tot el possible per ajudar les famílies a promoure la igualtat de la dignitat de dones i homes, sobre la base d'una complementarietat harmònica».

El Papa també va tenir ocasió, en aquest viatge a Angola, de referir-se a la por dels esperits i al jou dels bruixots, i va voler

donar un impuls decisiu a l'evangelització d'aquest país, cinc-cents anys després que rebés la fe cristiana de mans de missioners portuguesos. Benet XVI va convidar a seguir «l'estela d'aquells heroics i sants missatgers de Déu» per «dur Crist ressuscitat als vostres compatriotes». «Si nosaltres estem convençuts i tenim l'experiència que sense Crist la vida és incompleta, li falta una realitat, que és la realitat fonamental», reflexionava, «hem d'estar convençuts que no fem cap injustícia a ningú si li ensenyem Crist i li oferim la possibilitat de trobar la seva veritable autenticitat».

Anàlisi

Anàlisi

Anàlisi

Anàlisi

Anàlisi

Anàlisi

Símbol d'esperança, reconciliació i humanitat

Justo Lacunza Balda
Pare Blanc
Director del
Departament
«Afrislam» de la
Fundació Sur

El viatge apostòlic de Benet XVI al Camerun i Angola ha fet reviure la missió evangelitzadora de l'Església al món. El Papa viatger s'ha transformat per al món, i no només per als catòlics, en un símbol vivent d'esperança, de reconciliació, d'humanitat. Benet XVI ha volgut veure amb els seus ulls les multituds, acaronar amb les mans nens i malalts, sintonitzar amb els pobres i famolencs. No només de pa i aigua neta, de sostre i feina digna, sinó també assedegats de dignitat humana, de drets civils, de llibertats cíviques. Perquè a l'Àfrica la fam, la guerra i les malalties són el pa de cada dia. Milions d'africans pateixen el flagell de la misèria, pateixen el calvari de la pobresa, senten en la pròpia carn l'abús de la injustícia. Àfrica és assotada en els seus homes i dones, humiliada en els seus nens i ancians, esclavitzada en els seus milers d'emigrants que, desesperats i des- emparats, busquen errants per sendes i camins el somni d'un futur millor. Àfrica ensangonada per tanta violència, destrosada per tants conflictes, colpejada per tantes lluites intestines. Àfrica depredada dels seus recursos naturals, maltractada per corruptes i dictadors, assetjada pels venedors d'armes, sotjada pels traficants de droga. Àfrica en la cruïlla de la desesperació, de les tenebres, de l'oblit. L'ajuda humanitària sembla una bofetada per fer callar el plor i eixugar de tant en tant les llàgrimes. Però malgrat tot, a l'Àfrica hi ha vida, música, ritme. Les comunitats cristianes hi creixen, hi ha solidaritat enmig de la necessitat i s'hi experimenta la set de Déu. Amb vitalitat, amb

empenta, amb llibertat. La Bona Nova és alliberament, redempció, reconciliació. Un ressorgiment de la fe enmig del patiment i de la incertesa. En el solc de la foscor neix l'esclat de la llum.

La veu de Benet XVI s'ha aixecat en defensa dels marginats, dels abandonats, dels trepitjats. Com calia esperar, no han faltat les crítiques cruels, les frases enverinades, els insults rabiosos, com els dels

El Papa ha transmès un missatge d'esperança.

manifestants que davant de la catedral de Notre Dame de París li han dit «assassí». Com si es revisquessin els insults, se sentissin els assots i la condemna a mort de Jesús el dia del Divendres Sant. Sense ànim de polemitzar, els qui volen reduir el viatge de Benet XVI a la controvèrsia dels preservatius semblen desconèixer el

que realment està en joc al continent africà. Sorprenen que han estat pocs els mitjans que han ressaltat l'èmfasi que ha fet el Papa perquè tots els malalts de sida rebin assistència mèdica gratuïta. Un desafiament frontal i un repte sense parió a governants i lí-

ders polítics. L'Església fa anys que és pionera en l'ajuda incondicional feta als pacients de la sida a través de dotzenes de programes i centres gestionats als països africans. Avui dia es discuteix i debat molt sobre els drets humans, però s'oblida amb freqüència que l'Església fa segles que a l'Àfrica com en altres parts del món defensa els drets dels més pobres, dels malalts, dels refugiats, dels que pa-

teixen, dels que són perseguits. Són milers els missioners que treballen a les esglésies locals dels països africans i són molts els que han estat martiritzats per causa de Jesucrist. Perquè en definitiva són la Creu i la Resurrecció les que fonamenten, motiven i inspiren la presència de l'Església al món. Un testimoni traduït, viscut i comunicat de mil formes i de mil maneres. És l'«amor al proïsme» per damunt de tota frontera i color, llengua i cultura.

Han estat molts els temes que Benet XVI ha tocat en els 16 discursos oficials que ha pronunciat al Camerun i Angola. La presentació del document preparatori per al II Sínode a l'Àfrica, que s'obrirà el mes d'octubre proper, adquireix un significat especial. Tindrà com a eix central de la trobada

sinodal el tema de la reconciliació, la justícia i la pau. Tot això serà entroncat en la visió global de l'Església a l'Àfrica. Una cosa és certa, el Papa ha dut el missatge de la reconciliació i de la justícia, dels drets i de la pau. En la seva trobada amb els líders musulmans al Camerun Benet XVI ha quedat ben palesa la invitació feta als creients de totes les religions perquè treballin, col·laborin i cooperin en favor de l'entesa i de la convivència pacífica. La diversitat cultural i el pluralisme religiós són els grans reptes del nostre temps. Per això les paraules del Pontífex són un crit profund perquè no es cometi cap violència en nom de la religió. Com els seus predecessors, també Benet XVI ha estat portador itinerant d'un missatge de fraternitat, de misericòrdia i d'amor als pobles i nacions de l'Àfrica. L'Església no és estrangera en terres africanes perquè els fills i filles d'Àfrica han sentit i rebut també l'Evangeli. Són part integrant de l'Església per la fe, l'esperança i l'amor que han rebut i acceptat lliurement en nom de Jesucrist. Un viatge pastoral, el de Benet XVI, que obre horitzons nous al nostre temps.

«La diversitat cultural i el pluralisme religiós són els grans reptes del nostre temps»

SUD-ÀFRICA

Tres sacerdots catòlics assassinats

Fides / Johannesburg

El P. Lionel Sham, de 66 anys, rector de Mohlakeng (arxidiòcesi de Johannesburg), va ser assassinat el 7 de març després d'haver estat segrestat a casa seva, a Mohlakeng. El P. Lionel era conegut perquè estava obert a tothom i per la seva generositat amb els necessitats. El 27 de febrer va ser assassinat el P. Daniel Matsela Mahula, a la diòcesi de Klerksdorp, mentre conduïa el seu cotxe, per quatre assaltants.

El P. Matsela era un sacerdot jove, nascut el 1975, que desenvolupava el seu servei a la Peter's Catholic Church de Jouberton. El 8 de març va ser assassinat a Burundi Révocat Gahimbare, rector de Karuzi. El sacerdot va morir a mans de quatre lladres disfressats de policies que havien atracat el monestir de les religioses Bene Maria. En conèixer l'assalt, el P. Gahimbare es va precipitar per ajudar les religioses, però els lladres li van parar una trampa. Va ser tocat per una bala que el va matar a l'acte.

EL SANTUARI DEL MIRACLE

ACTIVITATS DEL MIRACLE

11-12 D'ABRIL

Viure la Pasqua en el silenci del santuari del Miracle, al fil de l'evangeli de sant Marc (recés - taller de lectura de textos de l'evangeli). Comença a les 11 del matí, i acaba després d'esmorzar del dia de Pasqua.

1-3 DE MAIG

Les Estacions. La primavera. Per respirar l'alè de la creació seguint els cicles de les quatre estacions a través de la interiorització i la pregària, del cinema i la música, de caminar i de la cuina... El cicle sencer (òptim) consta de quatre caps de setmana. Comença al matí del dia 1 de maig, i acaba al captar del dia 3.

8-10 DE MAIG

Ora & Labora (per a famílies amb infants). Com viure la vida de cada dia, el treball i la pregària..., grans i petits. Comença al captar del dia 8 de maig, i acaba havent dinat del dia 10. (Esbòs de programa a part).

22-24 DE MAIG

Les Estacions. La primavera (repetició, en un format un pèl més curt).

Per respirar l'alè de la creació seguint els cicles de les quatre estacions a través de la interiorització i la pregària, del cinema i la música, de caminar i de la cuina...

El cicle sencer (òptim) consta de quatre caps de setmana. Comença al captar del dia 22 de maig, i acaba a la mateixa hora del dia 24.

30-31 DE MAIG

Per cloure el temps Pasqual al fil de l'evangeli de sant Marc (recés - taller de lectura de textos de l'evangeli). Comença a les 11 del matí, i acaba després de dinar del dia de la Pentecosta.

26-28 DE JUNY

Vorejant l'ànima humana: l'evangeli de sant Joan: imatges que curen. (Bíblia i psicologia I). PP. Antoni Pou i Ramon Ribera, monjos. Comença al captar del dia 26 de juny, i acaba havent dinat del dia 28.

29 JUNY-4 DE JULIOL

Temps per a Déu: exercicis per a preveres. P. Andreu Marquès, monjo. Comença a les 11 del matí, i acaba el dia 4 de juliol, a primera hora.

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS
Tel.: 973 480 045 / 649 465 814
www.santuarielmiracle.com
casespi@santuarielmiracle.com
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

ESPANYA

José Mazuelos Pérez, nomenat bisbe de Jerez de la Frontera

■ És delegat diocesà per a la Pastoral Universitària de Sevilla

SIC
Sevilla

Benet XVI ha nomenat bisbe de Jerez de la Frontera el sacerdot José Mazuelos Pérez, actualment delegat diocesà per a la Pastoral Universitària de l'arxidiòcesi de Sevilla. La diòcesi de Jerez de la Frontera està vacant pel trasllat de Mons. Juan del Río Martín a l'arquebisbat castrense. José Mazuelos serà ordenat i prendrà possessió el 6 de juny.

José Mazuelos Pérez va néixer a Osuna (Sevilla) el 1960. Abans d'iniciar els estudis eclesiàstics es va llicenciar en Medicina i va exercir com a metge al seu

poble natal i, durant el servei militar, a l'Hospital Militar de San Carlos de San Fernando (Cadis). El 1990 va ser ordenat sacerdot. És llicenciat i doctorat en Teologia Moral per l'Acadèmia Alfonsiana (Pontifícia Universitat Lateranense), a Roma. També a Roma va realitzar el curs de perfeccionament en bioètica a la Facultat de Medicina Gemelli.

El seu primer destí sacerdotal va ser com a rector a la parròquia rural de Sant Isidre Llaurador, d'El Priorato de Lora del Río. Després es va traslladar a Roma per ampliar estudis i a la tornada va ser nomenat rector de Santa Maria de les Neus de Benacazón i subdirector del Ser-

vei d'Assistència religiosa de la Universitat de Sevilla, del qual actualment, i des de l'any 2000, n'és director. També des de l'any 2000 és delegat diocesà per a la Pastoral Universitària i director espiritual de la Germandat dels Estudiants de la Universitat Hispalense. Des de l'any 2002, és canonge penitencier de la catedral de Sevilla. És consultor de la Subcomissió de Família i Vida de la Conferència Episcopal Espanyola.

En el camp de la docència ha estat professor del Màster de Bioètica de la Universitat de Canàries i professor de Moral del pla de formació sistemàtica del

El bisbe electe de Jerez.

professorat de religió de Sevilla. Ha impartit classes de Teologia Moral al centre d'Estudis Teològics de Sevilla i, actualment, fa classes d'aquesta matèria a l'Institut Teològic Sant Joan d'Àvila i a l'Institut Superior de Ciències Religioses de la diòcesi de Jerez de la Frontera. També és professor convidat de la llicenciatura en Teologia Moral a la Facultat de San Dámaso de Madrid. Ha participat en diversos simposis i conferències i és autor de nombroses publicacions i articles en revistes especialitzades.

BRASIL

Sacerdot espanyol assassinat a Recife

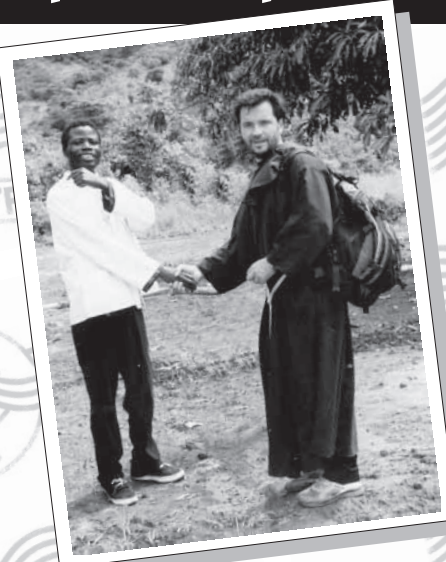
Misna / Recife

El pare Ramiro Ludeña, de 64 anys, sacerdot espanyol compromès en el servei per als nens del carrer a Recife, capital de l'estat nord-est de Pernambu-

co, va ser assassinat per desconeguts. Segons l'agència brasilera Estado, al religiós, originari de Toledo, li van disparar al pit. Traslladat a l'Hospital Português, va morir poc més tard. Des de feia 34 anys el pare Ludeña vivia al

Brasil, on treballava amb el Moviment de Suport als Meninos de Rua (MAMER), organització que ajuda els adolescents. Segons fonts locals, el sacerdot era molt estimat i no havia rebut mai cap amenaça.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 217,06 €** ☐
Àsia i Oceania: 290,38 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Any Paulí

Agustí Borrell
Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

De presó en presó

«Etic empresonat per causa de Crist» (Filipencs 1,13)

La vida de Pau no va ser gens tranquil·la. Si de jove havia passat un temps perseguint i empresonant els cristians, després va experimentar en la seva pròpia carn la persecució, la detenció i, fins i tot, la tortura. Ell mateix explica en les seves cartes que ha estat moltes vegades a la presó, que ha rebut bastonades i assots, i que l'han flagel·lat. Les causes concretes per les quals era detingut podien variar, però sempre tenien a veure amb la seva dedicació a l'anunci de l'evangeli; per això pot dir que està empresonat «per causa de Crist». L'empresonament més llarg i conegut es produeix quan és detingut al temple de Jerusalem, acusat de profanar-lo per haver-hi introduït uns estrangers. El fan comparèixer davant del tribunal jueu del Sanedrí, i acaba en mans de les autoritats romanes; d'allí és portat a Cesarea, on passarà dos anys, fins que és conduït a Roma per ser jutjat en els tribunals del Cèsar. Un cop a Roma, passa encara almenys un parell d'anys més en una

mena de llibertat condicional. Algunes de les cartes de Pau estan escrites des de la presó, i per això es coneixen ara amb el nom de «cartes de la captivitat». Una d'aquestes és la carta als Filipencs, que resulta especialment interessant per les reflexions que hi fa sobre la seva situació personal. D'allà es dedueix que la seva preocupació principal no és pas aconseguir la llibertat, sinó trobar la manera de continuar anunciant la bona notícia. De fet, diu que s'alegra perquè el seu empresonament ha contribuït a difondre l'evangeli (Filipencs 1,12). Quan escriu la carta, està pendent d'anar a judici, i corre el risc de ser condemnat a mort. Però no està amoïnada per la sentència: allò que li importa és que tant si és condemnat com si és absolt, quedarà clar que ha actuat en tot moment per fidelitat a Crist. Tant si continua vivint com si mor, ho farà donat testimoni de Crist. Segons sant Pau, la veritable llibertat és la que ve de Crist i es viu en el cor.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Donar raó de la nostra esperança

Amb el Diumenge de Rams entrem en la gran setmana de la fe cristiana que culmina el proper diumenge en la solemnitat de la Pasqua, la gran festa cristiana de l'any, encara que el Nadal és la que té més ressò popular.

En la celebració del diumenge de Rams tenen un protagonisme especial els infants i el joves, els primers sobretot amb la benedicció de la palma, recordant aquells infants que van aclamar Jesús en la seva entrada a Jerusalem. El diumenge de Rams coincideix amb la Jornada Mundial de la Joventut, que aquest any se celebra en les Esglésies locals i a la qual el Sant Pare ha assignat aquest lema: «Hem posat la nostra esperança en el Déu vivent.»

Aquestes paraules són de sant Pau, en la seva carta al seu deixeble i col·laborador Timoteu. Amb aquest comentari voldria invitar tots els lectors, sobretot els joves, a viure aquesta Setmana Santa inspirant-nos en els ensenyaments de sant Pau, ja que estem en l'any jubilar que el Papa ha proposat a tots els cristians com a commemoració dels dos mil anys del naixement del gran apòstol i missioner dels gentils.

Recorda Benet XVI, en el missatge que he citat, que quan sant Pau es va trobar amb Jesús, camí de Damasc, era un jove, d'uns vint o vint-i-cinc anys. La vida d'aquell jove canvia radicalment, després d'aquell encontre amb Crist. «De perseguidor dels cristians —diu Benet XVI— es transformà en testimoni i missioner; fundà comunitats cristianes a l'Àsia Menor i a Grècia, va recórrer milers de quilòmetres, fent front a tota mena de vicissituds, fins al martiri a Roma. Tot per amor a Crist.»

Sant Pau té aquest do: que sempre ens acosta, sempre ens porta a Jesucrist. En aquesta Setmana Santa d'un any difícil, en el qual moltes persones sofreixen —sobretot les franges amb menys recursos de la nostra societat— els cristians som invitats a viure i a donar testimoni del fet que la nostra esperança la tenim posada en el Senyor. Estem cridats «a donar raó de la nostra esperança», i a ser so-lidaris amb els que s'ho passen malament, perquè només així demostrarem amb fets —i no solament amb paraules— la sinceritat de la nostra professió de fe.

El Sant Pare, en el missatge que comento, es fa aquesta

pregunta: com anunciar avui l'esperança cristiana a tots, i especialment a les joves generacions? I respon amb aquestes paraules: «El primer compromís és el d'una nova evangelització que ajudi les noves generacions a descobrir el rostre autèntic de Déu que és Amor. A vosaltres, estimats joves, que busqueu una esperança ferma, us dic les mateixes paraules que sant Pau dirigia als cristians perseguits en la Roma d'aleshores: "Que el Déu de l'esperança ompli la vostra fe d'alegria i de pau, perquè vesseu d'esperança gràcies a la força de l'Esperit Sant."»

Als qui pugui arribar la meua paraula, sobretot als joves, voldria invitar-los a retrobar el Crist en aquesta Setmana Santa de l'any de Sant Pau. A retrobar-lo en la fe i en la pregària personal, però també en la pregària comunitària i en les celebracions dels fets centrals de la vida del Senyor que els cristians celebrem els propers dies. Tot l'any, però especialment en aquests dies sants, les comunitats cristianes tenen les portes i el cor oberts a tots els qui han posat, o cerquen la manera de trobar en Crist la veritable esperança.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

L'ampliació de la llei de l'avortament

Avui em correspon tractar un tema penós: em refereixo a l'ampliació de la Llei de l'avortament establint terminis en els quals pugui eliminar-se la vida humana sense buscar, si més no, una justificació.

Quan els bisbes ens veiem forçats a abordar aquestes qüestions no volem «imposar» res, però sí proposar quelcom. És un dret, el d'expressió, que tenim tots els ciutadans, i nosaltres també ho som. La nostra intenció no és entrar en polèmiques polítiques, però sí defensar el que és previ a tota política: el dret a la vida. Forma part no ja d'un dret, sinó del deure que tenim d'orientar les consciències.

Precisament perquè acceptem el joc democràtic i resem cada dia pels governants, al mateix temps que ensenyem que cal obeir-los ens preocupa que puguin establir lleis que en res no ajuden a la dignitat humana, els suposats beneficiaris de les quals són, a més, persones joves, fins i tot menors d'edat, sense criteri per distingir

el que és legal del que és moral.

«Què se'ls proposa?» —es preguntava Joan Pau II en la seva carta autògrafa de 1994 als caps d'Estat de tot el món—: «Una societat constituïda per coses i no per persones; el dret a fer de tot des de la més tendra edat, sense cap límit, però amb la major seguretat possible?» I afegia que potser «aquests mateixos joves, ja adults el dia de demà, demanin comptes als responsables d'avui d'haver-los privat de la raó de la vida pel fet de no haver-los indicat els deures propis d'un ésser dotat de cor i d'intel·ligència».

Sens dubte la mentalitat avortista ha guanyat terreny en el món, sobretot a Europa. Ho ha fet en paral·lel a la pèrdua dels ideals que van culminar amb la Declaració Universal dels Drets Humans de 1948, entre ells el dret primordial a la vida.

L'establiment d'un calendari de terminis en els quals es pugui avortar no té justificació científica, com reconei-

xen els especialistes i com pot advertir qualsevol persona en una època en què es fan ecografies perfectes. En el si matern hi ha una vida humana que, lògicament, tindrà un desenvolupament continuat fins al naixement que vindrà després.

I encara té menys justificació moral perquè les persones no som amos de la vida i de la mort, ni de la nostra ni de l'aliena. Tractar per això d'assegurar la impunitat de l'avortament no és una acció digna de govern. Tampoc no ho seria la restricció del dret a l'objecció de consciència del personal sanitari que no vulgui col·laborar en alguna cosa que no sigui una operació sanitària, sinó tot al contrari.

Per aquest motiu recordo la necessitat que els cristians es neguin a col·laborar en les pràctiques abortives, alhora que, com els meus companys d'episcopat, demano una campanya de pregària perquè s'eviti donar compliment a la voluntat legisladora anunciada i, per contra, els governants es lliurin a l'alta missió que tenen encomanada.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

opinió

Punt de vista

Enric Puig Jofra, s.j.

Secretari general Fundació Escola Cristiana de Catalunya

L'oportunitat d'un moment

A Catalunya l'educació i l'ensenyament necessiten un exercici de realisme. La història, el dia a dia protagonitzat pels ciutadans i les ciutadanes, ha configurat un model de societat, i en ell un sistema educatiu, en el qual l'ensenyament públic i el d'iniciativa social es complementen en aquest model d'interès públic que preveu l'Estatut. Convé, doncs, donar resposta a aquest model educatiu plural, conseqüència de la demanda de les famílies, per garantir-ne la qualitat, en condicions d'igualtat en tots els centres educatius, bé siguin promoguts per l'Administració pública bé per la iniciativa social, respectant alhora el dret dels pares a escollir l'orientació filosòfica, pedagògica, moral i religiosa en l'educació dels seus fills. Tanmateix convé esperar la voluntat de superar els defectes del sistema educatiu que provoquen insatisfacció en la societat en general i, més en concret, en els directius i en els professors i professores dels centres docents, i també en les famílies dels alumnes. De manera molt especial tot el que es refereix al nivell de fracàs escolar i als resultats acadèmics obtinguts, en comparació amb els dels sistemes educatius d'altres països del nostre entorn cultural.

Per mirar el futur amb esperança ens convé mirar les darreres etapes del camí que ens ha portat al moment present. La dècada dels setanta es caracteritzà per un procés de renovació pedagògica que globalment marcà un abans i un després. Fou una experiència necessària i apassionant per a aquells que la visquérem. Personalització, activitat, autogestió, participació, motivació, creativitat, comprensivitat, avaluació contínua i formativa... foren alguns dels mots emprats i treballats amb il·lusió, entusiasme i lliurament. Els anys no han passat en va i, quasi quatre dècades després, no podem continuar desenvolupant l'acció educativa—legislativa, executiva i docent—d'acord amb aquells mateixos principis, esquemes i mètodes. El context social, polític, econò-

mic, cultural, religiós, poblacional... és diferent, molt diferent. Els pares, els professors, els alumnes tampoc no són aquells que s'obrien a una llibertat llargament desitjada, a un benestar en ocasions ni somniat, a uns ideals avui desapareguts, ocults i en ocasions menyspreats, a uns avenços tecnològics insospitats, a unes grans ideologies avui periclitades... El llenguatge políticament correcte pretén imposar-nos, sovint, la continuïtat de molts aspectes d'aquesta renovació que, amb una gran probabilitat, ha realitzat un gran servei a la pedagogia del país però que ja és passat recent. S'imposa un generós acte de realisme per buscar respostes als reptes i necessitats actuals. S'imposa mirar amb desig d'aprendre i disposats a deixar enrere les teories dogmatitzades, ideologitzadores de les necessitats i de la realitat, mirar i aprendre del que està succeint en altres països. S'imposa la reflexió i prendre les decisions adequades, amb el consens social i polític necessari, que ens portin a un gran pacte en el qual s'impliqui l'escola, la família, l'Administració, els sindicats, les titularitats, els mitjans de comunicació, la indústria... i totes les institucions veritablement implicades.

Ara, a punt de dotar-nos d'una Llei Catalana d'Educació (LEC), confiem que els nostres legisladors intervinen en aquest procés legislatiu, lluny de posicionaments ideològitzats que tant de mal han fet a l'educació del nostre país. Amb un desig de lleial col·laboració. Necessitem una llei de país, per a tothom, i una llei de futur, amb possibilitat de continuïtat en el temps. Com va dir el president Montilla fa uns mesos a un important diari, «en una matèria com aquesta és important tenir un marc legislatiu que pugui perdurar en el temps. No és bo que es produeixin modificacions cada vegada que es canvia de govern. I un marc estable requereix un gran acord entre els que governen i els que poden governar».

És aquest el camí que anima el procés de la LEC i la intervenció dels diversos agents polítics i socials?

Saber escoltar

Paraules d'Obama

Una amable lectora d'aquest setmanari m'envia, per correu electrònic, unes afirmacions del president nord-americà, Barack Obama. Les va pronunciar el 5 de febrer d'enguany, en l'Esmorzar Nacional de l'Oració. El periodista que recull aquests mots escriu: «Aquest bell discurs-oració d'Obama projecta una llum d'amor que algun dia es veurà multiplicada en la consciència de tots els nostres governants.» Qui m'ha enviat aquest discurs diu que hi ha fragments que em poden ser útils. En efecte, les paraules presidencials contenen, primer, una salutació als assistents i una breu referència a l'origen de la diada.

«...amb massa freqüència hem vist que s'utilitza la fe com a eina per dividir els uns i els altres; com a excusa pel prejudici i la intolerància. S'han emprès guerres. S'han executat innocents. Al llarg dels segles, religions senceres han estat perseguides, sempre en nom del que es creu correcte. Sens dubte, la mateixa naturalesa de la fe mostra que les nostres creences mai no seran iguals. Llegim llibres diferents. Seguim diferents manaments... i alguns no professen cap fe.»

«Però, independentment del que hem escollit creure, recordem que no existeix cap religió que tingui l'odi com a credo central. No existeix Déu que consenti l'eliminació d'éssers humans innocents. Això ho sabem molt bé. Sabem també, que malgrat les nostres diferències, hi ha una llei que vincula les grans religions. Jesús ens va dir: «Estima el proïsme com a tu mateix». La Torà ordena:

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

«Allò que sigui dolent per a tu, no ho facis als altres.» A l'islam hi ha un ensenyament que afirma: «Ningú no creu realment fins que desitja per al seu germà el mateix que desitja per a ell.» Val el mateix per als budistes, els hinduistes, els seguidors de Confuci i per als humanistes. És, per descomptat, la Regla d'Or—la proposta que ens invita a estimar-nos, a entendre'ns, a tractar amb dignitat i respecte tots aquells amb qui compartim un breu moment en aquesta terra.»

«És una regla antiga, una regla simple, però també un dels majors desafiaments. Perquè demana, de cadascú de nosaltres, que prenguem la responsabilitat per al benestar de gent que, tal vegada, no coneixem ni admirem i amb qui, tal vegada, no coincidim en tot. De vegades, ens demana que ens reconciliem com acèrrims enemics, o que resolguem velles disputes. I això requereix una fe activa, vital i fervorosa. Requereix no només que creguem, sinó que actuem per donar quelcom de nosaltres per a benefici dels altres i la construcció d'un món millor.»

«D'aquesta manera, la fe particular que ens motiva pot promoure un bé major per a tots. En lloc de separar-nos, les nostres variades creences poden unir-nos en la intenció d'alimentar el qui té gana i confortar l'afligit; en la intenció de dur pau on hi hagi conflicte i reconstruir el que hagi estat esquinçat; per aixecar aquells que han caigut en un temps de dificultat. Aquesta no és sols la nostra obligació com a persones de fe, sinó també com a ciutadans...»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

NATURA VIVA I SETMANA SANTA

La parra o, més ben dit, el vi

S'elabora a partir del raïm, fruit de tardor, de la parra o del mallol o vinya. Es recollia a mà amb coves i es traslladava a la premsa, un dipòsit generalment tallat a la mateixa roca, per aconseguir estanquitat, dins d'una caseta situada moltes vegades a la mateixa vinya, això diu l'Evangeli. S'hi dipositava i després, amb els peus descalços, es trepitjava. Aleshores començava la fermentació. La pell fosca tenia el suc de color vermellós, tirant a negre. Aviat, a través de conductes perforats a la paret, passava a la bodega, on continuava la transformació dels sucres en alcohol. Es conservava en gerres o odres, també en bótes. La Bíblia esmenta aquest recipient per guardar-hi l'oli (Ezequiel), però he vist relleus d'aquella època, on també se'ls utilitza per al vi. Aquest, evidentment, seria diferent si es feia a Hebron o al Líban. Esmento aquests dos llocs famosos pel vi. Per tot Israel es plantaven vinyes i cada casa tenia la seva collita per a ús familiar. El procés del vi, per oxidació, continua lentament, fins que es converteix en vinagre. Entre nosaltres això s'evita cremant sofre. En temps bíblics aquesta tècnica es desconeixia i aleshores cobrien la superfície amb oli per, d'alguna manera, impedir-ho, sense aconseguir gaires bons resultats.

Els odres, coneguts ja en temps d'Abraham, van evolucionar. Van arribar a ser semblants als que nosaltres hem fet servir fins fa 50 anys. La part inferior acabava recta, perpendicular, sense prolongar-se a les extremitats. Fa pocs mesos n'he vist un exemplar a Petra. Com que la fermentació lenta prosseguia durant un temps, els bots on es guardava el vi jove havien de ser nous, amb la pell elàstica perquè no s'esquerdessin, a causa de la pressió del CO₂. L'anyenc es podia guardar en odres vells (per això la sentència de Jesús). El vi era una beguda quotidiana, també medicina (bon samarità), acompanyava els sacrificis del temple, barrejat amb mirra resultava narcòtic o anestèsic (així el van oferir a Jesús a punt de ser crucificat). Es barrejava amb herbes aromàtiques, nosaltres l'anomenem aperitiu, o amb sucre, antecedent dels nostres licors.

Per a un cristià, la importància del vi rau en el fet que va ser triat com a espècie eucarística. Com devia ser el vi del Sant Sopar? Doncs, probablement, de poca qualitat, segons el criteri actual. Amb un punt agre i tèrbol. Per això, tot recordant aquest costum antic, encara afegim aigua al que preparam per a la missa. Devia ser negre i sec. L'Església llatina va trigar segles a autoritzar l'ús del vi blanc i les esglésies Orientals continuen fent servir el vi negre. Es diu que es va abusar del vi en les celebracions eucarístiques, i per això a les comunitats occidentals, només es combregava amb l'Eucaristia de pa, sense que per això disminuís la Gràcia sacramental. Els temps han canviat, aquest perill ha desaparegut i podem tornar a la pràctica primitiva, que les d'Orient no van abandonar mai. I ser fidels al peu de lletra, al manament del Senyor: preneu i beveu-ne...

Per explicar a persones de cultures no mediterrànies que el vi no és per a nosaltres cap luxe, els explico que als monestirs benedictins s'hi beu vi cada dia en els diferents àpats (d'això parla Benet en la seva regla), però, en canvi, es reserva el cafè per als dies festius. (De tota manera, en un altre lloc, amb certa discreció, també poden gaudir d'aquesta infusió. Quan sóc al costat del Sagrari, de vegades dic a Jesús: «Tu no vas poder gaudir de cap cafè brasiler aromàtic i estimulants ni de cap colòmbia aràbiga.» I tinc la sensació que em somriu i que, fins i tot, retrocedint a la temporada històrica, em té enveja.)

Victòria Molins,
s.t.j.

Finestra a la vida

Tornant de «terres llunyanes»

Divendres a la tarda. La Rambla, la plaça Catalunya, Pelai, tot és ple de gom a gom. He quedat amb una noia a la porta d'El Corte Inglés i m'espero una estona contemplant el panorama de vertigen que constitueix el carrer. Hi ha gent per tot arreu. Vist des de fora sembla un món de bogeria. Joves que comencen un vespre que es prolongarà fins a la matinada de l'endemà, gent que surt de l'última jornada de feina de la setmana i que espera ansiosa el descans merescut, turistes que arrosseguen maletes a la recerca de l'hotel on passaran uns dies de vacances. Un grup de l'Imerso puja en un autocar aparcant una mica més enllà. Comenten il·lusionats els llocs on aniran i recorden la visita anterior.

Entremig de tota aquesta gentada plena de vida, d'alegries o preocupacions, la meua mirada es dirigeix cap a una dona sense cames que fa temps passa estones cada dia asseguda a terra, pidolant.

Una mica més enllà, hi ha l'home cremat que tothom veu fa anys demanant ajuda, per fer més palesa la seva situació i que, per moure la pietat de la gent, té els braços i les cames al descobert.

Un home dret a la cantonada ensenya uns ninotets de cartró que ballen al costat de la paret i al compàs d'una música que esbomba un casset voluminós.

Un gran cor d'espectadors envolten el grup de cantants llatins que amb les seves guitarres, flautes i altres instruments de percussió fan les delícies de la gent i es guanyen la vida com poden en una ciutat on hi ha de tot...

Aquesta és la meua societat, aquest és el món que estimo i en el qual tanta gent que ens envolta ens esperona a ser testimonis

d'un Regne que no és d'aquest món però que l'hem de viure aquí i ara amb el sentit de les benaurances.

Les meves reflexions s'han acabat: ja veig arribar la meua amiga. Fa uns mesos que ha sortit de l'inframón de la drogodependència i ara fa camí cap a la reinserció. Una gran abraçada i entrem en una cafeteria a xerrar una estona. Recordem moments d'angoixa que vam viure quan estava en plena davallada i no se'n podia sortir. Aquell món de mentides on l'única cosa que importa és la dosi buscada amb deler passi el que passi. Em parla de coses que m'havia amagat aleshores, però que jo havia intuït sense necessitat de paraules. Evocant alguns d'aquells moments i contemplant ara els seus ulls alegres i plens de vida he pensat una altra vegada en l'alegria del pare de la paràbola. Cada tarda, sortint a la porta de casa seva, i guaitant pel camí esperant veure el seu fill estimat retornant penedit. És veritat que a les «terres llunyanes» on va anar va perdre moltes coses, que ha tornat sense calçat, i amb l'ànima desfeta per molts patiments. Però, ha tornat, i ja té preparat el vestit nou que, de mica en mica, el tornarà a la normalitat de la casa paterna. No l'he deixat pensar en els anys perduts, perquè qualsevol experiència pot ser el començament d'una vida nova.

En l'abraçada que ens hem fet m'ha semblat que quedaven lluny aquelles llàgrimes que tanta compassió em feien quan la veia lluitar sense poder sortir del pou on havia caigut.

Quan ens hem acomiadat he entès d'una manera molt especial aquelles paraules de Jesús: «Hi ha més alegria en el cel...»

Al telenotícies de la nit han parlat d'una nova «partida» de droga.

Zoom

Eduard Brufau

Aquests dies de Quaresma i de Setmana Santa la tradició religiosa dels Via Crucis i les processons es torna a veure a moltes poblacions de casa nostra. A la imatge podem veure el Via Crucis vivent que precedeix la processó dels Dolors de Palafrugell. La Congregació dels Dolors d'aquesta localitat empordanesa va recuperar fa quatre anys la processó, que s'havia deixat de fer l'any 1966.

Lluís Serra Llansana
(llserrall@gmail.com)

Signes d'avui

El Manifest de Madrid

Quan Bernat Soria, ministre de Sanitat i Consum, va afirmar davant dels micròfons que el camí que segueix la Conferència Episcopal amb la campanya contra la llei de l'avortament és «diferent del que segueix la societat» va establir dos criteris d'intervenció comunicativa. Primer, polaritzar el tema de l'avortament enfrontant l'Església amb la societat, vorejant així la participació política. Espero que l'Església no caigui en aquesta trampa, ja que l'ètica antiavortista pertany a una antropologia anterior a l'adscripció cristiana, com bé va reconèixer el cardenal Lluís Martínez Sistach a *Catalunya Cristiana* (26-03-2009) quan va titular el seu article en la secció «Paraula i Vida» d'aquesta manera: «L'avortament és més que una qüestió religiosa.» Segon, enganyar el personal en silenciar el Manifest de Madrid, subscrit per més d'un miler de professors d'universitat, investigadors, acadèmics i intel·lectuals de diferents professions, tots ells membres de la societat. L'Església és presa fàcil per als mitjans de comunicació, i el linx ibèric, tot i que el de la fotografia no ho és, es presta a comentaris de tota mena, però entrar a debatre amb els prestigiosos signants del Manifest els dotze arguments que esgrimeixen a la pàgina i mitja de text no resulta gens fàcil.

Els autors del Manifest defensen la vida humana en la seva etapa inicial, embriònaria i fetal al mateix temps que en rebutgen la instrumentalització al servei d'interessos lucratis econòmics o ideològics. Els signants parteixen de fets, científics i comprovables. No es perden en tortuositats ideològiques ni oportunistes. Aquesta iniciativa del Grup socialista no s'incloua en el programa electoral. Bibiana Aído, ministra d'Igualtat, troba en aquest avantprojecte un motiu per ocupar el personal del seu ministeri, tan escàs en objectius importants. Qualsevol observador detecta que mentre parlem d'això distraïem els ciutadans de temes en els quals el govern naufraga dia sí i l'altre també, com passa en l'àrea econòmica.

Els quatre primers punts del Manifest afirmen que la vida comença en el moment de la fecundació com així ho demostren els coneixements més actuals, que el zigot és la primera realitat corporal de l'ésser humà, que l'embrió i el fetus són les primeres fases del nou ésser humà i que la seva naturalesa biològica és independent de la manera en què s'ha originat. Per tant, conclouen en el punt cinquè que un «avortament no és només la interrupció voluntària de l'embaràs sinó un acte simple i cruel d'interrupció d'una vida humana». No tot s'acaba aquí. En una situació com aquesta hi ha molt de sofriment i angoixa, especialment en les dones, per la qual cosa són elles en primer lloc les que han de posseir un coneixement informat i precís del procediment i les conseqüències. No és estrany que els signants es refereixin a les dues víctimes del drama: «Una, que mor, i l'altra, que sobreviu i pateix cada dia les conseqüències d'una decisió dramàtica i irreparable.» Coneixement implica també no ignorar les seqüeles psicològiques ni el quadre psicopatològic de l'anomenada «síndrome postavortament». Els signants defensen davant la transcendència d'aquest acte el respecte a la llibertat d'objecció de consciència del personal mèdic. Només una societat fracassada i malalta és indiferent a la matança de prop de 120.000 bebès a l'any. No es tracta de la conquesta d'un dret per a la dona. I ja no diguem la irresponsabilitat d'abocar una jove de 16-17 anys a una decisió allunyada del suport dels seus pares. Aquests són arguments per pensar-hi i debatre. Finalment, demanen «aturar els abusos i frauds de llei dels centres on es practiquen els avortaments». A Catalunya ens hauria d'avergonyir que una televisió danesa ens faci sortir els colors a la cara davant la immoralitat de les clíniques avortistes. Ni coneixement previ ni reacció posterior.

Davant dels avenços de la ciència, biològica i ètica, els propulsors de l'avantprojecte de l'avortament semblen instal·lats en postures medievals i en ideologia de vell encuny. És inconcebible que s'autoproclamin progressistes els que són incapaços de reconèixer les evidències científiques i de plantejar-se interrogants ètics de gran profunditat. Tot ho redueixen a l'aritmètica parlamentària.

吾何以知其然哉以此天下多忌諱而民彌貧民多利器國家滋昏人多伎巧奇物滋起法令滋彰盜賊多有

Com més edictes i prohibicions a l'imperi,
més pobresa al poble.
Com més quantitat d'armes, més confusió a l'imperi.
Com més habilitat del poble en les arts, més producció de coses estranyes.
Com més lleis i ordenances, més bandolers i lladres.

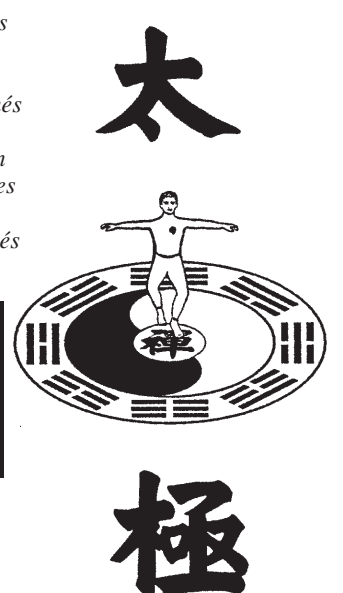
**CONVIVÈNCIES
AMB PETER YANG**

Del 13 al 19 d'abril a
Quinta Julieta, Saragossa.
Organitza: Victòria.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

CARTES DEL LECTOR

■ El dolor del fetus humà

Pel que fa al problema de l'avortament i la nova llei que el govern espanyol cerca aprovar, vull destacar algunes dades científiques: el fetus sent més dolor que un adult. En aquest sentit, són interessants els estudis que s'han fet per determinar el nivell d'algunes hormones indicatives del dolor (betaendorfines i cortisona) abans i després de la punció de la vena hepàtica del fetus a l'úter, feta per descobriments transfusionals. Es va comprovar que l'augment d'hormones és indicatiu del dolor, com en els adults.

Un fet notori és que en el neonat la densitat de receptors i de substància P (substància mediatriu del dolor) és més gran que en l'adult. Aquesta dada ha permès sostenir que la sensació dolorosa és més gran en el nounat que en l'adult. El dolor del fetus i del nounat es revela com el dolor que experimenta un subjecte que encara no està preparat per patir-lo. Actualment, no hi ha cap investigació que afirmi que abans de la 20a setmana de gestació no hi ha cap percepció del dolor, per la qual cosa no podem excloure la presència de dolor des de molt temps abans. Queda ben clar en el llibre *¿Qué es el embrión?*, de Alicia Errázquin.

JOSÉ IGNACIO MORENO ITURRALDE
Madrid

■ Parlar de Déu

Europa sembla que vol oblidar les arrels cristianes, paganitzar-se novament, quan tota la cultura europea s'estableix en el cristianisme, i a les empremtes de pedra em remeto. Volem reinventar la història, escrita sobre pedra, quan la realitat és que Europa conserva la seva cultura bàsica gràcies als monestirs i les abadies cristians, inclòs Montserrat, que van conservar amorosament el saber en

uns segles en els quals ni tan sols els grans senyors o els reis es molestaven per aprendre a llegir ni escriure, per a això tenien un clergue, a excepció d'Alfons X, anomenat amb justícia el Savi.

El cristianisme ho sustentava tot i la idea de Déu l'il·luminava. Fins i tot les nacions esclaves, totalment analfabetes, van ser evangelitzades pels germans monjos Ciril i Metodi, enviats pel Papa, i va ser Ciril qui, partint de la grafia grega, va inventar l'alfabet ciríl·lic o rus. Ara no es parla de Déu. Els successos gravíssims d'aquests dies posen en relleu la mancança en joves i adolescents d'una formació moral que els ajudi a distingir el bé del mal i practiquen la cultura del per què no? Jo pregunto: «Fins quan aquesta ceguesa?»

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

■ En el dia dels pares

Un pare és un model a seguir, ho vulguem o no ho vulguem. La figura del pare té molta importància com a suport i guia dels fills. Els infants observen molt què fan els pares i com ho fan. El pare dona seguretat i protegeix la família. El pare demostra el seu amor amb l'estimació i el respecte, la comprensió i l'acceptació. El primer deure d'un pare envers els fills és estimar l'esposa. Sense amor és impossible sostenir durant molt de temps les exigències d'una vida familiar. En la parella i en els fills és fonamental un acord profund, una unió íntima que promouen el creixement i la seguretat.

És molt important ensenyar-los a formar criteris veritables i fermes perquè sàpiguen alliberar-se dels enganys del consumisme, del llibertinatge, de la vida nocturna, de diversions incontrolades, de l'abús de la televisió... I, sobretot, el més important: educar-los en virtuts humanes des de petits. Això és imprescindible. Ser pare és una gran vocació, no només una elecció personal. I des d'aquí

vull felicitar i donar gràcies al meu pare, de qui he extret aquestes conclusions amb l'exemple de la seva vida. Gràcies, pare!

ANA CARMEN TRUJILLANO
Màlaga

■ Una campanya encertada

No sé exactament quins han estat els motius que han dut la Conferència Episcopal Espanyola a promoure els cartells (bebè humà, cadell de linx) com a part d'una campanya a favor de la vida (tal vegada és la Jornada per la Vida), però aquests cartells amb el lema «Protegeix la meua vida!» impacten perquè posen de manifest la contradicció d'una societat que cada vegada és més sensible a l'hora de protegir els embrions de diferents espècies animals i que, no obstant això, també ha anat enfosquant la consciència moral sobre la vida humana. Penso que està bé que es protegeixi els linxs, els ous d'àliga, els boscos de pins o les llavors d'algunes plantes; està bé i és necessari, però resulta paradoxal que la vida de la persona que va a néixer sigui objecte d'una desprotecció cada vegada més gran.

Estic convençut que amb aquesta campanya l'Església torna a situar-se en una posició valenta per donar veu als que no en tenen i defensar públicament qüestions, tan de sentit comú, com que cal respectar i protegir tota vida humana i en tota circumstància o que la maternitat és una valuosíssima aportació al bé comú i no un problema com sostenen els qui, sota un fals progressisme, parlen de llibertat però acaben per oferir l'esclavitud que deixa la dona, i el fill que ha de néixer, abandonats a la seva sort. Suposo que a alguns els molestarà, però tal vegada serà perquè la seva consciència no està tranquil·la.

JOSÉ MORALES MARTÍN
Palafugell

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Afrontar la crisi cristianament

—La crisi econòmica ens angoixa. Hi ha cap sortida? Què podem fer com a cristians davant d'aquesta situació cada vegada més caòtica?

—Jo crec que la seva pregunta és molt pertinent, malgrat que jo no la puc respondre com a economista. Però, com que aquesta crisi té unes arrels que van més enllà del que és estrictament econòmic (ètiques i humanes) crec que sí que puc dir-li alguna cosa. Com a cristians tenim el deure de projectar la nostra fe i esperança en la transformació positiva de la realitat. I especialment quan la realitat és problemàtica. El papa Benet XVI ha dit que «la crisi és una oportunitat per a l'Església» i en una audiència a l'assemblea plenària del Pontifici Consell per als Laics va apuntar un dels elements perquè aquesta «oportunitat» tingui èxit: la formació dels laics per a una acció intel·ligent i eficaç. El Papa va insistir en «la necessitat i urgència de la formació evangèlica i de l'acompanyament pastoral d'una nova generació de catòlics compromesos en la política que siguin coherents amb la fe que professen, que tinguin rigor moral, capacitat de judici cultural, competència professional i passió de servei per al bé comú». Convé un coneixement objectiu del mal per aplicar el remei correcte i, certament, la crisi que vivim no s'arreglarà amb pegats. Deia fa poc un bon pensador, Francesc Torralba: «L'evolució del capitalisme en l'actualitat no apunta cap a un nou ordre mundial caracteritzat per noves formes de polarització, sinó cap al caos global, a causa, entre altres coses, de la incapacitat del sistema per crear noves formes d'organització social i política que vagin més enllà de l'Estat-nació.» Segons el meu parer, la resposta d'una sana austeritat és molt necessària. Torralba ho explica així: «La pregunta que ens hem de fer és quant de creixement pot suportar el món dins de l'actual estratègia d'acumulació... Però si hem arribat als límits ecològics, l'única alternativa possible és restringir l'estàndard que s'ha promogut a través de l'expansió capitalista fins al moment present.»

També és resposta cristiana imprescindible la solidaritat que, en paraules de Joan Pau II, ve a ser com un nou nom de la caritat i, finalment, una veritable justícia que condueixi al fet que el pes de la crisi, amb tot el que comporta per a les persones i les famílies, recaigui sobre aquells sectors que estan més capacitats per suportar-ho. Acabo amb unes paraules del Papa en aquest sentit: «Vull expressar el meu encoratjament a les autoritats polítiques i civils, així com als empresaris, perquè tots units puguin afrontar aquest moment tan delicat. De fet, cal un compromís comú, recordant que la prioritat són els treballadors i la seva família» (1 de març del 2009). No són respostes fàcils, però, a grans mals, grans remeis.

• Si voleu enviar les vostres consultes al
Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

■ Un testimoni autèntic

Han passat uns quants dies des que la majoria de diaris es van fer ressò d'una notícia ben tràgica: l'assassinat d'un executiu —Félix Martínez Touriño, director general del Centre de Convencions Internacional de Barcelona— al carrer Santaló xamfrà Travessera de Gràcia, de Barcelona.

Segons la descripció de *La Vanguardia*, «es tractava d'un home jove conciliador, educat, constructiu. Sempre intentava trobar alguna sortida, punts de trobada. Era una persona que no es guanyava enemics, tot al contrari, era molt correcte, gens prepotent ni agressiu, mai no et posava entre l'espasa i la paret». Així el recordaven molts professionals del sector hotel·ler que van treballar amb ell els darrers anys.

Però, al marge de tot això i de qui sigui l'assassí, jo voldria subratllar el testimoni cristià que ha donat la seva família, principalment els seus pares i la seva germana. Quan els vaig trucar per telèfon per unir-me al seu dolor, la resposta espontània de la seva mare va ser: «Tu, que pregues, resa perquè el meu fill sigui al cel.» Cap paraula, cap queixa, ni cap retret contra l'assassí.

Més tard, al funeral que es va celebrar el 19 de febrer a Santa Maria del Mar, amb l'església plena de gent, amb representació de les diferents institucions i delegacions, els pares van mantenir aquesta actitud serena i conciliadora i van acollir tothom qui s'apropava amb el somriure als llavis, sense cap mostra d'agressivitat davant d'un fet tan dolorós, com és la pèrdua d'un fill en aquestes circumstàncies.

Crec que en aquesta societat, on tot es reivindica, en la qual manquen els valors autèntics per assumir aquests fets, és un testimoni que hem d'agrair tots els que somiem amb una societat més solidària, més fraterna i, en el fons, més cristiana. Ells són creients, amb un compromís de forta participació en una comunitat parroquial de Madrid. Va ser una cerimònia que convidava al recolliment, al silenci, a la reconciliació i a l'actitud de perdó.

Gràcies, Félix, perquè per a mi ha estat un regal viure aquests moments. I em vull acomiadar amb aquest poema que porto dins del cor:

Has marxat sense fer soroll, silenciosament,
com se'n van els amics...
Has deixat un camí de llum, de pau,
un camí de fraternitat.
Has deixat la terra que estimaves tant,
has lluitat amb força, amb voluntat,
volies viure, volies estimar.
Has marxat per altres camins
plens de roses i de flors,
has marxat amb el suport de molts amics,
que avui ploren la teva absència,
però, al mateix temps,
sentien la teva nova presència...
has marxat sense fer soroll per camins blancs.
Has marxat... com se'n van els amics.

AURORA GÓMEZ-RAMOS
Barcelona

El culte espiritual

Pere Tena

bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La doctrina en la vida

Acabada la llarga reflexió sobre el misteri d'Israel, sant Pau passa a treure les conseqüències de tot plegat de cara a la vida quotidiana dels fidels. Ho fa en els capítols 12-15, deixant la conclusió de salutacions per al 16. Així acaba la llarga carta de l'Apòstol als cristians de Roma. És normal que en aquestes exhortacions hi trobem molts paral·lelismes amb altres cartes de sant Pau, especialment les dels Tessalònics i dels Corintis. Temes com l'amor mutu i la comprensió, el fugir de la vanaglòria, el respecte a la diversitat dels dons presents en la comunitat, l'observança de les lleis en la societat, etc., són alguns d'aquests temes comuns. La lectura atenta d'aquests capítols és una font apreciable per a l'examen de consciència personal i comunitari.

«Una víctima viva...»

Un dels textos exclusius de Romans és el començament del capítol 12: «Per la misericòrdia que Déu us té, us exhorto a oferir-vos vosaltres mateixos com una víctima viva, santa i agradable a Déu: aquest ha de ser el vostre culte veritable/espiritual.» El lligam amb el que acaba d'exposar l'Apòstol és clar. Ell ha apel·lat a la misericòrdia de Déu per explicar l'elecció de què han estat objecte els fidels. Ara, aquesta misericòrdia divina funda una resposta d'ofertament total. Dues

referències il·luminen l'exhortació. Una és al culte del Temple —de la Llei—; els cristians no ofereixen sacrificis de substitució, sinó les seves pròpies persones, la seva vida, a Déu, tal com ja volien els profetes. Una altra referència, més probable, és al misteri de Crist, en el qual estan inserits els batejats. Ser batejat no és una qüestió de vernissatge superficial, sinó un compromís vital de viure en comunió amb Crist de cara al Pare.

Aquesta actitud interior profunda és el culte espiritual, que acompanya i prolonga la celebració sacramental de la iniciació cristiana, i de l'Eucaristia durant tota la vida. En la mateixa carta als Romans, unes pàgines més endavant, sant Pau ho expressarà així: «Ningú de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix... Tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que Crist va morir i va tornar a la vida per ser Senyor de morts i de vius» (14,7.8-9). Cal veure la magnífica explicació de Benet XVI sobre el culte espiritual a *Sacramentum caritatis*, n. 70.

El sacerdocí espiritual

Sant Pau no aplica directament al culte espiritual dels batejats la noció de «sacerdocí», encara que és plenament legítim interpretar-ho en aquests termes. De fet, el Concili Vaticà II, a *Lumen gentium*, 10, ho fa. En canvi, sant Pau sí que utilitza els termes sacerdotals per autodefinir el seu ministeri apostòlic: «He

rebut de Déu el do de ser servidor [liturg] de Jesucrist entre els pagans, exercint la funció sagrada [sacerdotal] d'anunciar l'evangeli de Déu, perquè així ells es converteixin en una ofrena [sacrifici] que li sigui agradable, santificada per l'Esperit Sant» (15,15-16).

Sant Pau considera la seva missió apostòlica com un «culte» a Déu (vegeu Romans 1,9). I precisament com un sacerdocí de l'Evangelí, anunciat als pagans. El llenguatge de l'Apòstol és intens; quina és la pretensió del seu minisiteri? Promoure l'existència de cristians que s'ofereixin a Déu com a víctimes vives, en un culte espiritual vinculat a la seva comunió amb Crist per la fe i pel baptisme. Això serà possible per la força de l'Esperit Sant, que viu en els santificats, i és penyora de resurrecció (vegeu Romans 8).

«Quan vagi cap a Hispània» (15,24.28)

El desig de sant Pau de visitar Roma anava lligat amb el propòsit de visitar i evangelitzar Hispània. Considerava que la seva missió de predicar l'Evangelí d'un cap a l'altre de la terra s'havia complert a l'Orient, però mancava encara fer-ho fins als límits d'Occident. En certa manera, li urgia més predicar a Hispània que no pas a Roma, on l'Evangelí ja havia arrelat. Sempre quedarà un interrogant sobre el compliment d'aquest propòsit, malgrat la versemblança de la seva presència a Tarragona. En qualsevol cas, Hispània era un objectiu pastoral de Pau.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ **Nascut a la primera meitat del segle XII, possiblement a Organyà**
- ☐ **Un dels primers monjos premonstratencs de Catalunya**
- ☐ **Va destacar per l'austeritat i la vida contemplativa**
- ☐ **Va morir cap al 1195 al monestir de les Avellanes**

Aquest sant català era fill d'una família noble. Tradicionalment se l'ha considerat fill d'Organyà, encara que altres versions diuen que era nascut a Belcaire d'Urgell o a la zona de Balaguer. Sigui com sigui, sant Joan d'Organyà va sentir de ben jove la crida religiosa i va entrar a l'abadia premonstratena de Vallclara, a les muntanyes de Prades, la primera d'aquest orde al Principat i que s'acabava de fundar feia poc temps.

L'any 1158, però, la comunitat es va traslladar al mont Malet prop del poble de Vilanova de la Sal, a la Noguera, i es van instal·lar en una cova, on duïen una vida molt austera: no menjaven mai carn, dormien sobre taulons de fusta i vestien molt senzillament. Sant Joan, però, es va destacar especialment per la seva austeritat. Això va fer que la població de la zona el considerés ben aviat un home sant i l'anés a visitar per demanar-li consell espiritual i obtenir guaricions. El

Sant Joan d'Organyà

nombre de visites es va fer tan gran que es va haver de construir un hospital a la vora per atendre els pelegrins i els malalts. L'any 1166 el comte d'Urgell va fer unes donacions a la comunitat perquè contruïssin un petit monestir al lloc de les coves, i sant Joan en va ser nomenat prior. Pocs anys després encara es va construir un cenobi nou en un altre lloc no gaire allunyat, l'actual monestir de les Avellanes, però el nostre sant es va estimar més renunciar al càrrec de prior i quedar-se a l'edifici vell per viure en contemplació i atendre els fidels. I així va continuar fins al final dels seus dies.

Després de mort, la devoció popular a sant Joan d'Organyà va créixer gràcies a nombrosos miracles i guaricions. Per facilitar-ne la devoció, les relíquies es van traslladar al monestir de les Avellanes, on durant els primers segles era costum que els pelegrins més devots traiguessin el crani de l'urna i el posessin sobre l'altar. Per aquest motiu popularment també se l'ha conegut com a sant Cap.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(Cicle litúrgic B; ferial I) **TEMPS DE QUARESMA** (Salteri: setmana 2)

ABRIL

5. DIUMENGE

Diumenge de Rams, Vermell. Lectures: Processó: Marc 11,1-10 (o bé: Joan 12,12-16). Missa: Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs 2,6-11 / Marc 14,1-15,47
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Vicent Ferrer, prev.; Santes, Emília, vg. i mr.; beata Maria-Crescència Höss, rel.

6. DILLUNS

Dilluns Sant, Morat. Lectures: Isaïes 42,1-7 / Salm 26 / Joan 12,1-11
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel·lí, mr.; Sixt I, p.; Guillem, ab.

7. DIMARTS

Dimarts Sant, Morat. Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 70 / Joan 13,21-33.36-38
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Baptista de La Salle, prev. i fund.; Epifani, b.; Germà, monjo.

8. DIMECRES

Dimecres Sant, Morat. Lectures: Isaïes 50,4-9a / Salm 68 / Mateu 26,14-25
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan d'Organyà, monjo; Santes, Macària, vg.

9. DIJOUS

Dijous Sant, Blanc. Lectures: Missa de la Cena del Senyor: Èxode 12,1-8.11-14 / Salm 115 / 1 Corintis 11,23-26 / Joan 13,1-15
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel, b.; Santes, Maria de Cleofàs.

10. DIVENDRES

Divendres Sant, Blanc. Lectures: Celebració de la Passió del Senyor: Isaïes 52,13-53,12 / Salm 30 / Hebreus 4,14-16;5,7-9 / Joan 18,1-19,42
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ezequiel, prof.; Dimes; Terenci, mr.

11. DISSABTE

Dissabte Sant, Morat.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Estanislau, b. i mr.; Isaac, monjo.

Comentari de la PARAULA

Jaume Gabarró Monjo de Solius

Rams i Passió

No deixa de sobtar el contrast entre les dues perspectives avui juxtaposades: l'alegre aclamació de Rams i el drama de la Passió. I, amb tot, correspon a una realitat de la vida, avui exemplificada en l'entrada de Jesús a Jerusalem. Ben mirat, moltes de les nostres festes personals o comunitàries amb contingut, sobretot algunes celebracions cristianes (un sagrament, uns vots religiosos, benediccions, etc.) són l'inici joios d'una nova etapa desitjable i plena de sentit, però que serà de llarga realització i no exempta d'esforç i sofriment. La satisfacció serà total si, sostinguts per «la paraula» en els moments de cansament, no ens fem enrere i perseverem.

El salmista expressa bé aquesta veritat quan, després d'una situació que li ha fet exclamar «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?», acaba anunciant amb goig als seus germans la salvació obtinguda, tot lloant el nom del Senyor. Jesucrist, gràcies al seu abaixament fins a ser no res, a fer-se esclau i morir en creu, és exaltat per Déu i reconegut per nosaltres com a Senyor. Justament això ens ha obert els ulls: aquest amor, extrem, és diví!

La Passió de Jesús presenta la nova aliança «en la seva sang», els efectes de la qual són perdurables: «La seva mort ha esborrat les nostres culpes i la seva resurrecció ens ha fet justos.» Nosaltres, serem com Pere, capaços de negar Jesús per covardia o bé seguirem l'actitud exemplar de les dones que, corpreses, «miraven on l'enterraven»? Contemplant, celebrem... i esperem!

LECTURES BÍBLIQUES

Diumenge de Rams

Lectura primera

Is 50,4-7

No he amagat la cara davant les ofenses
i sé que no quedaré avergonyit

Lectura del llibre del profeta Isaïes:

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial

21

Tots els qui em veuen es riuen de mi,
amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa:
«S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, doncs;
que el salvi, si tant se l'estima.»

R. Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?

M'envolta una munió de gossos,
em rodeja un estol de malfactors,
m'han lligat les mans i els peus,
puc comptar tots els meus ossos. **R.**

Es reparteixen entre ells els meus vestits,
es juguen als daus la meua roba.
Almenys vós, Senyor, no us allunyeu;
força meua, cuiteu a defensar-me. **R.**

Anunciaré als meus germans el vostre nom,
us lloaré enmig del poble reunit.
Fidels del Senyor, lloeu-lo,
fills de Jacob, glorifiqueu-lo,
reverencieu-lo, fills d'Israel. **R.**

Lectura segona

Fl 2,6-11

Jesucrist s'abaixà. Per això Déu l'ha exalçat

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips:

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant a captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Vers abans de l'evangeli

Fl 2,8-9

Crist es féu per nosaltres obedient fins a la mort i una mort de creu.
Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom.

Evangeli

Mc 14,1-15,47

Elohi, Elohi, lamà sabactani

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc:

[...] Els soldats el conduïren a l'interior del pati del palau, que és el pretori, convocaren tota la tropa, el vestiren de porpra, el coronaren amb una corona d'espines que havien teixit i es posaren a saludar-lo: «Salve, rei dels jueus». Després li pegaven al cap amb una canya, l'escopien i s'agenollaven com si li fessin homenatge. Acabada la burla, li traguieren el vestit de porpra, li posaren els seus vestits i se l'endugueren fora per crucificar-lo. Portaren Jesús a l'indret del Gògota, que, traduït, vol dir lloc de la Calavera.

I li oferien vi adobat amb mirra, però no en va pren-

Glòria Monés Gresely

dre. El crucificaren i es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus, a veure què treia cadascun. Era mig matí quan el crucificaren. En un rètol constava la causa de la seva condemna: «El rei dels jueus». Junta-ment amb ell crucificaren dos bandolers, un a la seva dreta i un altre a la seva esquerra.

Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu». També se'n burlaven els grans sacerdots comentant amb els mestres de la Llei: «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i nosaltres quan ho veurem, creurem en ell». També li feien retrets els qui havien estat crucificats amb ell.

Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: «Elohi, Elohi, lamà sabactani?» Que traduït vol dir: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» Alguns dels qui eren allí deien: «Mireu com crida Elies». Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo». Jesús llançà un gran crit i expirà. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué: «És veritat; aquest home era Fill de Déu».

Catalunya

diòcesis

Desobediència civil
davant d'una llei injusta

■ Les entitats cristianes declaren que continuaran treballant amb immigrants sense papers encara que la legislació ho prohibeixi

Samuel Gutiérrez
Barcelona

L'aprovació recent per part del Govern d'un nou projecte de reforma de la llei d'estrangeria ha fet saltar totes les alarmes en el si de la Plataforma d'entitats cristianes amb els Immigrants. El rebuig ha estat unànime. «Un cop més —asseguren en un comunicat fet públic fa pocs dies—, les propostes legislatives enfocquen el tema de les migracions com un àmbit a regular amb normes restrictives i sancionadores. Obliden novament que els immigrants són persones, amb somnis, amb il·lusions i amb famílies que en depenen. Persones que han estat i poden continuar sent font de riquesa per al nostre país, tan humanament, com cultural i econòmic.»

La Plataforma d'entitats cristianes amb la Immigració està formada per una vintena d'ONG encapçalades per Càritas diocesana i Justícia i Pau. Totes elles han alçat conjuntament la seva veu per denunciar amb contundència les injustícies d'un avantprojecte de reforma de llei que, en l'actual context de crisi econòmica i enmig d'un feble equilibri social, retalla encara més els drets dels immigrants al mateix temps que n'afebleix la ja de per si

La reforma de llei d'estrangeria preveu la retallada dels drets dels immigrants.

fràgil vulnerabilitat. Amb plantejaments com aquests, asseguren les entitats cristianes, augmenta el risc que «aflorin actituds xenòfobes i racisme» i per tant que els immigrants quedin assenyalats i marginats per la resta de població. «La nostra societat no avançarà a través de mesures

restrictives i sancionadores perquè tots som ciutadans del món —ha afirmat Jordi Roglà, director de Càritas, als micròfons de Ràdio Estel—; al cap i a la fi, estem parlant de persones.»

Un altre dels punts més incomprensibles de l'avantprojecte de llei és la pena-

lització de l'ajuda humanitària que particulars o entitats prestin a una persona immigrada en situació irregular i sense recursos. El comunicat de la Plataforma qualifica d'«èticament inadmissible» aquesta postura. «La solidaritat —explica Roglà— no és només moralment legítima, sinó que és cristianament imprescindible.» I afegeix amb convicció: «Seria una contradicció per a nosaltres no atendre a aquells que més ho necessiten. Per això continuarem fent el que fem fins ara. Primer són les persones, i nosaltres, com a cristians, no deixarem mai d'actuar solidàriament.»

La reforma proposada pel Govern preveu també restriccions al dret a viure en família, amb l'enduriment de les condicions per a la reagrupació familiar, i limitacions al dret a l'educació a tots els menors de 18 anys i als majors d'aquesta edat que tinguin residència regular en Espanya. Segons la plataforma d'entitats cristianes, l'avantprojecte de llei ignora, a més, tota la legislació nacional i internacional referent als infants i considera els menors immigrants no acompanyats com a estrangers, per sobre de la seva condició de menors.

Des de les ONG vinculades a l'Església que treballen amb immigrants el rebuig a aquests articles de la possible reforma de llei d'estrangeria és «sense pal·liatius». «No acatarem unes normes —acaben dient en el comunicat— que contradiguin principis ètics fonamentals o que vulnerin els drets humans reconeguts en el Dret Internacional i en la nostra pròpia Constitució.» Amb aquesta convicció, la desobediència civil esdevé l'única sortida possible davant d'una llei injusta. Sempre que, això sí, el Govern es mantingui ferm en la seva obstinació...

JOAQUIM PONS, DIRECTOR DE LA FUNDACIÓ MIGRASTUDIUM

«Els cristians ens hem de guiar per la llei de l'Evangelí»

—Què és el més preocupant d'aquest avantprojecte de reforma de la llei d'estrangeria?

—El més preocupant és el context en el qual es planteja aquesta reforma. Vivim una situació greu de crisi econòmica, amb una repercussió més gran en les capes més vulnerables de la nostra societat, entre les quals hi ha de manera

Això és que el volem denunciar de manera clara: sensibilitzar la societat que aquest no és el bon camí per a la convivència pacífica.

—L'avantprojecte de llei persegueix de manera particular les persones en situació irregular, arribant fins i tot a prohibir i penalitzar la solidaritat humana davant d'aquests col·lectius...

—Això és èticament inadmissible. La dignitat de la persona humana està per damunt de qualsevol paper i estatus jurídic. La nostra solidaritat sempre ha cercat els més vulnerables, i avui entre nosaltres, un dels col·lectius més vulnerables són els immigrants sense papers. La raó de ser de les nostres entitats és donar suport a les persones que s'ho passen pitjor i per això és evident que continuarem fent aquesta tasca, amb la llei o sense la llei. Aquesta és la nostra opció de vida. I més encara, com a entitats cristianes. Tal com va expressar molt bé el difunt Mn. Vidal Aunós, amb

motiu de la tancada d'immigrants a l'església del Pi, els cristians ens hem de guiar sempre per la llei de l'Evangelí, encara que aquests principis puguin anar en ocasions en contra de la llei civil. Aquest caminar a contracorrent és també testimonial i profètic i és precisament en els temps difícils on potser calen més els actes profètics.

—Us preocupen les possibles sancions?

—Jo crec, sincerament, que el sentit comú farà que aquest avantprojecte, tal com s'ha presentat recentment, no tiri endavant. Ara s'inicia tot un procés de discussió cívica i parlamentària i crec que, finalment, aquestes sancions no aniran a més.

—Heu denunciat també la proposta d'allargament del període màxim d'internament...

—Sí, però no només l'allargament, sinó que sempre hem denunciat l'ús de la detenció administrativa d'immigrants a l'espera de ser expulsats. El cas és que estem privant de llibertat persones que no han fet cap delict; tan sols han comès una falta administrativa. La situació que es viu actualment als centres d'internament és molt pitjor que viure a la presó. És com una

mena de Guantánamo, aquí a Europa, on també hi ha denúncies de violació de drets fonamentals.

—Creieu que lleis com aquesta difonen la imatge de la immigració com a problema i no com a enriquiment?

—Sí, certament. Això és el més greu d'aquests plantejaments i més en un moment de crisi econòmica forta, on és més fàcil vincular aquesta problemàtica amb la immigració. Això és molt injust perquè no es pot entendre tota la bonança econòmica dels últims anys sense la presència de tants milers d'homes i dones que han vingut aquí a treballar, a vegades en condicions molt dures i injustes. Davant de lleis com aquesta ens preocupa també especialment la societat que sembla que volem construir: una societat que, fins i tot, penalitza la solidaritat. Això és el més preocupant. Parlem molt de compromís, de la implicació social, de la xarxa participativa... i, malgrat tot, sorgeixen propostes com aquesta que carreguen la por sobre les persones que per solidaritat intenten fer un servei a favor dels més vulnerables. Estic segur que el sentit comú prevaldrà.

URGELL

Josep Montoya, camí del diaconat permanent

■ El bisbe Vives va conferir els ministeris de lector i acòlit

David Codina / Sort

A l'església parroquial de Sant Feliu de Sort, el diumenge dia 22 de març, IV de Quaresma, el bisbe d'Urgell va conferir dins l'Eucaristia dominical els ministeris del lectorat i l'acolitat a Josep Montoya i Viñas. Estava acompanyat pel rector del Seminari i secretari general del bisbat, Mn. Ignasi Navarri, pel rector de Sort i arxiprest, Mn. Antoni Elvira, i per Mn. Enric Prat.

Josep Montoya, que des de ja fa uns anys col·labora en l'assistència pastoral dels pobles veïns de Sort, sobretot a Gerri de la Sal i a Peramea, és casat amb Conxita Salvadó i tenen quatre fills. El Dilluns Sant, dins l'Eucaristia Crismal, rebrà l'administració a ordes, i properament, rebrà el sagrament del diaconat a la catedral de Santa Maria de la Seu d'Urgell. Esdevindrà així el primer diaca permanent ordenat pel bisbe Joan.

El bisbe, en l'homilia, va exhortar a creure fermament en l'amor de Déu que envia el seu Fill al món per amor, i no per condemnar-nos; perquè sigui la nostra llum i no visquem més en les tenebres. Cal estimar aquesta llum, i deixar-se il·luminar sempre per ella en les nostres conductes. El temps de l'exili s'ha de viure amb perspectiva que la Llum vindrà, que

Josep Montoya i la seva família amb el bisbe Joan Enric Vives.

no serà permanent, sinó que estem cridats a reconstruir el que estava destruït, comentant la primera lectura del diumenge, del segon llibre de les Cròniques.

Sobre els dos ministeris de lector i acòlit que rebia aquest laic en camí cap al diaconat permanent, el bisbe d'Urgell va dir que ser lector abasta tota la vida, ja que es tracta de llegir, creure, ensenyar i testimoniar la Paraula de Déu a tothom, i per sempre. Va fer adonar com encara al món hi ha tanta gent cega, analfabeta, mi-

nusvàlida per llegir i escoltar la veu de Déu, i que el creient lector ha de ser el portaveu d'aquesta Paraula que l'ha de fer arribar amb els llavis i la vida a tots els qui l'esperen.

Igualment ser acòlit vol dir que Josep Montoya des d'ara ha d'estimar i viure per a Crist Eucaristia, ajudant els sacerdots i els fidels a viure oferint-se com Crist en l'altar, i a repartir-se com Crist es reparteix en el pa. Deixar-se menjar pels germans, configurat a Crist Pa de vida.

Nomenament de consiliari diocesà de l'escoltisme catòlic

D.C. / La Seu d'Urgell

El bisbe d'Urgell ha nomenat Mn. Jaume Mayoral i Martí, actual rector de Ponts i delegat de Càritas, nou consiliari de la demarcació escolta de Lleida/Solsona/Urgell, per a un període de quatre anys. El nou consiliari desitja que la dimensió de la fe sigui ben desenvolupada en els agrupaments de les tres diòcesis, sempre en estreta col·laboració amb els consiliaris i animadors de la fe de cada agrupament, i en comunió amb la pastoral juvenil diocesana, en bé de tot el poble de Déu.

El bisbe encoratja els familiars de malalts mentals

D.C. / La Seu d'Urgell

El bisbe d'Urgell i copríncep episcopal d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, va rebre la visita de la Junta de l'Associació de Familiars de Malalts Mentals d'Andorra (AFMMA), encapçalada per la seva presidenta, Rosa Lluís Mulet. L'AFMMA, una entitat sense ànim de lucre que va néixer l'any 2001 a iniciativa dels familiars de malalts mentals, va informar Mons. Vives dels projectes de l'entitat i també de les problemàtiques amb què han de treballar. Entre els projectes, destaca la creació d'un espai de lleure (club social) que es proposa fomentar les relacions entre els malalts usuaris i la comunitat on viuen. L'AFMMA té com a objectiu millorar la qualitat de vida dels malalts i pal·liar els problemes del dia a dia dels mateixos malalts i les seves famílies.

Mons. Joan Enric va encoratjar l'entitat a seguir endavant en la seva tasca de sensibilitzar la societat civil i els responsables polítics sobre les problemàtiques que viuen els familiars dels malalts mentals, un àmbit que, a Andorra, necessita un especial suport.

Trobades de Pastoral Juvenil

D.C. / Aina

Al llarg del mes de març la Delegació de Pastoral Juvenil del bisbat d'Urgell ha fet una sèrie de trobades i convivències per apropar els joves a la realitat de Jesús en la Quaresma camí cap a la Pasqua. Així, el cap de setmana del 7 al 8 de març els grups juvenils de 3r, 4t d'ESO i Batxillerat de les parròquies de Puigcerdà i la Seu d'Urgell es van trobar a Aina (Principat

d'Andorra), per compartir uns dies i reflexionar al voltant de la relació entre ells i els altres, i com Jesús intervé en les seves vides. Hi van participar nou joves que van celebrar l'eucaristia al santuari de Nostra Senyora de Meritxell animant la missa amb els seus cants.

I el cap de setmana següent, 14 i 15 de març, els grups juvenils del bisbat de 1r i 2n d'ESO es van reunir a Lleida per pregar junts i gaudir d'uns dies de convivèn-

cia, amistat i fe. Hi van participar uns 30 joves provinents de les parròquies d'Andorra, la Seu d'Urgell, Organyà, Oliana, Artesa de Segre i Balaguer.

Els dies 6 i 7 d'abril els grups juvenils del bisbat es reuniran a Sant Martí Sesgueioles per preparar la Pasqua i tenen prevista una nova activitat el cap de setmana del 24 al 26 d'abril amb la celebració de la ja tradicional Marxa a peu a Montserrat. Més informació a jov@bisbaturgell.org

LLEIDA

Lleida serà a Roma en la beatificació de Joana Jugan i el P. Coll

Jordi Curcó / Lleida

La diòcesi de Lleida peregrinarà a Roma a l'octubre per tal de participar en la canonització de la beata Joana Jugan, fundadora de les Germanetes dels Pobres, i del P. Francesc Coll, fundador de les religioses Dominiques de l'Anunciata. El motiu de la presència lleidatana a Roma no és altre que acompanyar aquestes dues congregacions presents a la ciutat de Lleida, en la joia de veure canonitzats els seus fundadors.

Les religioses Dominiques del P. Coll tenen al seu càrrec el col·legi L'Anunciata, de gran prestigi a la ciutat de Lleida com escola cristiana que és. Fins fa pocs anys, les dominiques atendien també una residència femenina d'estudiants, la residència P. Coll, ara tancada.

Pel que fa a les Germanetes dels Pobres són

Mons. Piris amb les Germanetes dels Pobres i els ancians de la Residència Joana Jugan.

presents a Lleida des de fa més de cent anys, amb una residència d'ancians al Pla de Gualda, que porta el nom de la seva fundadora, Joana Jugan. El 19 de març, festa de Sant Josep, el bisbe de Lleida, Joan Piris, es va traslladar a la residència de les Germanetes per tal de presidir la concelebració eucarística amb motiu de la festa del seu patró, Sant Josep. El bisbe Piris va tenir ocasió de felicitar les germanetes en nom de la diòcesi per la propera canonització de la seva fundadora, que serà celebrada també a Lleida, com ho serà la del P. Coll.

El pelegrinatge organitzat pel bisbat té dues modalitats: la primera, anada amb autocar i retorn amb vaixell, del 5 al 13 d'octubre, i la segona amb avió, amb quatre dies, del 9 al 12 d'octubre. Per a informació i inscripcions podeu informar-vos al bisbat de Lleida (tel. 973 268 628).

«Hem de ser contemplatius de la realitat i de les persones»

■ Mons. Sebastià Taltavull, nou bisbe auxiliar de Barcelona

Carme Munté

Dies abans de la seva ordenació episcopal, Mons. Sebastià Taltavull Anglada enllestia el trasllat de les seves pertinences i s'instal·lava a la ciutat de Barcelona, concretament a la residència sacerdotal Sant Josep Oriol, on residirà. Tot el procés viscut d'ençà que es va fer públic el seu nomenament ha estat una aventura plena d'agraïments, de comiats i també de perspectives encoratjadores de cara al futur. Per a la diòcesi de Barcelona i per al conjunt de l'Església catalana el seu nomenament ha estat una notícia molt ben rebuda, i un gest que el cardenal Lluís Martínez Sistach ha agraït molt sincerament al Sant Pare.

—De vostè s'ha destacat que és una persona de comunió. Com li agradaria afavorir aquesta comunió tant al si de l'arxidiòcesi de Barcelona, com amb la resta de Catalunya i fins i tot en relació amb la Conferència Episcopal Espanyola?

—Podríem fer alguna cosa si no fóssim persones de comunió? És el nostre repte diari que brolla de l'amistat amb el Senyor i amb les persones. Tot cristià és i ha de ser sempre una persona de comunió. És el que Jesús demana al Pare perquè la fe arribi a tothom. Tanmateix, massa vegades aquesta unitat no apareix prou i la raó és que ens pot més el nostre orgull personal i un enquistat individualisme, la poca voluntat d'escoltar, certes formes de vida no gens evangèliques, la manca d'estimació a les persones i el poc o nul reconeixement dels seus drets... La comunió és possible quan hi ha una espiritualitat que l'anima i una maduresa humana que la recolza, fent que qualsevol relació entre les persones sigui humana, sincera i oberta. En aquest aspecte, l'Evangeli ens dona tots els recursos humans i espirituals per fer-ho i és el que els cristians hem de viure i oferir a tothom. Jesús diu que ens vol units «perquè el món cregui».

—El bagatge acumulat durant els darrers anys com a director del Secretariat de la Comissió de Pastoral de la CEE, com l'ajudarà en aquesta nova etapa?

—Sens dubte que molt. Ha estat una experiència viscuda amb intensitat i amb molt contacte amb les diòcesis. La pastoral abraça molts aspectes i és important una visió de conjunt, tot i que l'autèntic coneixement de la realitat s'adquireix a través de la proximitat a les persones i el tracte amb elles en la situació en què viuen. Ha estat molt interessant la feina en equip i la col·laboració ha estat molt encoratjadora. A mi, personalment, m'ha confirmat una impressió que ja tenia i és que del treball que es fa a l'Església en la seva realitat més concreta i quotidiana se'n coneix ben poca cosa, per això sovint no és prou justa la valoració que se'n fa. M'ha ajudat a estimar més l'Església a través del treball senzill dels qui la formem, a valorar la importància de la sem-

Agustí Codinach

bra i a posar més i més la confiança en el Senyor, que és el qui fa créixer.

—Persona de profunda sensibilitat social, quin considera que ha de ser el paper de l'Església al costat dels més necessitats, precisament ara que les escomeses de l'atur fan estralls en moltes famílies?

—A la nostra societat estem passant per un moment difícil. Hi ha molta gent que pateix perquè li falta l'essencial per viure i pateixen també els qui prou vegades no saben com fer-ho per estar al seu costat d'una manera eficient que els ajudi a sortir o almenys a fer més lleu la seva situació. Es tracta de no passar de llarg i fer com el bon samarità que va pensar més en l'altre que no pas en ell. Aquest és un exercici diari de moltes persones i institucions de l'Església. Aquesta resposta solidària quan ve avalada pels fets ens fa més creïbles i aquest és el motiu pel qual moltes persones que passen necessitat s'atansen a l'Església perquè sovint veuen en ella una de les portes que troben oberta. Així mateix, juntament amb aquesta sensibilitat i ajuda immediata que sempre hi ha de ser, és necessari promoure unes actituds noves que mostrin més generositat, menys ambició material i més austeritat, més gestos de solidaritat i corresponsabilitat davant dels problemes que afecten les famílies. Per viure-ho hem de poder comptar amb un equipament espiritual que ajudi a confiar i a mantenir l'esperança i, sobretot, a promoure una caritat que sigui ofrena d'un mateix. Som davant d'un problema global, però la feina és local, la tenim a cada pas i l'hem de fer amb responsabilitat.

—Vostè coneixia i estimava el bisbe Joan Carrera, en quin sentit li agradaria fer fructificar encara més el seu lle-

gat com a bisbe auxiliar de Barcelona?

—Com molts humils seguidors de Jesús i professant un profund amor a l'Església, el bisbe Joan va entendre sempre que l'Evangeli és font de salut i demana que ens fem presents a la nostra societat per aportar-hi aquella novetat que la pot transformar. Això només és possible des d'una encarnació afectiva i efectiva, des d'una proximitat amable que reconeix en la gent molta llavor d'Evangeli. Jesús ens ha dit que som la sal de la terra i que per donar bon gust ens hem de fondre enmig del menjar. També ens ha dit que som llum, com ell mateix, i que si som llum no caminarem ni farem que els altres caminin a les fosques. El

bisbe Joan tenia molt clar que la missió de l'Església s'exerceix enmig del món i que hi ha una paraula d'esperança a comunicar. Ell mateix diu en el seu testament que l'esperança li ve de la seva fe en Jesucrist ressuscitat, qui, per gràcia de Déu, l'ha acompanyat tota la vida.

—Barcelona és un referent per a molts menorquins que, per exemple, vénen a estudiar aquí. La seva vinculació amb les dues diòcesis farà créixer encara més aquest agermanament?

—Tot agermanament és positiu. Si l'Església és un mitjà perquè segueixi essent així, lloat sia Déu! A la nostra illa i a causa de les seves dimensions, la relació humana potser és més fàcil i propera, tot ho tenim més a mà. Hi ha més tranquil·litat, no tanta acceleració, les distàncies són assequibles... També la vivència cristiana. Tanmateix, això que nosaltres valorem tant i tanta gent que ens visita també ho valora, seria molt bo que ho cultivéssim més i que no es perdés. El contacte amb la gran ciutat aporta unes altres dimensions que també cal vetllar perquè siguin viscudes amb coherència i enriqueixin les persones. Uns i altres ens podem fer molt de bé. Tenim tant per aprendre els uns dels altres!

—El darrer document dels bisbes catalans, Pau, apòstol del nostre poble, és tot un encoratjament a evangelitzar en la nostra societat actual i a fer-ho amb il·lusió i esperança. L'Església, té una oportunitat única que no pot deixar escapar?

—Crec que és una bona eina per apro-

fundir en la nostra identitat i en la missió dels cristians enmig de la societat, tenint com a referent sant Pau i la seva vida d'apòstol i evangelitzador. També aquesta és una nova oportunitat perquè en esperit de comunió dediquem temps, estudi, pregària i diàleg a conèixer la figura de sant Pau per tal d'assimilar el seu dinamisme evangelitzador i saber-lo contagiar. Si la nostra societat és plural i laica, i el nostre treball s'ha de fer amb il·lusió i esperança, serà perquè hi ha quelcom important que portem al cor i ho comuniquem amb amor, i també perquè el camp on hem d'escampar la bona llavor de l'Evangeli és capaç d'acollir-la. Hi ha molta fam i set encoberta, fam i set de Déu i de viure amb sentit, que s'han de desvetllar i manifestar-se. Els cristians tenim la responsabilitat de detectar-ho i fer de despertadors. Hem de ser bons observadors, contemplatius de la realitat i de les persones i fer-ho amb la mirada d'amor de Déu. Des d'aquesta visió, tenim moltes oportunitats al llarg del dia per actuar i anar fent presents els valors de l'Evangeli.

—En alguna ocasió vostè ha dit que l'Església ha d'acollir, proposar la fe i sempre acompanyar. Quins elements han de marcar l'evangelització d'avui?

—Estic plenament convençut que l'evangelització sols és possible si es fa en un clima d'amor. Hem d'afavorir i, si és necessari, crear espais on sigui fàcil que la persona de Jesús i l'Evangeli siguin anunciats, acceptats, coneguts, viscuts i testimoniats. Quan dic «espais» estic referint-me a aquell clima favorable en el qual ser cristià sigui reconegut com una cosa ben normal perquè afavoreix l'acollida de la diversitat de persones juntament amb tot el que viuen i pateixen, perquè la proposta de l'Evangeli es fa amb tota llibertat i és rebuda amb respecte, i

«Estic plenament convençut que l'evangelització sols és possible si es fa en un clima d'amor»

perquè s'assegura que la gent no quedi desprotegida, sinó que compti amb el caliu d'una comunitat on la gent s'estima. Això implica ser molt acollidors de les persones, fer atractiu viure l'Evangeli i ser bons acompanyants en el

creixement de la fe. Per això, la confiança en l'Església de Jesús, el sentit de pertinença i la participació joiosa en la seva missió, és el que pot fer possible que l'Evangeli de Jesús sigui anunciat, acollit i viscut. En l'Església, hi trobem Jesús, la seva Paraula, els sagraments i especialment l'Eucaristia, el caliu de la germanor, la força per encarnar-nos per amor, com Ell, en la realitat d'avui, allà on vol que estiguem presents. Hem de tenir clar que no anem sols. Jesús ens té confiança, ens diu que som els seus amics. L'experiència dels deixebles d'Emmaús hem de fer-la constantment, podem estar ben segurs que Crist ens acompanya i ens envia a donar-lo a conèixer!

LA DIÒCESI DE BARCELONA VA CELEBRAR AMB JOIA L'INICI DEL MINIST

Carme Munté / Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Ordenació SEBASTIÀ

La diòcesi de Barcelona va viure una gran festa el dia 21 de març amb l'ordenació de Mons. Sebastià Taltavull Anglada com a nou bisbe auxiliar. «Vosaltres sou els meus amics» (Jn 15,14) és el lema episcopal del nou bisbe Taltavull, que arriba disposat a servir l'Església de Barcelona en la persona del cardenal Lluís Martínez Sistach, en la dels seus preveres i diaques, en la dels germans i germanes de vida consagrada, en la dels seminaristes... «Penso», va dir Mons. Taltavull al final de la missa de la seva ordenació episcopal, «en tots els agents de pastoral i organismes diocesans, i tot el Poble de Déu, amb preferència pels qui més sofreixen, els més pobres i els malalts, a qui encomano d'una manera especial a la protecció maternal de la Mare de Déu de la Mercè, per tal que ens ajudi a estar sempre al seu costat».

La gran munió de persones que van voler estar a prop de Mons. Sebastià Taltavull durant la seva ordenació episcopal eren una mostra ben visible del rastre d'estimació que aquest prevere menorquí ha deixat arreu on ha passat. La seva mare, germans i la resta de la seva família van ocupar un lloc privilegiat a la catedral de Barcelona així com en les paraules d'agraïment del mateix Taltavull: «Era molt petit quan els meus pares un dia em van dir: "Ara, parla amb Jesús." Ho vaig provar de fer perquè veia que ells ho feien i era d'allò més normal. Em van seguir ajudant amb la seva paraula sempre oportuna i el seu testimoni discret i senzill. Els vull agrair que hagin estat els primers a iniciar-me en la fe cristiana i m'hagin estimat.»

Molts amics seus del presbiterat de Menorca, encapçalats pel bisbe administrador apostòlic, també van voler acompanyar-lo en la seva ordenació episcopal. Fill de Ciutadella de Menorca, on va néixer el 28 de gener del 1948, l'actual bisbe auxiliar de Barcelona va ingressar l'any 1959 al Seminari diocesà de Menorca i el 23 de setembre del 1972 va rebre l'ordenació sacerdotal. D'aleshores ençà van ser molts els serveis

ESCUT EPISCOPAL

A l'escut de Mons. Sebastià Taltavull Anglada, juntament amb el capell episcopal amb les sis borles, la creu processional i l'emblema *Vos amici mei estis* («Vosaltres sou els meus amics»), referint-se als deixebles de Jesús, trobem:

- Al cantó dret, la imatge, santuari pelegrins de la Mare de Déu de Toro, molt venerada a Menorca.
- Al cantó esquerre, l'escut heràldic de la família Taltavull amb la santa creu de la catedral de Barcelona.
- Al centre de la punta, les aigües de la Mediterrània, amb el «peix», símbol secret de Crist i dels cristians.

que va dur a terme a la diòcesi de Menorca i també el van conduir a estrènyer llaços d'amistat amb les diòcesis de Catalunya. Això bisbes, preveres i diaques provinents de deu diòcesis catalanes es van reunir de forma massiva a Barcelona per donar la benvinguda en el si del clergat català a Mons. Sebastià Taltavull. En tots ells es feia palesa una mateixa

TERI EPISCOPAL DEL SEU BISBE AUXILIAR

ó de Mons. TALTAVULL

convicció: el servei preuat que el nou bisbe auxiliar de Barcelona exercirà en bé de l'Església que peregrina a Catalunya.

Però si va ser molt nombrosa la representació menorquina durant l'ordenació episcopal de Mons. Taltavull, no ho va ser menys la representació de preveres i bisbes d'arreu de l'Estat espanyol. Cal destacar, en aquest sentit, la presència del nunci apostòlic Manuel Monteiro de Castro així com de Mons. Jesús Catalá Ibáñez, bisbe de Màlaga i president de la Comissió Episcopal de Pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). Des de l'any 2005, el treball de Mons. Sebastià Taltavull com a director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Pastoral de la CEE no va fer més que portar-li elogis. També per a les persones que durant aquests anys van treballar al seu costat Mons. Taltavull va tenir paraules d'afecte: «Als companys, amics i amigues de les diferents comissions, departaments, serveis de la Conferència Episcopal i de la residència sacerdotal, vull dir-vos tot el que ha significat per a mi haver-vos conegut i haver treballat amb vosaltres. Ja us vaig dir que no m'acomiadava de vosaltres perquè, tot i que des d'una altra responsabilitat, en l'amistat i en la feina continuarem junts.»

La presència de les autoritats polítiques tant catalanes com balears també va ser molt nombrosa. Hi havia, per exemple, l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu; el vicepresident de la Generalitat de Catalunya, Josep-Lluís Carod-Rovira; el president del Consell Insular de Menorca, Marc Pons, o el conseller de Presidència del Govern Balear, Alberto Moragues.

«PERQUÈ ESTIMEM LA NOSTRA SOCIETAT VOLEM OFERIR-LI EL MILLOR QUE TENIM»

Amb el gest de la imposició de les mans del cardenal Lluís Martínez Sistach, acompanyat de la pregària d'ordenació, Mons. Sebastià Taltavull Anglada va rebre la gràcia del sagrament de l'orde episcopal. «Vós, Pare, que penetreu els cors, feu que aquest servent vostre, que heu

escollit per a l'episcopat, sigui un bon pastor per al vostre poble sant i exerceixi dignament la plenitud del sacerdoci; que, dedicat nit i dia al vostre servei, intercedeixi sempre pel poble i ofereixi els dons de la vostra Església santa.» Després de la pregària d'ordenació, van prosseguir els ritus complementaris: la unció amb el sant crisma, el lliurament del llibre dels Evangelis, la imposició de l'anell i de la mitra, així com el lliurament del bàcul.

A partir d'aquell moment s'iniciava el ministeri episcopal de Mons. Sebastià Taltavull Anglada, que residirà a la residència sacerdotal Sant Josep Oriol. Com va reflectir el cardenal Lluís Martínez Sistach durant la seva homilia, la missió és àrdua, sobretot per la complexitat i les dificultats que comporta avui viure i testimoniar la vida cristiana, però «sabem —va afegir— que Ell no ens deixa sols. Jesús ens ha dit que estarà amb nosaltres dia rere dia fins a la consumació del món».

El treball del nou bisbe auxiliar de Barcelona s'haurà d'inscriure enmig d'una cultura «poc oberta a la transcendència, materialista i on la creu de Crist —com en temps de l'apòstol Pau— és motiu d'escàndol o de niciesa», i on «cal oferir el testimoni clar i convincent de l'amor característic dels deixebles de Crist». El cardenal Lluís Martínez Sistach, en l'homilia, també va parlar de la realitat de la immigració, de l'actual crisi econòmica i de valors, dels reptes d'una evangelització que rep enguany amb nou impuls les paraules de sant Pau: «Ai de mi si no evangelitzés!»

L'arquebisbe va referir-se als sants que han enriquit la llarga història de l'Església de Barcelona i va constatar que «avui l'arxidiòcesi s'esforça per evangelitzar, catequitzar, celebrar i viure la fe i donar testimoni de la caritat». «I tot això que constitueix la missió de l'Església», va afegir el cardenal Lluís Martínez Sistach, «ho fem en la nostra societat; perquè l'estimem volem oferir-li el millor que tenim, la Bona Nova de l'Evangeli i la salvació de Jesucrist».

Un bon inici de ministeri

■ Mons. Sebastià Taltavull va presidir l'eucaristia i la vetlla de pregària per les vocacions

Mons. Jaume Pujol

«Mons. Sebastià Taltavull és una persona molt coneguda per tot l'episcopat català, no sols perquè com a prevere de Menorca ha participat en moltes de les nostres reunions,

sinó també perquè en els darrers anys ha treballat al si de la Conferència Episcopal Espanyola com a director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Pastoral. Per tant, és un gran coneixedor de l'Església de tot Espanya i, lògicament, de l'Església a Catalunya. Penso que ens farà un servei inestimable de relació, de coneixement, d'aprofundiment al mateix temps, perquè ell és un gran escriptor, té molts llibres publicats i ha escrit moltes reflexions sobre catequesi i en general sobre pastoral. Avui ens calen bisbes d'aquesta mena, que tinguin molta empena i amb els quals també ens trobem molt a gust. En aquest sentit, el tarannà del nou bisbe auxiliar de Barcelona és molt optimista, esperançador, és un home que a tot arreu on va transmet esperança i que també parla amb molta llibertat. Actualment estem vivint uns moments molt bonics perquè tot hom s'adona de la gran aportació que pot fer l'Església davant d'aquesta crisi econòmica, però sobretot de valors i espiritual. Jo demanaria a la gent que sàpiga escoltar l'Església, que no es tanqui, que no actuï amb prejudicis davant del que s'està fent i s'està dient, que escolti els grans temes que ens preocupen sobre la vida, l'ensenyament, la família, les relacions, els problemes econòmics... Són grans temes per escoltar raons i no per desqualificar tan bon punt diem alguna cosa.»

Arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense

Mn. Joan Bosco Faner

«Mons. Sebastià Taltavull i jo som amics des de sempre. Hem anat junts a l'escola, al Seminari diocesà de Menorca, també vam venir junts a estudiar a Barcelona i també vam ser ordenats de

preveres junts el 23 de setembre del 1972. Hem estat companys en tot. És un home molt intel·ligent, té una capacitat de relació immensa, és una persona assequible a sa gent i crec que podrà caure molt bé aquí a Barcelona. A més que som amics, hem de tenir en compte que Mons. Sebastià Taltavull ha fet una gran feina pastoral amb càrrecs de primer ordre a Menorca. Podem dir que tenim un sentiment de pèrdua afectuosa, però no eclesial, perquè sempre el guanya sa mateixa Església en una altra diòcesi.»

Rector del Seminari de Menorca

Agustí Codinach

El nou bisbe es va mostrar molt proper als joves.

Mn. Josep M. Turull

Rector del Seminari Conciliar de Barcelona

Al matí del dissabte 21 de març va ser ordenat el nou bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull. I el vespre del mateix dia ja va iniciar el seu ministeri presidint l'eucaristia i la vetlla de pregària per les vocacions a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona. Va ser un signe visible de com per a ell també les vocacions al ministeri sacerdotal són una prioritat. El fet d'haver estat rector del seminari de Menorca el fa encara més sensible i atent a aquesta realitat pastoral.

L'eucaristia va cloure la jornada de portes obertes del Seminari Conciliar de Barcelona, on es formen els seminaristes de les diòcesis de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat. El grup instrumental de la Geltrú, els joves de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la província eclesiàstica de Barcelona i els joves de la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Barcelona van tenir cura de l'animació musical. Amb l'església ben plena de gent de totes les edats, el bisbe va conduir la celebració amb una característica calidesa illenca i amb una proximitat humana i cristiana que portaven a escoltar-lo amb atenció.

En l'homilia va destacar tres ele-

ments. El primer i fonamental, la trobada personal amb Jesús. Una trobada com la que es fa amb un amic i que ve provocada per la mateixa Paraula de Déu i per la pregària. El segon, que aquesta trobada que vivim hem de comunicar-la i dir a d'altres persones com en pot ser, d'entusiasmadora. En tercer lloc va subratllar l'espiritualitat de comunió com a vital per a l'Església, ja que veient-nos com ens estimem i com ens interpretem bé, la gent podrà creure en el que anunciem. I per fer-ho, va recordar les paraules del papa Benet XVI en la seva encíclica *Deus caritas est*: «Cal mirar els altres amb els ulls d'amor de Déu i fins cal "carregar-se" els altres al damunt, amb les seves necessitats i preocupacions.»

Aquests elements són importants per a les vocacions sacerdotals. Que, com va subratllar, depenen del caliu que es crea dins les famílies, de l'ambient que hi hagi dins les nostres parròquies i de com dins l'Església sentim el Seminari com allò que està en el més profund del nostre cor. També va indicar com a molt important el testimoni dels mateixos capellans, amb la seva vida entregada, la seva capacitat d'estimació, la seva felicitat tot i la gran quantitat de feina que han de portar endavant. Amb el seu tarannà, amb la seva atenció a les persones, el bisbe Sebastià Taltavull ens va mostrar com veritablement se sent amic de Jesús i, fent honor al seu lema episcopal, com ens convida a ser-ho també a nosaltres.

Mons. Agustí Cortés

«Per a l'episcopat català ha estat un regal la proposta i l'ordenació com a bisbe de Sebastià Taltavull. En primer lloc, per la seva vinculació des de sempre amb les Illes i amb Catalunya. En segon lloc, perquè és una gran persona amb molta experiència des del punt de vista pastoral. Darrerament, el servei que ha fet com a director de la Comissió Episcopal de Pastoral de la CEE ha estat una lliçó constant de coneixement i de resposta a la realitat present de l'Església a Espanya. Avui dia en què ens manca més comunió intraeclesial, la seva figura pot ser una oportunitat i una avinentesa de l'Esperit Sant per posar i refermar lligams entre grups dispers. Aquest fet d'anar els uns contra els altres, de prejudicar l'altre sempre sistemàticament, les crítiques des de l'anonimat, les crítiques de grups, les desqualificacions... és un càncer de la nostra Església, denunciat pel Papa darrerament, que resta forces a més de no ser evangèlic. Gràcies a la seva experiència i al seu tarannà, crec que Mons. Sebastià Taltavull farà un gran servei en aquest sentit.»

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Mons. Joan Piris

«He de dir que, quan a mi em van nomenar bisbe de Menorca, Sebastià Taltavull era vicari general i estava fent una tasca

encomiable. Cal destacar el seu treball pastoral amb els joves, la seva vessant en la catequesi familiar tant des del punt de vista de la pràctica com de la reflexió, el seu treball com a director de la Comissió Episcopal de Pastoral de la CEE, la seva facilitat d'escriptura... Amb tot, he de dir que jo el vaig treure de vicari general, i li vaig dir: "Tindràs menys aparador, però tindràs més influència en la pastoral." Considero que Nostre Senyor fa un bon regal a la diòcesi de Barcelona en la persona de Mons. Sebastià Taltavull. És una persona que té molts recursos i, si no l'atabalen, donarà molt de joc tant per al bé de la diòcesi de Barcelona com per al conjunt de l'episcopat català, fins i tot de connexió amb les altres realitats no catalanes. Benvingut a casa, Sebastià!»

Bisbe de Lleida

P. Enric Puig, s.j.

«La vinguda de Sebastià Taltavull a Barcelona com a bisbe auxiliar és un motiu de joia i d'alegria per a tots els diocesans, però pot-

ser encara més per als qui hem conegut la seva trajectòria al llarg dels anys del seu exercici pastoral tant a Menorca com a Madrid, així com a partir dels nombrosos contactes que ha mantingut amb Barcelona. Aquest, per tant, és un factor molt positiu i que hem de tenir present: ve a una diòcesi que coneix i coneix també molts dels seus preveres. D'altra banda, cal destacar també la vàlua personal de Mons. Taltavull, cosa que ha quedat prou palesa durant el seu exercici pastoral, les tasques de govern que ha desenvolupat, la seva producció escrita i en la seva gran activitat a través de conferències, cursos i curssets al llarg dels anys. També hem de tenir en compte les seves qualitats personals, la seva facilitat per arribar a les persones... Considero que tot plegat l'ha d'ajudar a fer una molt bona feina com a bisbe auxiliar del senyor cardenal-arquebisbe de Barcelona.»

Secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya

GIRONA

El santuari, espai privilegiat per a l'educació en la fe

■ **Celebració a Santa Susanna de la XXX Trobada de Rectors i Seglars responsables de Santuaris de Catalunya i Balears**

Samuel Gutiérrez
Santa Susanna

A mig camí entre el santuari de la Misericòrdia, a Canet de Mar, i el de la Cisa, a Premià de Dalt, va tenir lloc del 16 al 18 de març la ja tradicional trobada anual de rectors i seglars de Santuaris de Catalunya i Balears. Encapçalats per Mn. Salvador Batalla, director del Secretariat Interdiocesà de Santuaris, una cinquantena de preveres, religiosos i laics van assistir a unes jornades que enguany van tractar el tema sempre interpellador de *L'educació en la fe*. La trobada va comptar també amb la presència de Mons. Agustí Cortés, president del Secretariat; Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona, i el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, que va presidir l'Eucaristia de cloenda al santuari de la Cisa.

En un ambient frater i amb un profund sentit d'Església, les jornades van ser ocasió per al intercanvi d'experiències i la reflexió sobre els reptes que avui dia plantegen els santuaris. «El santuari —va dir Mn. Salvador Batalla en la presentació de la trobada— ha estat, és i serà sempre un lloc de privilegi per a la vida cristiana. Avui no es pot entendre la tasca evangelitzadora de l'Església sense comptar amb la presència i la missió d'aquests espais sagrats als quals la gent peregrina o visita per motius tan diversos.» El bisbe Agustí Cortés, per la seva banda, es va mostrar també convençut de la riquesa que els santuaris representen per a les diòcesis de Catalunya i Balears: «Són uns focus on conflueixen qüestions teològiques, pastorals, catequètiques i sobretot la manera com l'Església vol fer-se avui present enmig del món.» I va afegir: «La tensió entre transcendència i món secular es veu concretada de manera molt especial en el santuari. Avui, més que mai, el referent transcendent és absolutament necessari per a la nostra societat, tant per a la llibertat com per a la plenificació de l'ésser humà. El santuari, com a lloc de silenci, de pregària i d'expressió cultural, pot garantir aquesta dimensió transcendent.» El president del Secretariat va instar els responsables de santuaris a «continuar oferint essencialment l'Evangeli, sota la versió pròpia de la devoció particular, a tots els qui per sensibilitat o tradició hi acudeixen».

Dimensió evangelitzadora de la religiositat popular

La 30a Trobada de Rectors i Seglars de Santuaris de Catalunya i Balears es va celebrar enguany a Santa Susanna, diòcesi de Girona, que va estar representada per un nombre importants de preveres i laics, així com pel seu bisbe, Mons. Francesc Pardo, que s'estrenava en aquest tipus de

La inauguració va comptar amb la presència dels bisbes de Girona i de Sant Feliu.

Sessió de treball al santuari de la Mare de Déu de la Cisa.

jornades. El bisbe de Girona va oferir dades per a l'esperança en constatar que malgrat la secularització actual, la presència de turistes, pelegrins o visitants als santuaris i ermites catalanes ha augmentat en els darrers anys. «Des dels santuaris —va dir— hem de poder oferir a la societat el rostre més acollidor de l'Església i alhora una intensa experiència de Déu.» També va insistir en el redescobriments de la dimensió evangelitzadora i catequètica de la religiositat popular com a gran repte de present i futur d'aquests llocs privilegiats d'acollida i espiritualitat.

Com a ponents destacats de les jornades —que van comptar també amb taules rodones, visites als santuaris de la Cisa i la Misericòrdia, celebracions litúrgiques solemnes i concerts de música— van intervenir Mn. Teodor Suaú, canonge de la Seu de Mallorca, que va parlar sobre *El santuari, lloc d'educació de la fe*; la Gna. Griselda Cos, monja benedictina de Puiggraciós, que va tractar el tema d'*El santuari, lloc d'acolliment i de trobada per a creients i no creients*, i Mn. Josep Torra, rector de Torelló i professor de la FTC, que va reflexionar sobre *L'aportació del santuari a la pastoral de l'arxiprestat i de la zona*. El filòleg i capellà Joan Carreres i Péra, rector de Tossa de Mar, va aportar també intuïcions importants pel que fa a la integració de la cultura catalana en el procés d'educació de la fe. «En el procés d'educació de la fe —va afirmar— no podem negligir la història de la cultura. És el que dissortadament avui s'intenta fer en molts llibres de text, reportatges periodístics i també en determinats prospectes turístics.» I va acabar dient: «A Catalunya, en el procés d'educació de la fe, no cal integrar-hi la cultura catalana; ja hi és a dins; simplement cal donar-li perspectiva històrica. I en aquest procés, els santuaris hi tenen un lloc privilegiat.»

MN. TEODOR SUAÚ, CANONGE DE LA SEU DE PALMA DE MALLORCA

«Cal recuperar la novetat del silenci i el sentit festiu dels sagraments»

—En una societat tan secularitzada com la nostra, quin paper haurien de tenir avui els santuaris?

—És cert que avui la societat és cada vegada més secularitzada i sobretot, es malfia de les institucions, però això no treu que hi hagi també molt present un desig d'anar un poc més enllà, escoltar el propi cor i caminar vers la transcendència. En aquest sentit, el santuari, pel fet de ser una mica més marginal i no estar tan integrat dins d'una parròquia, reuneix una sèrie de condicions —com són l'acollida, l'oferta del silenci, l'estètica, la capacitat de trobar-se personalment amb aquella memòria o tradició popular històrica...— molt interessants per posar en contacte l'home i la dona d'avui amb aquesta dimensió que nosaltres diem Déu, però que és constitutiva de tota la naturalesa i condició humana.

—Aquesta missió del santuari, per la seva idiosincràsia particular, s'ha de fer des d'una posició de frontera?

—Sense cap dubte. En la nostra societat actual, que no és capaç d'oferir cap altre projecte de felicitat que el del posseir, cal tenir el coratge i la voluntat de situar-nos als marges amb l'objectiu de fer possible aquesta trobada personal amb la figura sempre apassionant de Jesús-Déu en nosaltres.

—Com es pot transcendir el mer interès turístic, cultural o històric?

—Aquest és, precisament, el nostre desafiament més gran. Davant de l'allau de persones que van als santuaris atretes només per una dimensió turística, artística o històrica, nosaltres hem de saber acompanyar-los una mica més enllà i

passar de la forma al contingut. A Mallorca, des de fa molts anys, hi ha tot un esforç centrat en aquestes tres dimensions: pastoral, acollida i proposta de la fe cristiana a partir dels elements històrics, artístics i sociològics.

—Què s'ha de fer perquè realment els santuaris esdevinguin veritables llocs de trobada amb Déu?

—Primer de tot hem de ser molt realistes. Hem de saber qui és l'oient i el destinatari de l'evangelització d'avui. En segon lloc, hem de ser valents, és a dir, conscients que tenim una paraula a dir i un missatge a compartir des de la llibertat. I en tercer lloc, hem de ser creatius, perquè siguem capaços de posar al servei de l'evangeli tots els recursos que tenim.

—Preocupa el futur dels santuaris, la majoria regentats per capellans o religiosos força grans?

—Del futur, en sabem poc. Construir el present és l'única forma de tirar cap al futur. Cal ser agosaradament creatius! No ens podem acontentar de cap manera amb allò que ja estàvem fent fins ara. Cal recuperar la novetat del silenci, el sentit festiu dels sagraments, la proposta de confrontar la persona amb el missatge i la història... Al mateix temps, jo crec que ara és un bon moment per intentar integrar els laics en la tasca d'acollida i evangelització.

ANY MIQUEL BATLLORI

JOSEP M. BENÍTEZ I RIERA, s.i.
Professor emèrit de la Pontificia Universitat
Gregoriana de Roma

Seria possible una valoració global de Batllori com a historiador?

He escrit que el pare Batllori es considerava un estudiós (*scholar*). Eren les seves paraules. Aquesta autodefinició, poc hispànica malauradament, però corrent en el món acadèmic internacional, complaïa el P. Batllori. I penso que és molt encertada.

Ara bé, estudiós de què? Ell precisava: estudiós de la història de la cultura. He publicat una enrevessada explicació d'aquesta realitat en un anterior article justament intítulat *Batllori, historiador de la cultura*.

Estudiós de la història en el sentit d'estudiar i escriure quasi científicament. Història, amb majúscules, que no vol dir conèixer i escriure històries o historietes, i encara menys cròniques de reconstrucció fantasiosa del passat. Ell entenia la història en la més alta dimensió categorial, és a dir, molt per damunt de les anècdotes, els relats, els mites, les llegendes. Era la dedicació a l'estudi del que ha passat i de com ha passat, però sobretot del perquè ha passat. Construir una base tan sòlida com sigui possible per bastir-hi una raonable interpretació dels esdeveniments del passat humà. Cercar-hi un significat.

Ell afegia que es considera historiador de la cultura. Faig notar també Cultura amb majúscula. He intentat explicitar què volia dir aquesta autodefinició de cultura per al professional concret Miquel Batllori. Cultura més enllà de les mítiques i ideològiques formes de reconstrucció de tot l'esdevenir del passat de la humanitat.

Ho he fet pensant en la preparació de l'Any Batllori, que començarà l'1 d'octubre del 2009, dia del centenari del seu naixement a Barcelona. Batllori obrí els ulls a la vida en un segon pis d'una casa de la plaça de Catalunya. Una casa que hi havia tot just al costat de l'antiga estació del tren de Sarrià. Al pis de dalt hi vivia Santiago Rusiñol.

Hi ha hagut reaccions al meu escrit. Bastants m'han comunicat que l'havien trobat encertat. Els he de remercier això perquè m'han

dit que perfilava un Batllori historiador que ara comprenen millor. Admiren aquest estudiós seriós de la complexitat dels temps passats, ben fonamentat sempre en l'estudi historico-crític de la documentació verídica i rica que podia trobar a l'abast. Documentació analitzada filològicament, en sentit de Benedetto Croce. Estudiós-historiador sempre preocupat per no seguir els tòpics mitificadors.

Algú, però, ha judicat l'anterior article meu com a poc clar. Rebuscat. I estic convençut que l'encerta. Aquesta persona, molt amiga meva, i professional de la història, m'ha fet arribar —amb valentia i amb sincera crítica, cosa poc freqüent entre col·legues— una certa desaprovació. I me l'ha raonat. Volia dir-me que no l'havia encertada a l'hora de donar una visió global de la vàlua de Batllori com a historiador: «No has mostrat tot el que ha aportat en la seva extensa obra dispersa en temes cabdals de vuit segles de cultura.»

Hi ha insistit: «Com valors tu el pare Batllori com a historiador?» Díficil resposta. Tanmateix n'aventuro una, que pot ser possible. Per a mi el pare Batllori, a més de ser un veritable historiador amb base científica i conseqüentment antimític i antiideològic, era, per damunt de tot, un «historiògraf de la historiografia». L'encerto? Recordo que fa uns anys, quan li vaig comunicar aquesta meua visió/valoració al professor Joan Bada, ell, ben bregat en la recerca històrica i havent estat dirigit en la seva tesi doctoral a Roma pel pare Batllori, va aprovar la meua valoració. Més tard, el 2005, li vaig respondre el mateix a Òscar Bardají i Martín, que ho va publicar exactament.

Concloc: el pare Batllori historiògraf de la historiografia. Queda potser més clar, ara, com el judico en una possible valoració global? De segur que no serà prou clar: per a aquelles persones que no són de l'ofici de ser historiadors de la Cultura aquesta valoració encara la trobaran més fosca. I és plausible que tinguin raó. Ben sospesat, m'obliga a aclarir-ho en un proper article.

SOLSONA

Jornada de formació de Càritas

■ Vicente Altaba va parlar de la identitat i missió de l'entitat

Els ponents van compartir taula amb el bisbe de Solsona.

Redacció / Solsona

Els bisbats de Solsona, d'Urgell i de Lleida, juntament amb Càritas Catalunya, han engegat un pla de treball per donar vitalitat i fluïdesa a les Càritas parroquials en aquesta situació delicada de crisi de valors i de crisi econòmica. Seguint el pla de treball elaborat pels tres bisbats, s'han fet dues jornades de formació dedicades a responsables de les comunitats de Càritas a les parròquies. La primera va estar organitzada pel bisbat d'Urgell el mes de gener amb la presència del prestigiós teòleg i psicòleg Eduard Fonts. La segona, el dia 5 de febrer, va estar organitzada per Càritas del bisbat de Solsona amb la finalitat de dinamitzar i potenciar la presència de Càritas en cada comunitat cristiana, per petita que sigui.

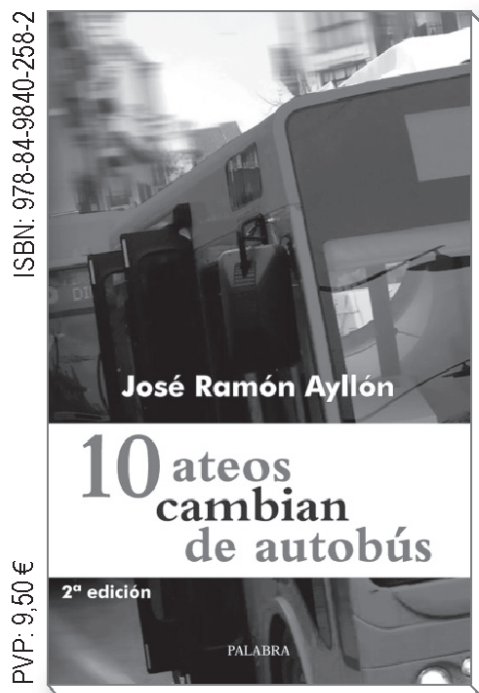
La jornada de Solsona va començar amb la presentació i salutació de Mn. Josep M. Santcliments, delegat de Càritas del bisbat de Solsona. La primera ponència va anar a càrrec de Vicente Altaba Gargallo, nou delegat episcopal de la Confederació de Càritas espanyola. Vicente Altaba va parlar de la *Identitat i missió de Càritas*, a la llum de l'encíclica «*Deus caritas est*». Els assistents van poder sentir frases com «Càritas no és una ONG més, Càritas és la mateixa Església al servei caritatiu i social. Càritas no és una part de l'Església, Càritas és l'Església!». Un diàleg animat, per part dels 57 sacerdots que van participar en la jornada, va precisar moltes de les idees que Vicente Altaba va exposar.

Després d'un breu descans, va haver-hi la segona ponència a càrrec de Mn. Ramon Prat i Pons, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL), professor de Teologia de la Facultat de Teologia de Catalunya i membre consultiu de la Confederació de Càritas espanyola. La ponència va analitzar *El prevore en l'animació de Càritas a la comunitat parroquial*. De la seva intervenció, podríem extreure'n frases i idees com que «l'acció de Càritas ha de ser testimoni de les Benaures i tenir un sentit eclesial i espiritual fruit d'una maduració humana».

El bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra, va clausurar la jornada saludant els sacerdots dels tres bisbats i exhortant al fet que aquesta situació preocupant per a tots faci descobrir la necessitat d'un canvi en profunditat en la manera de fer i de pensar.

Ediciones Palabra

2ª EDICIÓ

10 ateos cambian de autobús

José Ramón Ayllón

Los ateos piensan que Dios no existe.
Los agnósticos piensan que Dios no habla.
Los creyentes creen que Dios NO CALLA.

Eso pensaban ateos y agnósticos como Chesterton y Dostoievski, Sábato y Francis Collins, Tatiana Goricheva y C. S. Lewis, André Frossard y Edith Stein, Messori y Narciso Yepes. Hasta que pasaron de esa opinión a la seguridad de la existencia de Dios.

BARCELONA

Acte en memòria del P. Cassià M. Just

■ A l'Oratori Sant Felip Neri van ressonar records, anècdotes i vivències de l'abat emèrit de Montserrat

P. JOSEP M. SOLER

Abat de Montserrat

«El fet que entitats tan diverses es reuneixin per recordar el P. Cassià M. Just és fruit de la seva vivència d'un evangeli obert a tothom. Ja des del noviciat, ell va voler que la vida monàstica estigués molt centrada en Déu i en Jesucrist, però sense que això impliqués "viure a la lluna" —una expressió que ell feia servir—, sinó molt atent al patiment i als problemes de les persones. Algunes de les seves actuacions li van portar incomprendiments i maldecaps per part del règim franquista (durant la dictadura) però també per part d'altres membres de l'Església. Ell ho vivia amb patiment però sobretot ho vivia per fidelitat a l'evangeli i per servei a l'Església.»

Moltes persones van voler fer memòria de l'abat emèrit.

JOAN RIGOL

President de la Fundació Cassià Just

«El P. Cassià M. Just era una persona molt propera a la gent que tenia dificultats per tirar endavant i, a través de la seva fundació, busquem i trobem feina per a les persones que tenen un cert hàndicap de tipus psicològic. Puc dir que jo sóc el "culpable" que el P. Cassià donés el nom a aquesta fundació, perquè creia que ell reflectia l'esperit del que volíem fer a l'hora de tirar endavant el nostre objectiu. Es va rumiar la meua proposta, però al final veient que amb el seu nom ajudava a donar perspectives de treball a aquestes persones va dir que endavant.»

(www.fundaciocassiajust.org / www.cuinajusta.com)

Carme Munté

Barcelona

Un grup ben heterogeni de persones, amb sensibilitats, tarannàs i procedències molt diverses, es van aplegar el 12 de març a l'Oratori Sant Felip Neri de Barcelona amb un objectiu comú: recordar la figura entranyable de Cassià M. Just, abat emèrit de Montserrat que va morir justament fa un any, i reflexionar també sobre el seu llegat. En l'ambient van ressonar amb força les reflexions que el P. Cassià M. Just va deixar per escrit, les anècdotes que van transmetre les persones que el van conèixer de prop, les vivències familiars de la seva germana, però sobretot va ressonar amb força la convicció que l'abat emèrit de Montserrat va ser per damunt de tot un home amatent a les necessitats dels altres, pròxim als necessitats més enllà de fronteres ideològiques, culturals o religioses, i fidel per tant a l'encàrrec rebut pel mateix papa Pau VI: «*Ricevete tutti*» («Rebeu tothom»).

L'acte en memòria de Cassià M. Just, «l'home amic, el músic, el monjo, l'abat», va estar organitzat per la Fundació Cassià Just, que ell mateix va fundar per tal d'inserir sociolaboralment persones amb especials fragilitats mentals i socials, i que actualment presideix Joan Rigol, expresident del Parlament de Catalunya. La petja del P. Cassià, però, també perviu en moltes altres associacions amb les quals es va relacionar al llarg de la seva vida de monjo compromès i que també es van fer presents en l'acte d'homenatge. Per això l'actual abat de Montserrat, el P. Josep M.

Soler, va destacar la vida compromesa de Cassià M. Just, i va dir que el seu record i acció continuen ben vius entre nosaltres.

«Coneixia els seus múltiples compromisos socials i cívics perquè n'havíem parlat», va recordar el P. Josep M. Soler, «però el que em va sorprendre era el nombre tan gran de persones que s'havien sentit escoltades, compreses i ajudades per ell». Persones anònimes i amb relleu social, com el periodista Antoni Bassas, que va ser l'encarregat de presentar l'acte, o com el mateix president Jordi Pujol i la seva dona, Marta Ferrusola, que també van acudir a l'acte; persones amb qui compartia una profunda amistat i d'altres amb qui l'unien, a més, vincles de sang, com la seva germana Teresa, que va farcir el seu relat de múltiples anècdotes personals; persones que coneixia de portes endins del monestir i d'altres de portes enfora.

«La seva tasca continua a través de les institucions que li han volgut retre aquest homenatge», va dir Joan Rigol, que durant la seva intervenció va posar molt l'accent en la llibertat d'esperit del P. Cassià M. Just. «Sabia deixar de banda ideologies i trencar convencionalsitats per arribar al cor de les persones», va dir, i «tenia una autoritat moral explicada amb senzillesa».

La vessant musical del P. Cassià M. Just també va ser recordada amb emoció durant l'acte celebrat a l'Oratori Sant Felip Neri: el seu deixeble Joan Casals va ser l'encarregat d'interpretar a l'orgue quatre peces que molts anys abans havia après a tocar acompanyat del seu professor, men-

tre que la Coral d'Antics Escolans de Montserrat va acompanyar amb les seves veus el record del qui va ser abat del cenobi benedictí durant més de vint anys i durant una època certament difícil de la nostra història més recent.

El darrer de prendre la paraula va ser el

P. Sebastià Bardolet, vicepresident de la Fundació Cassià Just, que va convidar els presents a donar gràcies «al Pare del Cel, del qual prové tot bé i el qual va ser raó i mòbil de la vida del P. Cassià M. Just». L'acte va finalitzar, per tant, amb un emotiva pregària d'acció de gràcies.

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera al Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

El cardenal es reuneix amb la nova junta de l'Hospitalitat

Redacció / Barcelona

El dilluns 9 de març va tenir lloc la trobada entre la nova junta de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona i el cardenal Lluís Martínez Sistach al Palau Episcopal. La nova Junta

li va fer arribar el seu desig de continuar treballant des de l'estima en el servei cap al malalt i cap a totes aquelles persones necessitades, amb nous projectes per tirar endavant, entre ells, la celebració del centenari de l'entitat el proper 2010; amb la protecció de la Mare de Déu.

BARCELONA

L'alternativa de Jesús: la compassió

■ Conferència de José Antonio Pagola a l'arxiprestat de Sants-la Marina

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

El 12 de març la parròquia de Sant Bartomeu, a l'arxiprestat de Sants-la Marina, era plena de gom a gom per escoltar la conferència-col·loqui de José Antonio Pagola. El director de l'Institut de Teologia i Pastoral de Sant Sebastià va ser convidat a participar en la XXVII Trobada Arxiprestal per reflexionar sobre *L'alternativa de Jesús*.

Pagola va presentar Jesús com «l'impulsor d'una manera nova de viure Déu, l'impulsor d'una nova consciència humana i, en definitiva, d'una construcció nova del món». El ponent va destacar que Jesús «no va escriure mai res, però tenia paraules de foc», i que el que és propi d'Ell «no és ensenyar una doctrina perquè els seus deixebles la difonguin. Anuncia un fet, una cosa que està passant, i vol que tothom ho comparteixi: que Déu és un Pare que vol entrar a les nostres vides perquè siguem més família, començant pels últims».

Segons José Antonio Pagola, l'evangelista Marc (1,15) recull el cor del missatge de Jesús: «S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.» Aquesta convicció va animar la vida de Jesús i per ella va ser crucificat. I hi afegia: «El Regne de Déu va molt més enllà de les creences, preceptes i ritus de qualsevol religió. És viure Déu de tal manera que ens dugui a fer un món més humà, començant pels últims.» En la seva exposició, Pagola va comentar que «Jesús no explica mai en què consisteix el Regne de Déu, sinó que va dient com actua Déu i suggereix com seria el món si hi hagués més gent que actués com Ell. El Regne de Déu és la vida que resultaria si realment visquéssim la vida com Jesús vol. El primer manament de Jesús és: tingueu cor».

«Per què Jesús convida a entrar a tothom al Regne de Déu?», es va preguntar el conferenciant, «si hem d'entrar al Regne de Déu, d'on hem de sortir?». I responia: «Jesús només demana justícia i compassió, per als exclosos de l'imperi.» Per

Pagola va connectar amb un auditori plenament en sintonia.

a José Antonio Pagola, el projecte de Jesús es pot resumir en quatre punts: la compassió com a principi d'actuació; la dignitat dels últims com a fita; l'actuació terapèutica com a programa, i el perdó com a hortizó.

Sobre la compassió, va subratllar que «al Regne la primera llei és la compassió. Jesús no parla mai d'un Déu indiferent, llunyà, descompromès amb la vida, interessat pel seu honor, pel dissabte, pel temple... Jesús no té la vivència d'un Déu legislador. Déu intenta atraure el món cap a l'amor i la compassió. Per a Jesús, Déu té entranyes de dona i ser Déu és compassiu». Recordant la paràbola del fill pròdig, va assenyalar que «Déu ens mira amb una mirada de compassió. Déu sent cap a la seva criatura el que sent una mare cap al fill que té a les entranyes. Déu és entranyable i actua com una mare».

En paraules del director de l'Institut de Teologia i Pastoral de Sant Sebastià, «l'experiència d'un Déu compassiu, que és al centre del cor de Jesús, va ser el punt de partida d'una actuació revolucionària de Jesús. El va dur a introduir al món un principi nou d'actuació: la compassió». Pagola va exposar que la primera obligació del poble jueu era ser sant (Lv 19,2), cosa que va generar una societat excloent i discriminatòria. «Déu és sant i gran

perquè estima sense excloure ningú de la seva compassió. Per això, per a Jesús, la compassió és l'única manera de mirar el món tal com Déu el mira, de tractar les persones tal com Déu les tracta.» La compassió té tres elements, deia José Antonio Pagola: «Interioritzar el patiment i el dolor aliè, deixar que m'entri al cor i que em faci una mica de mal. Aquest és un dels trets clars de Jesús; reaccionar i convertir aquesta interiorització en una actuació, en un estil de viure, i fer gestos contínuament orientats a alleujar el patiment i el dolor.»

Des dels darrers

Una cosa que va deixar molt clara Pagola és que «la compassió exigeix introduir una dinàmica nova, que ens porti a viure molt més atents a la vida digna dels darrers. Jesús diu que Déu vol una vida més digna i benaurada per a tothom, començant pels darrers. Ens diu que cal començar a viure des d'altres valors, des d'aquesta experiència de Déu. A això es dedica Jesús, es va preocupar per procurar una vida més pacífica, més solidària, més fraterna, més humana... El Regne de Déu no consistirà en la destrucció dels impius ni en el triomf dels "bons" per fer pagar als "dolents" el seu pecat. Jesús interpel·la a tothom».

José Antonio Pagola també va comentar el llenguatge «provocatiu» de Jesús, amb les benaurances: «Aquest llenguatge no és cinisme, ni una burla. Parla amb convicció total. Diu que els que no interessen a ningú són els que interessen a Déu. Déu s'ha fet home identificant-se amb els últims de Galilea. Jesús no és un ingenu, però és realista. Dóna una dignitat indestructible a totes les víctimes d'injustícia i abusos. Això dóna a la seva dignitat una seriositat absoluta.» En aquest sentit, va assegurar: «L'herència de Jesús és aquesta: no es construirà el Regne de Déu si no mirem cap als darrers, si no procurem fer una vida més humana i

digna per a ells.» «El més admirable de Jesús», va insistir, «és que no posa res per damunt dels pobres. El primer lloc és d'ells i per a ells».

El ponent va donar una clau per entendre l'actuació de Jesús: «Ho viu tot des del patiment que genera en el món la manca de compassió, de justícia i de solidaritat.» Per això, abunda en Ell «els gestos de bondat cap als malalts, els posseïts, les prostitutes, els marginats... Jesús es dedica a guarir. Jesús va posar en marxa un moviment religiós terapèutic encaminat a alleujar el patiment, el dolor i el mal. El pitjor pecat és la injustícia i la manca de compassió. Jesús veu el pecat encarnat en els homes menyspreats, en els que pateixen posseïts pel mal. Per això es dedica a guarir.»

Recollint les paraules de l'evangelista Joan (10,10), va assenyalar que «les guaricions són el signe que indica més bé quin és el projecte del Regne de Déu. Guareix mogut per una compassió. No pensa mai en la guarició com en una recepta fàcil per fer un món millor». Jesús posa en marxa tot un procés social de guarició, va explicar: «Condemna la hipocresia, el legalisme, el rigorisme... intenta guarir la religió; treu la por; destrueix barreres entre homes i dones, entre jueus i pagans... vol guarir la societat.»

El perdó va ser un altre dels aspectes que va posar de manifest José Antonio Pagola, i per això va puntualitzar que «l'amistat de Jesús amb els pecadors va ser el que més va escandalitzar de Jesús. Era inaudit!». Jesús, va prosseguir el ponent, «ja no parla de la ira de Déu. En el

Regne de Déu tenen cabuda els pecadors. S'asseu a taula amb els pecadors no per jutjar-los. És amic d'aquesta "gentussa". Menjar amb pecadors «és el gest més important que va introduir Jesús, i les reaccions són increïbles. Menjar amb algú és pertànyer al seu grup, estrènyer llaços

amb ell... Ningú no s'ha de sentir exclòs de la taula de Jesús. La seva taula no és santa, però és compassiva».

Una cosa que va remarcar Pagola és que el perdó que ofereix Jesús és gratuït i que «l'ofensa més gran que es pot fer a Déu és dubtar de la seva bondat i del perdó». Per això va insistir en el fet que «Jesús fa el primer pas sempre. Jesús dóna molta importància als gestos de bondat i ofereix el perdó de franc, sense estar segur que responguin al seu gest i canviïn de conducta. Jesús acull a tothom tal com és». Jesús, segons Pagola, «en el fons diu: "Quan us veieu jutjats per la llei, sentiu-vos compresos per mi; quan us sentiu rebutjats, sapigau que Déu us acull; quan ningú no perdoni la vostra indignitat, sentiu el perdó i l'amor inexhaurible de Déu."». Per això, va acabar la seva intervenció amb la recomanació següent: «Déu és així: perdó i amor inexhaurible. No ho oblideu mai. Creieu en aquesta Bona Notícia!»

Acol·lim i ajudem
les futures mares
amb problemes

Nom: _____
Cognoms: _____
Adreça: _____
Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____
Codi Postal: _____
Població: _____
Província: _____
E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaplata 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

Testimoni

Protagonistes a la presó

■ Un testimoni impressionant de llibertat a la presó

Giorgio Chevallard

Busco la llibertat, tan estimada: vetllant redimir. Així es titulava una de les exposicions més impactants del passat Meeting de Rimini. Gent que ha matat, atracat i enganyat, a la presó de Pàdua han conegut la Cooperativa Social Giotto, que els ajuda a tornar a començar amb una feina retribuïda mentre compleixen condemna. Entre les diferents iniciatives d'aquesta cooperativa dedicada a la reinserció de presos i persones amb minusvalideses a través de la feina hi ha la cuina de les presons, manteniment de jardins, pastisseria, centre d'atenció telefònica...

El recorregut de l'exposició simulava una presó. S'hi entrava a través d'una porta de barrots amb un guàrdia carceller i acabava amb la venda i degustació de panettone i altres productes de rebosteria, produïts allà mateix pels mateixos presos. Una empresa «normal», que competeix amb el mercat real i ofereix uns productes de qualitat.

La trobada sobre l'exposició i el tema de les presons, amb la participació del ministre de Justícia italià, Angelino Alfano, es va obrir amb els testimonis de dos presos (acompanyats i vigilats allà pels seus zeladors). Wellington, estranger condemnat a cadena perpètua per homicidi, en el seu testimoni davant de milers de persones afirmava: «Abans sempre treballava sol, però és més bonic treballar plegats. Aquesta experiència ofereix esperança a gent com jo que s'ha equivocat. Els amics de la cooperativa ens tracten com a iguals.» I Darío, 42 anys i una tercera part de la seva vida a la presó: «L'experiència del Meeting em fa gran, poder mirar i ser mirat sense prejudicis. Es pot ser lliure dins d'una presó, i es pot ser presoner tant dins com fora. Cadascú té necessitat de ser protagonista per expressar allò bo que porta dins.

L'exposició del Meeting es titulava «Vetllant redimir».

«Un detingut té dret a l'esperança perquè una justícia sense misericòrdia només és crueltat»

La Cooperativa Social Giotto s'ha especialitzat en la pastisseria.

Dret a l'esperança

Les intervencions de la trobada van subratllar que la condemna tota sola no té un efecte reeducatiu. Però si una persona no accepta ser estimada i no admet ser

corregida, és impossible un camí educatiu [com amb els fills...]. El primer compromís ha de ser del mateix condemnat. Un detingut té dret a l'esperança perquè una justícia sense misericòrdia només és crueltat. Qui s'equivoca, paga, però té dret a redimir-se i a ser ajudat... Un no es pot salvar sol, li cal una companyia. En particular, el ministre Angelino Alfano va subratllar com l'experiència de la condonació del 2000 (Any Sant) no ha funcionat, perquè «amb el perdó no hi ha hagut una proposta educativa», no s'ha ofert cap alternativa als presos sortits de la presó. Un camí possible cap al canvi l'ofereix el treball: respecta el dictat de la Constitució italiana d'intentar rehabilitar el condemnat, li ofereix un rol social positiu, li permet ajudar a sostenir la seva família i en lloc de costar recursos a la societat, els genera. El treball construeix l'home, renova l'experiència humana. A més, rebaixa les recaigudes: a Itàlia els qui recauen en delictes un cop complerta la pena és del 90%; però on s'ofereix la possibilitat d'aprendre un ofici i d'exercir-lo, baixa per sota de l'1%.

Giorgio Vittadini, president de la Companyia de les Obres a Itàlia, va comentar al final de la trobada que quan un pren consciència d'ell mateix, reconeix el seu pecat: «Fa fàstic aquesta mentalitat que pre-

tén classificar-nos en bons i dolents. Cadascun de nosaltres és més gran del mal que ha fet: Jesús ha vingut per als malalts, per a nosaltres, que som malalts amb ganes de guarir-nos... Hem de posar-nos a buscar, no sentir-nos ja salvats, tenim necessitat d'algú que ens alliberi... És un recorregut de conversió que fem amb ells, amb els presos. La veritable lluita contra la delinqüència és aquest anunci de salvació, que torna confiança al cor.»

La presó és una situació límit en la qual es mostra a plena llum la naturalesa humana, sempre obligada a enfrontar-se als seus propis límits i al seu desig ineliminable de vida i de veritat. Sobretot qui s'equivoca molt —tothom s'equivoca— no pot deixar de sentir que la seva naturalesa desitja el perdó i el canvi en la seva vida. Per tant, ni justicialisme maximalista, ni «bonisme» barat, sinó una possibilitat de redempció, una feina real, una amistat oferta als altres, tot i que sigui dintre de la presó. «Tinc ganes de tornar a la presó per explicar als meus companys el que ha passat aquí», acabava dient un dels presents. La llibertat, el protagonisme és possible també entre barrots.

«El treball torna als presos la dignitat»

Luca Passarin és un treballador extern que coopera des del 2004 amb les activitats de restauració de la Cooperativa Giotto. El primer que diu és que envien els seus productes també a l'Estat espanyol, els clàssics panettone i altres especialitzats de pastisseria artesanal, que poden encarregar-se per internet (www.idolcidgiotto.it). Una empresa ha de vendre i en aquest cas els productes són d'especial qualitat (fets a mà per poder donar feina a més gent), tot i que inevitablement més cars. L'elaboració d'un panettone requereix fins a 72 hores de temps, per això són més bons.

—Quan i com vau començar amb la cooperativa?

—Al començament visitàvem els presos a les presons com a activitat de voluntariat. Les nostres activitats sociolaborals van començar el 1991, quan ens vam oferir per al manteniment de les àrees verdes de la presó. Vam fer la nostra proposta juntament amb els presos i la direcció ho va acceptar. La nostra missió és ensenyar un ofici i coordinar la feina. Actualment hi ha 100 treballadors presos que treballen dins la presó i 20 d'externs.

—A Itàlia hi ha altres experiències de treball a les presons, què caracteritza la vostra presència?

—La novetat de la nostra cooperativa és posar veritables

professionals, que ensenyen i dirigeixen. Abans hi ha un breu curs de formació, després el pres és contractat amb un veritable contracte de feina, cobrant com qualsevol persona, amb els seus 45 dies de permisos anuals. Això els torna una dignitat.

—Com responen els presos?

—Treballar és una ambició per a un pres. A la presó és la diferència entre viure i no viure, ja que molts tenen la seva família fora passant necessitats. L'alternativa és entre romandre 12 hores estirat en una llitera i no fer res, o treballar. Quan la promoció és «mecànica» —i entres des de baix i «puges» quan algú es retira—, no funciona. Cal professionalitzar, oferir una formació i després responsabilitzar la persona. No importa el que ha fet, importa el que és i com treballa.

—Expliqui'm alguna cosa de la seva experiència personal en tot això.

—Quan per entrar en una presó has de travessar vuit reixats, fàcilment et preguntes on t'has ficat. Per això és important que el primer criteri no sigui «el que han fet», sinó una feina ben feta. Tenim al davant una persona. No som aquí per «fer el bé». És la feina presa seriosament el que és un instrument per realitzar-te a tu mateix.

ESTAMPES · ROSARIS · PESSEBRES · OLIS · TRÍPTICS · RETAULES · IMATGES RELIGIOSES · MEDALLES · RESTAURACIONS · MIRALLS · ICONES · ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

cultura

«Reconciliar-se passa per acceptar la veritat del 1936»

■ Francesc Basco Gracià, periodista i autor del llibre «Mártires del siglo XX»

Joan Boronat

El periodista tarragoní Francesc Basco Gracià és l'autor del llibre *Mártires del siglo XX. Arquebisbat de Tarragona*, publicat per l'Editorial Escua. En gairebé 800 pàgines, Basco fa un repàs biogràfic de tots els sacerdots i religiosos immolats durant la guerra civil del 1936, inclosos dins del procés de beatificació, juntament amb el bisbe Manuel Borràs i d'altres d'exclusos per manca de documentació acreditativa del seu martiri. L'autor ens parla del llibre, que esdevé un acurat treball d'investigació i homenatge a la memòria de tants innocents, persones de fe, que van perdre la vida, víctimes de la persecució religiosa de l'època.

—Què l'ha mogut a escriure aquest llibre?

—Vaig començar per curiositat fa tres anys. Van matar un capellà parent nostre. La meua família va patir aquell enfrontament fratricida. Un germà de la meua mare va ser condemnat pel règim de Franco a cadena perpètua; al meu avi patern li van prendre totes les terres... El meu pare va venir de la guerra malalt i va morir al poc temps. Sóc fill de vídua i ferit de guerra... Quan la cèlebre batalla de l'Ebre era un nen petit i em va entrar una bala pel clatell. Sóc aquí de miracle. Tenia davant meu un mur de silenci i volia saber què va passar.

—Quin és l'eix vertebrador de l'obra?

—Els 146 sacerdots i religiosos màrtirs inclosos en el procés de beatificació del bisbe Borràs. També descriu la vida de l'Església de Tarragona en la clandestini-

tat; la mort de sant Jaume Hilari, germà de les Escolles Cristianes, el primer sant de la persecució religiosa; la mort en olor de santedat del bisbe Borràs; la immolació de quinze hospitalaris de sant Joan de Déu a Calafell, ja beatificats; la vida dels detinguts als vaixells-presó ancorats al port de Tarragona i un capítol dels testimonis de persones contemporànies als fets que els van viure, els van sofrir i han pogut contar-ho.

—Quant de temps hi ha invertit?

—Entre aquest llibre i el de sant Jaume Hilari, uns tres anys d'investigació, que abraça també el que estic acabant ara.

—Ha trobat col·laboració o reticències?

—He trobat molt bona col·laboració en Valentí Vilana, vicepostulador de La Salle, que ha estat el meu «àngel de la guarda»; també en el Dr. Miquel Aleu, una enciclopèdia vivent. Però he trobat també molts silencis, evasives, incredulitats... De les reticències, no vull recordar-me'n.

—El lector en treu alguna conclusió del perquè de la persecució religiosa?

—Espero que sí. Està clar que hi va haver una persecució religiosa, que hi va haver el propòsit d'eliminar l'Església de la societat. Les lleis que va treure la República anaven encaminades a aquest fi.

—Aborda altres aspectes?

—No, l'eix fonamental del llibre és la

Francesc Basco, presentant el seu nou llibre.

persecució religiosa a l'arquebisbat de Tarragona del 1936 al 1939.

—En el marc de la recuperació de la memòria històrica i de la societat actual, quina aportació fa aquest llibre?

—Aquest llibre vol recuperar la memòria que alguns pretenen ignorar o tergiversar: la dels sacerdots, religiosos i seglars perseguits i immolats a causa de la seva fe. Ells no van participar en cap guerra ni la desitjaven. Eren gent pacífica, sacrificada y responsable. Molts d'ells provenien de les capes més humils de la societat. Van ser obligats a abandonar les parròquies, els convents i els col·legis. I no en van tenir prou: els van torturar, mutilar i cremar vius... Tenen dret que els recordem, que els estimem i que els invoquem en les nostres pregàries.

—Diuen que això de matar ho feien grups incontrolats...

—Tot estava molt ben controlat. El Dr. Aleu (metge forense, testimoni dels fets) sap qui feia les llistes. Els noms que la nit abans havia vist marcats amb una creu roja, se'ls trobava morts l'endemà al cementiri. I els havia de fer l'autòpsia i certificar de què havien mort. Alguns eren familiars seus. Els revoltosos arriben allí on l'autoritat vol, i al nostre país el poder polític va consentir moltes coses. Ja és hora que els catalans reconeguem els crims que es van cometre a Catalunya quan era rereguarda republicana.

—Pot afavorir la reconciliació el seu llibre?

—Qui és incapaç d'acceptar la veritat, la realitat dels fets i els errors comesos, no es reconciliarà mai. Tindrà sempre al cor les brases del rancor. Els que hem superat això, fa anys que estem reconciliats. Som amics dels nostres antics adversaris polítics. Els protagonistes del llibre van perdonar els seus botxins en el moment suprem del martiri i de la mort. Si ells els van perdonar, què podem dir nosaltres? La veritable reconciliació es va produir en el moment de la seva mort. Crist clavat a la creu ens va perdonar; va ser el moment suprem de la reconciliació del gènere humà amb Déu.

—Quin altre llibre té en preparació?

—Estic acabant la segona part del que ara presento. Abraçarà els temples devastats a l'arxidiòcesi de Tarragona. Van destruir 52 esglésies, a més de les 462 que van ser parcialment destruïdes, profanades i saquejades. També abordo el patrimoni (art sacre) destrossat, espoliat i el recuperat, la valoració de la desfeta, poble a poble; la reconstrucció i la restauració o restitució de les imatges sagrades destrossades, moltes a base d'almoines de la gent, en un època de fam i misèria. Jo mateix vaig anar a recaptar amb la meua àvia, casa per casa, per adquirir una nova imatge de sant Roc, el patró del nostre poble. La nova imatge va sortir en processó de casa nostra fins a l'ermita, on resta avui entronitzada.

Coses de la vida

El dia més feliç

Hola, amics! El 15 de febrer va ser un dia molt feliç per a Mn. David Remolar. El jove diaca va ser ordenat prevere per Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, a la catedral del Sant Esperit. L'endemà va celebrar l'eucaristia a Montserrat, on va donar les gràcies a la Moreneta. L'esclat final va tenir lloc l'1 de març, quan Mn. David va celebrar una nova eucaristia a la parròquia de Sant Joan M. Vianney, de Barcelona, la seva parròquia d'origen, aquella església on va rebre el baptisme i els altres sacraments, i on va aprendre els ensenyaments de Mn. Jordi i Mn. Comas, que el van portar a seguir el Mestre, com els apòstols. L'església estava plena de fidels, aquells fidels veïns i amics, gent del barri que volien acompanyar en aquest dia aquell infant que somniava des de petit ser amic d'aquell Jesús que l'esperava al Sagrari. Mn. David va celebrar l'eucaristia molt emocionat —se li notava en tot el seu ésser— acompanyat de Mn. Octavi Sánchez, rector de la parròquia; Mn. Josep Montfort, fill també d'aquesta església, i Mn. Longinos Enseng Ngema, company del Seminari. El seminarista Carles va ajudar en els cants. Mn. David em va confessar que aquell dia va ser el més feliç de la seva vida.

Cecília Aranés Mallo

Exposició de Bíblies africanes

Redacció / Tarragona

Fins al 10 d'abril, el Museu Bíblic Tarraconense, de Tarragona, acull una exposició itinerant de Bíblies en llengües africanes, organitzada pel Museu Africà Daniel Comboni de Barcelona. La mostra està integrada per 50 volums en 48 llengües africanes diferents, que comprenen un ampli ventall dels molts idiomes als quals ha estat traduïda la Sagrada Escripura amb el pas dels anys.

Entre els exemplars exposats, cal destacar una traducció a l'àrab, una versió de la Bíblia en amhàric, llengua parlada a Etiòpia, així com versions en suahili, zulu, acholi o mbai, per esmentar-ne només unes quantes. L'exposició s'acompanya d'objectes d'art i peces d'artesanía que fan referència a algunes de les cultures a les quals pertanyen les traduccions exposades. Uns dibuixos ofereixen la possibilitat de familiaritzar-se amb rostres i personatges d'aquestes cultures.

Un aspecte que fa interessant visitar l'exposició és que tots els volums estan oberts pel mateix text,

La mostra es pot visitar al Museu Bíblic Tarraconense.

que apareix assenyalat, per tal de poder contemplar-ne les diferències lingüístiques. D'altra banda, hi ha un plafó informatiu amb dades històriques referents a la Bíblia i Àfrica. Algunes d'aquestes dades ens remunten a les primeres traduccions en grec realitzades aC en terres africanes o al nombre total de traduccions existents en l'actualitat, que superen les 600.

La Fundació Joan Maragall presenta el llibre «De la misa al tajo»

■ S'hi recull l'experiència dels capellans obrers valencians

Mónica García
Barcelona

La Fundació Joan Maragall va acollir el 4 de març la presentació del llibre *De la misa al tajo. La experiencia de los curas obreros*, del filòleg valencià Xavier Corrales i editat per Publicacions de la Universitat de València. El llibre recull setze testimonis que «ens parlen de praxi i de compromís amb la veritat de la realitat», segons Joan Sifré, secretari general de Comissions Obreres del País Valencià i autor del pròleg.

Xavier Corrales, llicenciat en Filologia Hispànica, va estar acompanyat en la presentació per Ricard Pedrals, prevere secularitzat, i Isidre Ferreté, jesuïta secularitzat. L'autor va explicar amb tota naturalitat anècdotes que han envoltat la gènesi de l'obra i va assenyalar que va anar fent entrevistes, tal com anaven sortint, sense cap estudi previ, fins que es va decidir a transcriure-les per fer un llibre que descrivís les experiències dels sacerdots obrers al País Valencià. La seva intervenció es va centrar en els agraïments, entre els quals va destacar els jesuïtes Ramiro Pàmols i Miquel Sunyol, o el polític Antonio

Acte de presentació del llibre.

Montalbán. En el seu treball, Corrales s'ha limitat als capellans que van treballar al País Valencià. També s'hi ha incorporat una entrevista feta a una religiosa que aporta la seva experiència com a representant d'un petit col·lectiu de dones dins d'un moviment obrer. Les aportacions dels capellans abracen des d'alguns records d'infantesa fins a l'actualitat, lligada encara a tasques socials, malgrat les jubilacions. Això no obstant, el període més rellevant comprèn els seus inicis com a capellans obrers, a finals dels anys seixanta, fins als primers anys de la democràcia, quan el col·lectiu va tornar-se més nombrós i en va créixer la repercussió social. Al final del

llibre també es descriuen algunes tasques dutes a terme per ells mateixos a Centreamèrica, Àfrica i Albània.

Ricard Pedrals va tractar el llibre des d'una vessant més pedagògica, tot recordant un pensament del filòsof francès Pascal, que afirmava que «l'Església és antipàtica». Segons Pedrals, l'Església continua vivint en un paradigma i cal, per tant, «prendre mesures serioses per fer el catolicisme més simpàtic i si els qui formen l'Església són persones alegres i simpàtiques, l'Església també ho serà... És innegable que els capellans obrers l'han feta més simpàtica».

Isidre Ferreté, company de la majoria

dels testimonis del llibre, va afirmar somrient que «som molt feliços de ser el que som i d'haver fet el que hem fet; som privilegiats de viure el que hem viscut». Va apuntar que ser capellà obrer no és tant una experiència com una opció radical i sorollosament evangèlica, una convicció, un camí sense retorn. Per al jesuïta, es tracta d'una «vida alternativa marcada per les portes obertes a la gent, la vida transparent i la vida cèlibe en plenitud i jugant net».

Ferreté va assenyalar com a comuns denominadors dels diferents testimonis l'acceptació del risc i d'un preu molt alt, els danys col·laterals soferts o els canvis produïts en la gent... No va amagar, però, el gran patiment per les incomprensions que el van fer recordar els *vàliums* que cada dia prenia quan era al barri de Torre Romeu de Sabadell. I recomanava: «Llegiu el llibre, que en gaudireu!» També va aprofitar per mencionar la llei d'estrangeria, que es vol modificar per tal de penalitzar les persones que acullen gent sense papers. «Càritas i tots els qui ajudem aquesta gent», va lamentar-se Ferreté, que fa classes a immigrants sense papers al barri de la Salut de Badalona, «a fer punyetes!».

36è Festival de la Cançó Resposta

Redacció / Lleida

El cap de setmana del 14 i 15 de març es va celebrar al Col·legi Maristes Montserrat de Lleida el 36è Festival de la Cançó Resposta. El dia 14 hi van actuar nois i noies de secundària, batxillerat i antics alumnes i l'endemà, els infants de primària. Més de dos-cents cantaires van interpretar un total de 30 temes, recolzats per un miler de persones de públic.

El Festival de la Cançó Resposta va néixer el 1973. Des d'aquell any fins avui,

pament) desenvolupa aquest any a la població tanzana de Masonga. Concretament, es tracta de la instal·lació de molins de vent que permetin bombejar l'aigua des del llac Victòria fins al capdamunt de la població per permetre la irrigació dels camps de conreu. Joves lleidatans participaran a l'estiu en un camp de treball per iniciar i acompanyar aquest projecte.

La Cançó Resposta parteix de l'activitat pastoral del col·legi i juntament amb la creativitat musical i de lletra, el treball d'equip, l'escenificació... esdevé una oportunitat interessant per educar l'esperit crític, la denúncia social i el compromís envers els més necessitats. El Festival, per tant, és una plataforma excel·lent per fer pedagogia de la solidaritat i, evangèlicament, una oportunitat per estar atents als signes dels temps i muscar la construcció del Regne de Déu.

Els guanyadors

d'aquesta 36a edició van ser: categoria A (batxillerat i antics alumnes): *Somnis frustrats*, de Judith Rubianes, Oriol Rexach, Ana Reales, Oriol Manuel, Júlia Ruiz, Andrea Sala i Sílvia Siuraneta; categoria B (secundària): *El somni d'un infant*, d'Anna Aguilà, Sandra Pons, Núria Fort, Paula Fernández i Maria Torà, i categoria C (primària): *Hem de compartir*, de Júlia Espasa, Marta Montaña, Elena Villacampa, Cristina Garcia, Andrea Prats, Maria Juwara i Anna Jové.

Actuació d'un dels grups d'aquesta edició.

l'objectiu del Festival ha estat comprometre els nois i noies en la construcció d'un món més just i solidari a partir de la creació de cançons. Ininterrompudament durant 36 anys, s'han cantat damunt de l'escenari peces creades expressament al voltant d'un lema. Enguany, el lema que ha convocat aquesta mostra de cançó solidària ha estat «Un món per compartir».

L'import íntegre de les entrades del Festival es destinarà al projecte que l'ONG SED (Solidaritat, Educació i Desenvolu-

Setmana Santa 2009

Dia 5 d'Abril
Diumenge de Rams
A les 12 hores. **Benedicció de Rams a la Basílica**
A les 13 hores. **Benedicció de Rams a la Cripta**

Dia 9 d'Abril
Dijous Sant
A les 8 hores. Laudes
A les 18.30 hores **Missa Vespertina. Sopar del Senyor.**
Sopar de germanor
A les 21.30 hores **Hora Santa**
A les 23 hores **Vetlla extraordinària** oberta per a tothom

Dia 10 d'Abril
Divendres Sant
A les 8 hores. Laudes
A les 11.30 hores Ofici de Lectura
A les 12 hores. Via Crucis
A les 17 hores. **Celebració de la Passió del Senyor**

Dia 11 d'Abril
Dissabte Sant
A les 8 hores. Laudes
A les 23 hores **Solemne Vetlla Pasqual**

Temps de Quaresma 2009

Noces d'Argent Matrimonials

Peregrinacions

Grups de Reflexió de la Bíblia

Tibidabo informa

Dia 13 d'Abril
Pasqua de Resurrecció
Horari de Misses el mateix dels dies festius

El temps de Quaresma és una oportunitat per participar a l'Adoració Perpètua del Tibidabo
Tots els divendres de Quaresma a les 18 hores, Via Crucis

Dia 25 d'Abril
Celebració de les Noces d'Argent dels matrimonis que van celebrar la seva boda en aquest Temple del Tibidabo durant l'Any 1984. Un dia de convivència i germanor per renovar el compromís matrimonial

Peregrinació a Lourdes 5, 6 i 7 de Juny
Peregrinació a Terra Santa 22 al 29 de Juny
Informació: Temple del Tibidabo, 934 175 686

Dissabtes, d'11 a 12 hores totes les persones que vulguin reflexionar sobre la Paraula de Déu. Demaneu informació al Pare Rector del Tibidabo

Nova visió de la guerra del Francès

■ El Museu Diocesà de Barcelona, seu de l'exposició «Antologia i motius del 2 de maig»

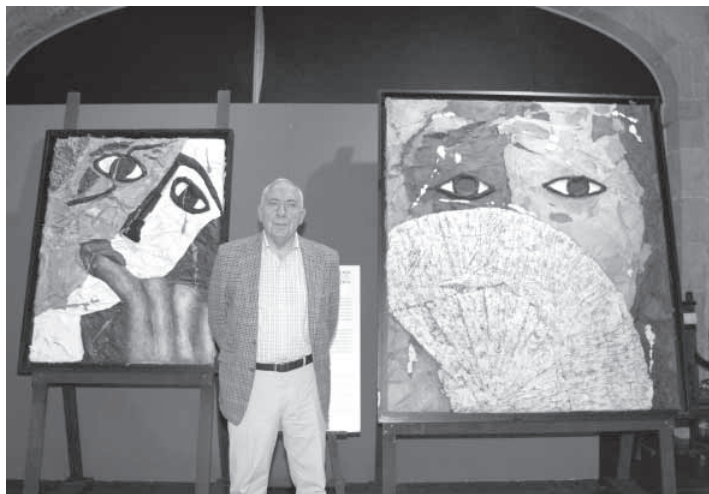
Miquel Àngel Codina

Barcelona / Fotos: Agustí Codinach

El Museu Diocesà de Barcelona acull, fins al proper 10 de maig, l'exposició *Antologia i motius del 2 de maig*, organitzada per l'Obra Social de Caja España i la Fundació Atlántico. Es tracta d'una mostra que la Fundació Móstoles 1808-2008 va encarregar al pintor Jesús Soler dins dels actes del bicentenari del 2 de maig del 1808.

A través de trenta obres de gran format, Jesús Soler presenta un recorregut pels fets històrics que van tenir lloc arran de l'anomenat «ban dels alcaldes de Móstoles» i que van ser especialment significatius en el devenir de la història a partir del 2 de maig del 1808. «El meu propòsit ha estat mostrar un interès especial pels esdeveniments protagonitzats per la resistència popular, que van comptar amb el suport i l'alè del clergat en molts dels alçaments», va explicar Soler durant la presentació de l'exposició als mitjans de comunicació.

Jesús Soler va definir aquestes obres, plenes de dramatisme i vigor, com a «neoexpressionistes en tres dimensions». «He tractat d'assolir el difícil objectiu —afirma l'artista— d'exposar una sèrie de fets mitjançant la interpretació plàstica de personatges, símbols i llegendes que m'han captivat, tant en els temps de la meua infantesa quan ens parlaven de la guerra de la Independència, com posteriorment a través de les lectures dedicades a aprendre més sobre aquell mo-

Jesús Soler, davant de dues de les seves obres.

Les peces són plenes de dramatisme i vigor.

ment històric.»

Entre les peces, cal destacar les següents: *Napoleó*, *Les dues cares de Ferran VII*, *Afusellaments*, *Ban de Móstoles*, *El poble pateix*, *El frare Juan Rico*, *La Passió*, *Agustina d'Aragó* i *El tambor del Bruc*. Segons Soler, «és important que tant l'exposició com el llibre que s'ha editat per a l'ocasió tinguin un caràcter didàctic per a tots els públics, ja que així es fomenta la divulgació de la nostra història». També va manifestar la seva satisfacció per «haver aconseguit una nova i actual expressió artística dels esdeveniments del 2 de maig».

Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona, va afirmar que «aquesta mostra és una gran contribució per commemorar el bicentenari d'uns fets en què tot Espanya a l'uní-

son va lluitar contra Napoleó, contra “el francès”. Per això, la guerra de la Independència és coneguda a casa nostra sobretot com a guerra del Francès». Així mateix, va presentar el vídeo *La Inquisició i el fals cardenal de Borbó*. L'espa-

nyol que va burlar l'Imperi napoleònic, que es pot veure en una de les sales del museu. És un audiovisual que relata la suplantació, durant quatre anys, de la personalitat del cardenal de Borbó per part del sergent Francisco Mayoral.

Diumenge de Rams a Can Mantega

Redacció / Barcelona

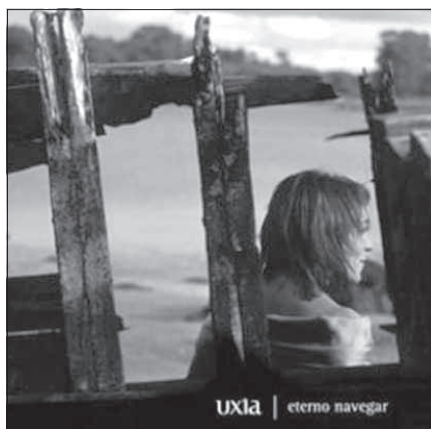
Un any més, la plaça de Can Mantega del barri de Sants celebrarà la tradicional festa de Diumenge de Rams, el 5 d'abril, organitzada pel Grup d'Apòstols «Mn. Jordi Boltà» de la parròquia Sant Joan M. Vianney i dirigida per Josep Roca. Es recrearà l'entrada de Jesús, damunt d'un pollí, a Jerusalem.

El gran atractiu d'aquesta festa és la presència d'un petit ase, que desvetllarà l'entusiasme de petits i grans. Per la seva banda, el 10 d'abril, Divendres Sant, a les 8.00, tindrà lloc la sortida del Via Creu per la plaça de Can Mantega i l'adoració de la creu pels fidels, que comptarà amb la participació del Cos de Portants del Sant Crist de la parròquia de Sant Joan M. Vianney.

Estil Estel:

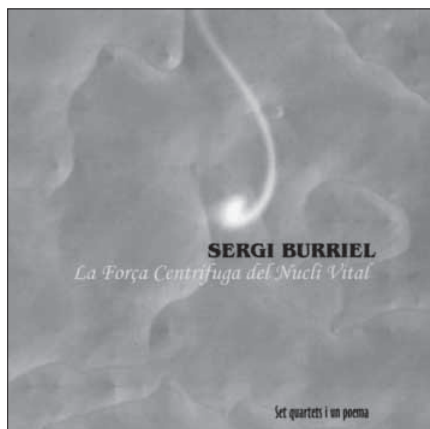
recomanacions discogràfiques

★ Uxía, *Eterno navegar*. Harmonía Mundi.

Travessia musical

Després de vuit anys de silenci, Uxía torna amb l'àlbum *Eterno navegar*. En aquesta nova travessia, l'artista ha trobat un indispensable company de viatge: Paulo Borges, compositor i responsable dels elaborats arranjaments del disc. Els temes són com diferents corrents marins que ens transporten d'Açores a Galícia, o de Guinea Bissau a Cap Verd, i on emergeix una altra de les grans passions sonores d'Uxía: Àfrica. Cal destacar *A Lira*, cançó tradicional portuguesa que canta amb Zeca Medeiros, o *A quimera*.

★ Sergi Burriel, *La força centrífuga del nucli vital*. Autoedició.

Gust per l'art

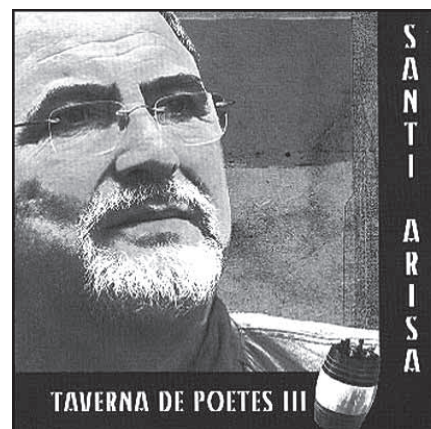
En aquest nou disc, el cantautor Sergi Burriel fa una exquisida recreació del romanticisme, qualificat per la crítica com «el romanticisme del segle XXI». La guitarra clàssica, el violí, el violoncel i el piano conformen un quartet que ens fa viure moments plens de tendresa, així com també de força vital. En tots ells sublima el gust per l'art i la sensibilitat. *Vells Amants*, *El Nucli Vital*, *Adnanta Déa*, *A Poca Llum* o *Ella no és Butterfly* són alguns dels temes que palesen la riquesa creativa de Sergi Burriel.

★ Madeleine Peyroux, *Bare Bones*. Decca/Rounder Records.

Tornar a l'essència

La gran novetat del nou treball de Madeleine Peyroux és que ella ha estat l'autora o coautora de totes les lletres de les seves cançons. La cantant assegura que les composicions han nascut de la seva experiència personal i dels seus sentiments. El títol del disc, *Bare Bones*, l'hi va inspirar un llibre de la monja budista Pema Chodron, en el qual es proposa «tornar, simplement, a l'essència; començar de zero». Aquest àlbum recorda els clàssics del jazz; de fet, sovint se la compara amb la llegendària Billie Holiday.

★ Santi Arisa, *Taverna de poetas III*. Picap.

Versos musicats

El tercer lliurament de *Taverna de poetas* de Santi Arisa té la novetat de l'enregistrament en directe a la sala Luz de Gas de Barcelona, en el marc del Festival Barna Sants, el 17 de febrer del 2008. El cèlebre cantautor i percussionista ens ofereix en aquest nou disc la força del directe, nous arranjaments de cançons d'altres edicions de *Taverna de poetas* i tres nous poemes: *Jazz Burdell*, de Jordi Janer; *Metrallera*, de Ferran Anell, i *És quan dormo que hi veig clar*, de Josep Vicenç Foix. Poesia feta música.

«Creure avui», una experiència d'Església a la Televisió de Mataró

■ El programa, coordinat per Ramon Safont-Tria, arriba als 20 anys d'emissió

Samuel Gutiérrez
Mataró

Durant els anys setanta i vuitanta, els aires renovadors del Concili Vaticà II van bufar amb força dins les comunitats cristianes de Mataró i dels seus voltants. Una de les moltes iniciatives que, com a conseqüència d'aquell impuls transformador, va tenir lloc a la capital del Maresme va ser la posada en marxa d'un programa de televisió on es reflectís, de manera propera i entenedora, la vida i activitat dels cristians enmig del món. Així va néixer l'any 1989 *Creure avui*, un espai religiós pioner a tot Catalunya que va comptar des del primer dia amb el suport del Consell Pastoral Arxiprestal de Mataró. Totes les parròquies hi van col·laborar econòmicament —ajuda que encara continua—, fent possible durant dues dècades una engrescadora presència d'Església en una de les primeres televisions municipals de Catalunya: Televisió de Mataró.

En el primer equip de trenta persones disposades a treballar voluntàriament en aquest ambiciós projecte hi havia Ramon Safont-Tria, actual coordinador de l'espai, que des del primer moment va veure en aquella iniciativa una oportunitat privi-

la cultura del país; i que el cristià és actiu i es fa present en el món d'avui.

Aposta mediàtica

Gairebé des del primer moment, l'entesa amb Televisió de Mataró va ser total i després de fer una crida general per les comunitats cristianes de la ciutat es va formar el primer equip d'una trentena de persones, totes elles voluntàries, disposades a dedicar esforç i hores a realitzar tasques de redacció, muntatge, filmació i documentació, cadascú segons les seves possibilitats. L'aposta mediàtica estava en marxa, i des de les mateixes parròquies es va assegurar un ajut econòmic mensual per adquirir el material bàsic per editar el programa i vetllar per al seu manteniment. Tot i que la televisió oferiria els seus serveis tècnics amb certes condicions d'horari, l'equip del programa va optar per treballar amb material propi i en un local habilitat del Casal Parroquial de Santa Maria de Mataró. I així, molt tímidament, però plens d'il·lusió, el juliol del 1989 es va emetre el programa número zero de *Creure avui*. Coincidint amb les festes patronals, l'espai pilot va tractar precisament, amb molt d'èxit, sobre «Les Santes de Mataró».

Pocs mesos després, a l'octubre, s'iniciava una primera sèrie de programes mensuals que duraria fins a l'octubre del 1991. Des de llavors la periodicitat d'emissió passaria a ser quinzenal, fins que uns quants anys després el programa esdevindria setmanal, com ho és ara, amb emissió el divendres, el dissabte i el diumenge dues vegades. *Creure avui* s'ha consolidat com un dels espais de referència de Televisió de Mataró, amb vint anys d'experiència i més de 700 programes emesos. «Podem dir —afirma Safont-Tria— que el programa ha esdevingut un valor important per a l'Església i la societat mataronina.» I afegeix: «És un espai que a través de reportatges, entrevistes en profunditat, reflexions o notícies d'actualitat permet reflexionar sobre temes que afecten la vida dels cristians i molt sovint la de moltes persones en general.» Alguns dels molts temes tractats durant aquests anys han estat la santedat, la catequesi, els sagraments, la tasca social de Càritas, la pregària o el mal en el món. S'ha pretès donar a conèixer, a més, els aspectes del passat cultural que no es coneixien prou i ser reflex de les activitats de les parròquies o comunitats de la zona davant del món. També hi ha hagut espai per al cinema, la literatura i la música. A

«Creure avui» ha comptat amb un centenar de col·laboradors.

vegades, però, des de l'equip del programa s'ha trobat a faltar una més gran implicació i *feed-back* amb les comunitats parroquials i religioses.

Nous temps, nous reptes

Més d'un centenar de voluntaris han fet possible que durant vint anys el programa *Creure avui* es mantingués ferm a la graella de Televisió de Mataró. Fins i tot en-

cara n'hi ha uns quants que formaven part de l'equip inicial. Com ara Elisa Mataró, esposa de Ramon Safont-Tria, que valora aquesta experiència mediàtica molt positivament: «Estem contents encara que ens hagi suposat moltes hores de dedicació, perquè ens ha donat l'oportunitat de contactar i conèixer moltes persones de la nostra Església. Capellans, religiosos i laics que són capaços de donar resposta a temes i situacions que no són encarats amb normalitat en els mitjans de comunicació i molt poc contestats per la nostra Església.»

Vint anys per al món audiovisual són molts anys, sobretot tenint en compte la revolució digital en la qual ens trobem immersos. L'espai *Creure avui* s'ha sabut adaptar amb solvència i professionalitat als nous reptes i fins i tot se'n planteja ara de nous. Amb l'apagada analògica i l'arribada de la TDT, Televisió de Mataró passarà a tenir una cobertura comarcal i això implicarà molta més audiència. Caldrà ser

més agosarats i emprenedors, i buscar maneres d'arribar als més joves. També es treballa per comptar amb una presència actualitzada a internet i fins i tot la creació de píndoles informatives per als telèfons mòbils. «A la nostra Església —expressa convençut Ramon Safont-Tria— tenim tants carismes, que podem fer arribar a tothom un missatge engrescador! Nosaltres, tot l'equip de voluntaris de *Creure avui*, ho continuarem intentant!»

Ramon Safont-Tria i Elisa Mataró.

legiada per fer present el fet cristià en els mitjans de comunicació. El repte, com explica el mateix Ramon Safont, no era «fer un programa per a catòlics, que també, sinó posar a l'abast de creients i no creients la realitat, les preocupacions i les vivències dels cristians». D'alguna manera es volia oferir un to de quotidianitat pel que fa a les activitats i missió de l'Església. Per això, des del primer moment, es van tenir molt clares les quatre idees que definirien el missatge de fons del programa: que el cristià és una persona com qualsevol altra; que el cristià està en constant procés de revisió; que el cristià té un passat cultural important que influeix en

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara

per només 111,30€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 111,30€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 55,65€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
 (Departament de Subscripcions).
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
 Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La comunicació, aspecte essencial en la família

■ És el tema del nou llibre de la Delegació diocesana de Família i Vida de Lleida

Jordi Curcó / Lleida

La Delegació diocesana de Família i Vida de Lleida acaba de publicar el llibre *De família i de comunicació, ... parlem-ne*, del qual són autors el matrimoni Blanca Roca i Juan Luis Salinas, delegats diocesans de Família i Vida. Aquesta nova publicació se suma als materials que aquesta delegació ofereix per ajudar a reflexionar sobre la família i el seu entorn, o per aprofundir en les diverses circumstàncies que l'envolten. Seguint aquesta dinàmica, en aquesta ocasió edita un llibre sobre la comunicació, la necessitat que té la família d'exercir-la i el que passa quan s'empra o n'és deficitària.

Per tractar aquest tema, els autors dediquen els dos primers capítols a qüestions preliminars sobre el que és la comunicació, a descriure l'entorn familiar i el paper que té en la transmissió de valors, l'estil de viure, l'espiritualitat... Tot seguit, mostra quin ha de ser el clima i l'ambient

Un llibre que ajuda a reflexionar sobre la família.

necessaris per tal que la comunicació sigui possible. Presenta la relació que hi ha entre l'acceptació de l'altre i la comunicació per saber viure l'alteritat, alhora que ajuda el lector a copsar la importància de l'actitud de comunicació en les relacions famili-

ars, especialment entre el matrimoni i amb els fills.

Així mateix, comenta diferents elements o disposicions que poden afavorir la plena comunicació, com ara la capacitat d'escoltar, l'assertivitat, el diàleg i la comunicació sentimental i sexual. Cal observar que també aporta elements de creixement i resolució de situacions enrardides i estableix les línies necessàries per enfortir la relació de parella. El llibre, finalment, presenta com la parella arriba a la comunió total en viure des de l'amor intens i reeixit de la quotidianitat diària, el qual és signe i significació (sagrament) de l'amor de Déu. Es tracta d'una bona aportació bibliogràfica que aborda un aspecte essencial en la família, com és la comunicació.

Els interessats a adquirir aquesta publicació podeu dirigir-vos a la Delegació diocesana de Família i Vida, Av. Blondel 11, 2n - 25002 Lleida, tel. 973 263 824, a/e: familia@bisbatlleida.org.

Nou llibre de contes de la Fundació Concòrdia

Cristina Sánchez / Mallorca

Els contes són una magnífica manera d'educar en valors. Aquesta és la idea que es desprèn d'una iniciativa de la Fundació Concòrdia, que consisteix en la publicació de contes adreçats a nins i nines d'entre 9 i 13 anys. A l'adquisició d'uns valors, s'uneix la importància de crear hàbits solidaris i de lectura des de petits. *Iuriana* és el quart volum d'aquesta col·lecció, que va néixer el 2006 gràcies al patrocini de la Direcció General de Cooperació. El conte, obra de Maria I. Deyà i Antoni Roca, amb il·lustracions de Joan Carles Oliver, tracta la problemàtica de la manca d'aigua i consciència els infants de la necessitat de fer-ne un bon ús. S'ha fet una edició en català i castellà del llibret, que es pot adquirir a través de l'a/e: mallorca@fundacionconcordia.org. Amb els diners recaptats, es donarà suport a un projecte de microcrèdits a emprenedors de l'assentament 22 de enero, a la província de Buenos Aires, Argentina.

Concòrdia és una fundació nascuda de la Congregació de Missioners dels Sagrats Cors de Jesús i de Maria, nascuts a Mallorca i presents a Espanya, Itàlia i Puerto Rico, i amb missions a la República Dominicana, l'Argentina, Rwanda i el Camerun. L'associació va ser constituïda el 2003 i pretén aconseguir un desenvolupament integral de les poblacions més desafavorides on és present la congregació, mitjançant l'assistència social, la formació i la sensibilització. La seva tasca s'estructura en tres àrees: la cooperació per al desenvolupament, la millora de la qualitat de vida dels immigrants a l'Estat espanyol i la formació integral de les joves generacions.

LES RECEPTES DE Joan Villaró

Gelat cremós de coco i llimona

INGREDIENTS:

200 grams de coco

mig litre de crema de llet

5 rovells d'ou

150 grams de sucre

mig sobre de gelatina de llimona

PREPARACIÓ:

Poseu un cassó al foc amb el coco ratllat i la crema de llet i remeneu-ho contínuament amb la batidora de varetes fins a la primera ebullició. En un altre cassó a part, poseu-hi els rovells d'ou amb el sucre i, amb la batidora elèctrica, mescleu-ho bé fins que quedi una massa escumosa. A poc a poc i, a foc lent, afegiu-hi la crema de llet i remeneu-ho contínuament. Quan comenci a bullir, apagueu el foc i afegiu-hi la gelatina de llimona. Rectifiqueu-ho de sucre. A continuació, passeu aquesta massa per un colador i poseu-la en un recipient a dins del congelador. De tant en tant, remeneu-la durant la primera hora i mitja. L'endemà ja tindreu el gelat al punt.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Campanars

Delfí Dalmau i Argemir
delfidalmau@yahoo.es

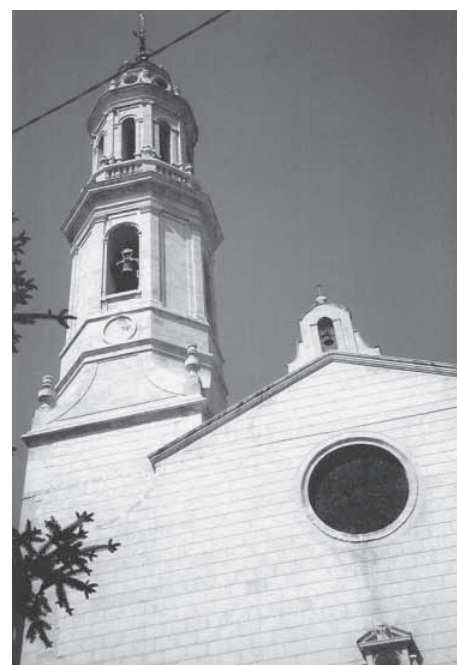

Alforja

En baixar per la carretera procedent del Priorat després de passar el coll d'Alforja camí del Baix Camp, es va veient ja de lluny, cap a la plana, la població d'Alforja a 375 metres d'altitud. En destaca el seu gegantí campanar parroquial, i el veiem com si voléssim, per damunt, destacat, i tan proper que sembla com si el poguéssim tocar amb la mà. És una de les visions més sorprenents del nostre paisatge.

Aquest campanar té l'aire i l'aspecte d'aquelles obres neoclàssiques que repetien les característiques del de Vilanova i la Geltrú, obra del frare carmelita fra Josep de la Concepció. És, com tots els que el van imitar, una obra excel·lent, un plaer per als ulls que gaudeixen de l'art dels nostres artistes constructors. Segons els meus càlculs, arriba a una alçada de 47,30 metres; amb tot, la gent de la població n'hi fa 52; no ve d'uns metres per considerar-lo com un dels més alts de casa nostra.

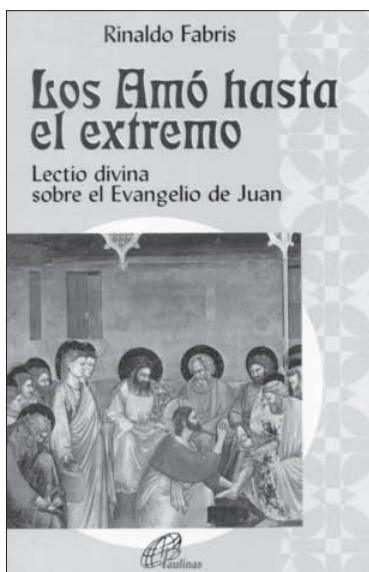
Té planta quadrada, de gairebé sis metres de costat, un segon cos octagonal bastit amb carreus de pedra blanca amb motllures horitzontals que delimiten espais i franges, i lesenes cantoneres en els seus cossos vuitavats; el primer d'ells queda obert per alts finestrals en costats alterns. Damunt d'aquest cos, una balustrada amb pinacles de bola tanca un terrat on s'aixeca una alta torrella amb obertures a cada cara i, per damunt de la cornisa, un tercer cos obert en òculs el·líptics està coronat per una cúpula de teules vidriades verdes, careners blancs i un pinacle de bola, al cim de la qual una creu testimonia

el lloc cristià. Per l'interior del campanar, una escala típica catalana, sobre voltes i arrapada als murs puja fins al cor i, des d'ell, una escala de cargol arriba fins a la cel·la o estança oberta amb finestrals on pengen les campanes.

El temple és obra acabada el 1637 amb una nau de cinc trams coberts amb voltes de llunetes, acompanyada de dos passadissos oberts entre els altars laterals. Les seves dimensions mostren una església gran, sense desmesura; fa 36 metres de llargada per 11 d'amplada i gairebé 16 d'alçada; comptant des del fons dels altars laterals, sempre des de l'interior del temple, l'amplada total arriba a poc més de divuit metres.

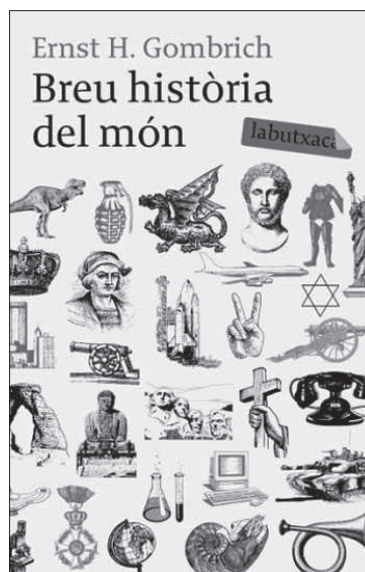
Llibres

Comunió de fe

La *lectio* sobre l'Evangeli de Joan es veu facilitada pel fet que el text és fruit d'un procés de relectura i escolta, d'interiorització i contemplació de la Paraula. Aquest llibre, escrit per Rinaldo Fabris, president de l'Associació Bíblica Italiana, convida el lector a apropar-se «al quart evangeli en la seva integritat, per trobar la Paraula que dóna vida». L'autor proposa al llarg d'aquestes pàgines set textos de l'Evangeli joànic per aconseguir, des de la recerca inicial, la plena comunió de fe.

Rinaldo Fabris, *Los amó hasta el extremo. Lectio divina sobre el Evangelio de Juan*. Editorial Paulinas, Col·lecció Sembrar la Palabra, Madrid 2008, 143 pàg.

Mirada global

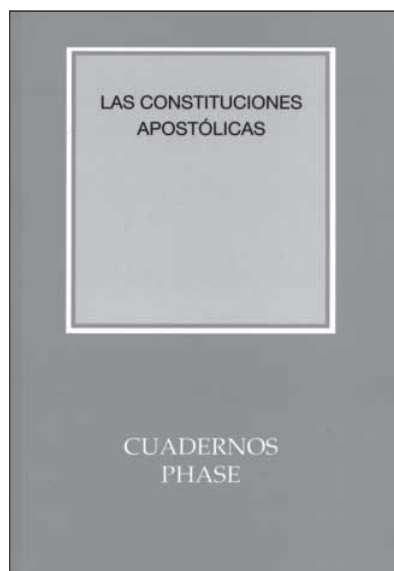
L'historiador Ernst H. Gombrich fa un repàs complet a la història, explicada com si fos una novel·la, des dels inicis de la humanitat fins al segle XX, sense oblidar cap de les grans civilitzacions que han marcat el nostre món: de Mesopotàmia a l'Imperi xinès, passant per moviments culturals com el Renaixement o la Il·lustració. Escrita amb un estil directe, no es limita a explicar fets històrics, sinó que inclou nombroses anècdotes i interpretacions enginyoses.

Ernst H. Gombrich, *Breu història del món*. Editorial Empúries-labutxaca, Barcelona 2009, 394 pàg.

Vida eclesial

Les constitucions apostòliques han suscitat sempre un gran interès per part dels estudiosos, tant en el camp de la litúrgia com en el de la història eclesiàstica, perquè permeten disposar d'un retrat rigorós, a través de la legislació, els costums i els textos litúrgics que presenten, de la vida dels primers segles de l'Església. Constituïdes per vuit llibres o tractats, els experts pensen que van ser elaborades a Síria cap a l'any 380 per un equip o taller de redacció al qual se li dóna el nom de «compilador».

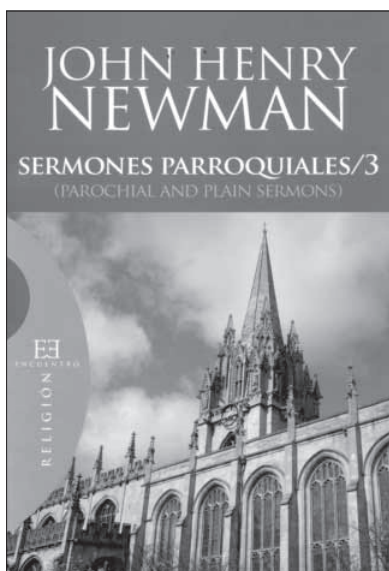
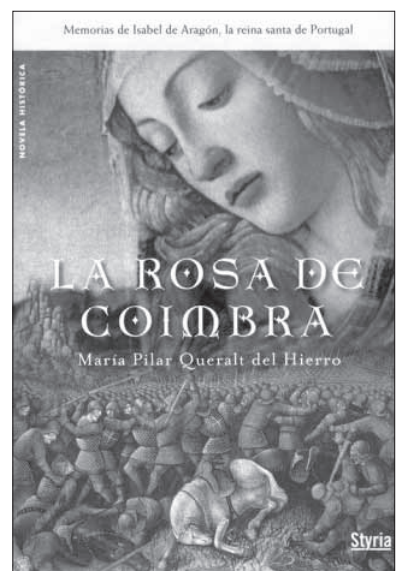
AA.DD., *Las constituciones apostólicas*. Centro de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Cuadernos Phase, Barcelona 2008, 315 pàg.

Una dona valenta

En aquestes pàgines es recrea l'experiència vital d'Elisabet d'Aragó, reina de Portugal, una dona valenta, decidida i intel·ligent, que es va lliurar als més humils. Clau en la política del seu temps, va viure una època convulsa de la història peninsular. Va ser canonitzada tres segles després de la seva mort. Quan van obrir la seva tomba al monestir de les clarisses de Coïmbra, on havia pres els vots després de la mort del seu marit, el seu cos estava incorrupte i exhalava aroma de sàndal i roses.

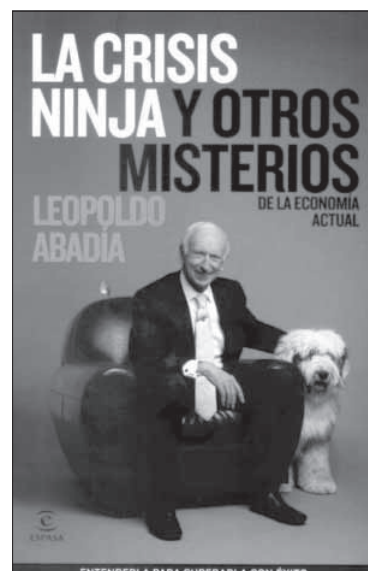
María Pilar Queralto del Hierro, *La rosa de Coïmbra*. Ediciones Styria, Barcelona 2009, 220 pàg.

Instrument de salvació

En aquest tercer volum de la sèrie dels «Sermones parroquiales» s'inclouen 25 sermons predicats a l'església de Santa Maria d'Oxford. El geni humà i cristià del cardenal John Henry Newman (1801-1890) torna a brillar-hi amb tota lucidesa. Amb un gran coneixement de l'Esclat, l'autor —encara anglicà, abans de la seva conversió al cristianisme— descriu amb bellesa l'Església com a instrument de salvació, com a continuïtat de Crist en la història a través dels sagraments.

John Henry Newman, *Sermones parroquiales / 3*. Ediciones Encuentro, Col·lecció Ensayos, Madrid 2009, 357 pàg.

Qüestions econòmiques

L'enginyer industrial Leopoldo Abadía explica en aquest volum, de manera clara i positiva, que fins de les pitjors situacions en podem sortir ben parats i treure'n partit. Tot això posant al mal temps bona cara i sense perdre mai el sentit de l'humor. Com és possible que una cosa que passa a Illinois afecti immediatament la nostra butxaca? En què s'assembla l'economia de la nostra llar als Pressupostos Generals de l'Estat? Abadía, el nou guru de l'economia respon a aquestes i a d'altres preguntes.

Leopoldo Abadía, *La crisis ninja y otros misterios de la economía mundial*. Editorial Espasa Calpe, Pozuelo de Alarcón 2009, 25 pàg.

En clau evangèlica

Jesús Villegas, especialista en cinematografia i assidu col·laborador a la revista *Misión Joven*, ofereix en aquest llibre un conjunt de textos per enfrontar-se al cinema amb una clau ètica i evangèlica. Es tracta d'un apropament al cinema essencialment com a instrument educatiu-pastoral. Des d'aquesta perspectiva, revisa el cinema actual, n'assenyala múltiples propostes filmiques per recuperar el sentit de la vida, la defensa dels drets humans i la justícia, i analitza les millors seqüències sobre Jesús al setè art.

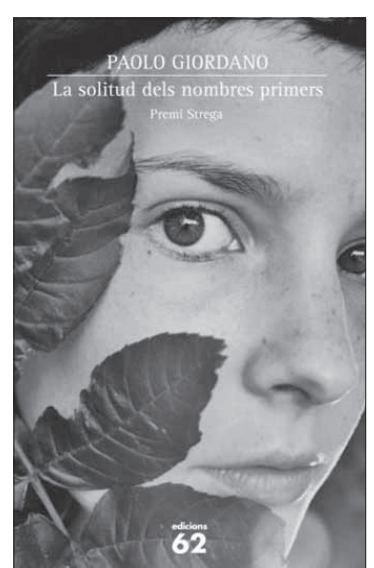
Jesús Villegas, *Cine con sentido. Una lectura humano-evangelizadora del cine*. Editorial CCS, Col·lecció Agentes PJ, Madrid 2008, 232 pàg.

Història commovedora

Amb només 26 anys, Paolo Giordano ha esdevingut el fenomen editorial més rellevant dels darrers temps a Itàlia. *La solitud dels nombres primers*, primera novel·la d'aquest llicenciat en Física Teòrica, ha aconseguit un gran èxit. A través de les matemàtiques, l'autor construeix una bonica metàfora per narrar la història commovedora d'Alice i Mattia, dos éssers les vides dels quals han quedat condicionades per les conseqüències irreversibles d'uns episodis que van tenir lloc en la seva infància.

Paolo Giordano, *La solitud dels nombres primers*. Edicions 62, Col·lecció El Balancí, Barcelona 2009, 311 pàg.

Crítica literària

Cristóbal Sàrrias

Aquest Japó increïble...

L' experiència humana i espiritual de Pedro Arrupe, quan recorda els anys d'estada al Japó, queda resumida en la paraula *increïble*... Després de llegir la narració de la belga Amélie Nothomb, *Ni de Eva ni de Adán*, salvant les distàncies, la podem resumir amb la mateixa paraula: sentiment de sorpresa, que ratlla la incredulitat, davant del que passava en la breu crònica de la seva vida a Tòquio.

Nothomb és jove, gairebé desconeguda, però la seva narració és vital, entretenguda, en alguns moments d'un lirisme gairebé èpic, unida a una visió subtilment irònica i hilarant. Perquè té l'habilitat de ser natural i immediata encara que sigui en les situacions més paradoxals per a la seva mentalitat occidental.

Una noia jove, filla d'un diplomàtic belga, nascuda al Japó, torna després d'uns anys per aprendre-hi japonès. Una breu estada en la qual estableix relacions amb Rinri, que l'ajuda en l'aprenentatge difícil de la llengua. Ella l'introdueix en el francès. Dos joves que ben aviat van més enllà de la gramàtica... Els costums japonesos d'una urbanitat sòbria, el contrast amb

Amélie NOTHOMB
Ni de Eva ni de Adán
Anagrama, Barcelona 2009, 173 pàg.

l'espontaneïtat i despreocupació de l'europea, les reaccions de la família, el menjar, les reunions d'amics. Tot descrit i explicat amb una ironia intel·ligent... i el lirisme incontinència davant de l'espectacle de la naturalesa, en unes pàgines emocionades.

Quin misteri amaga aquesta narració, mal titulada amb una expressió que només té sentit en el llenguatge col·loquial belga? *Ni de Eva ni de Adán* resumeix el pensament molt de la modernitat que evita els compromisos, i està explicat amb una gran dosi de sinceritat, al caire del cinisme des de la nostra òptica tradicional, en les darreres pàgines de la narració, quan recorda les seves sensacions en abandonar el Japó de manera definitiva, tot i que el noi no ho sospita... «Sembla que, fugir és poc gloriós. Llàstima, perquè és molt agra-

dable. La fugida proporciona la sensació de llibertat més agradable que es pot experimentar. Et sents més lliure fugint que si no tens res de què fugir... el concepte de llibertat és un tema tan gastat que em fa badallar. L'experiència física de la llibertat és una altra cosa. Tothom hauria de tenir sempre alguna cosa de la qual fugir, per conrear aquesta possibilitat meravellosa. De fet, sempre hi ha alguna cosa de què fugir. Encara que només sigui de nosaltres mateixos...» (pàg. 165).

Una crònica aparentment superficial. En realitat conté la gran llavor del canvi. Amélie Nothomb ens dona la clau de la

seva intenció, de la seva pròpia visió de la vida: «No per casualitat —diu— he escrit una història en la qual ningú no desitja massacrar ningú.» Un pressupòsit que conté els elements bàsics per a la construcció d'una societat sense dramatismes, sense necessitat de retòriques en les ruptures dels vincles que lliguen, perquè en realitat no existeixen: «Fugida poc gloriosa? Sempre val més que

deixar-se atrapar. L'únic deshonor és no ser lliure.»

Una narració excel·lent que no deixa indiferent, i ajuda a descobrir i definir aquesta manera diferent, la que s'amaga en l'ambigüitat del títol, que vol reflectir la voluntat de no comprometre's a res, i n'ofereix una de freda i una de calenta...

Crítica teatral

Andreu Sotorra

Dues veus entre cel·les

LA INFANTICIDA I GERMANA PAU / De Víctor Català.
INTÈRPRETS: Emma Vilarasau, Àngels Gonyalons i Oriol Ruiz.
DIRECCIÓ: Josep Maria Mestres.
Teatre Romea, Barcelona. Fins al 17 d'abril.

En poques vegades es pot veure tot un teatre dempeus aplaudint si no és que es tracti de personatges mediàtics de fronteres —i televisions— enllà. Fa la impressió que la devoció i l'estima que els espectadors tenen per Emma Vilarasau i Àngels Gonyalons no és només a causa de la seva llarga i reconeguda trajectòria com a actrius sinó també perquè la veu que donen ara a Víctor Català/Caterina Albert (*L'Escala*, 1869-1966), a través de dos dels monòlegs més punyents de l'autora de *Solitud*, connecta amb els espectadors perquè hi retroben la manera de fer, de dir, de pensar d'una època i d'una societat que ha deixat rastre en el caràcter hereditari de la tradició.

A banda d'això, tant *Germana Pau* com *La infanticida* —dos monòlegs de només mitja hora cadascun, el primer pràcticament inèdit en teatre, i el segon, revisat després de disset anys de representar-se en el mateix Romea—, tracten dues qüestions que esgarren les entranyes de les contradiccions humanes davant de fets adversos i dramàtics.

Els dos monòlegs tenen com a protagonistes dues dones mortificades per desenganys amorosos i abocades a trencar amb allò que les normes morals els impedien de fer. La Júlia de *Germana Pau*, abandonada per l'home que estimava, va ingres-

Àngels Gonyalons interpreta la Júlia de «Germana Pau».

sar a les germanes Paüles, on, després, per atzar, coincideix en un hospital amb l'antic estimat, greument malalt, sobre qui aboca tot el seu ressentiment fins a fer que ell trobi la mort en els seus braços.

A *La infanticida*, una dona amant i víctima a la vegada de l'home estimat —recordi's aquí personatges com la Marta de *Terra baixa* o l'Àgata de *La filla del*

mar—, explica, des de la cel·la d'un manicomí, la mort de la criatura que, si hagués deixat viure, ningú no hauria acceptat. La falç del pare, l'amor que confessa que sent encara per Reiner, l'amo, i la roda de molí que s'emporta el cos de la petita, graner avall, marquen el triangle del drama que s'insereix, és clar, en els drames rurals de l'època, però que retroba en la societat actual el seu paral·lel. I, si no, ¿quina diferència hi ha entre la Nela, la infanticida de Víctor Català, i les infanticides anònimes de les criatures que ara es troben abandonades sovint en contenidors urbans, o les que provoquen els maltractaments infantils que surten a la llum cada dos per tres, o els drames violents de gènere que tenen un trencament passional de fons?

Això és el que fa que els monòlegs de Víctor Català —el pseudònim adoptat per Caterina Albert procedeix del nom donat a un dels personatges de l'autora—, cent anys després, tinguin una absoluta modernitat, la mateixa modernitat que els mantenidors dels Jocs Florals d'Olot del 1898 van descobrir en *La infanticida* i la mateixa que va provocar la ira dels seus coetanis lectors. Avui, les veus d'aquestes dues dones s'escolten en un silenci tens, amb un llenguatge ric, que s'ha mantingut fidel a l'original, i amb dues interpretacions que acaben posant la pell de gallina a l'auditori.

Precisament per la força dels textos, i per la importància que siguin entesos sense buits, hi ha una evident diferència entre *Germana Pau* i *La infanticida* quant a la manera d'arribar als espectadors. Mentre el director Josep M. Mestres ha deixat que

Àngels Gonyalons (Júlia / *Germana Pau*) es reclogui en el seu monòleg de fora cap endins, Emma Vilarasau (Nela / *La infanticida*) expulsa el seu, decididament i enèrgica, cap enfora.

D'acord: blanc i negre, cara i creu. Però aquí és on cal fer un toc d'alerta. Un text no gens convencional com el de *Germana Pau* i, a més, poc conegut, ha d'arribar clarament als espectadors des de la primera paraula. I, per aquesta raó de replegament interior que fa Àngels Gonyalons, la primera meitat del monòleg de *Germana Pau* arriba amb dificultats de comprensió a l'auditori.

Cal recuperar la dicció i la vocalització —tan abandonades en segons quins casos i tan exigents, per exemple, en el teatre anglès— i s'han de recuperar sens falta si no es vol que vells i nous espectadors acabin pensant que la llengua se'ls escapa o que l'oïda els fa figa, cosa que, afortunadament, en aquest espectacle, no passa tant en la segona meitat del monòleg d'Àngels Gonyalons i, en cap moment, en el monòleg d'Emma Vilarasau.

En tot cas, la proposta d'aquest doblat fet amb els monòlegs de Víctor Català demostra que tant Àngels Gonyalons com Emma Vilarasau són dues de les actrius de l'escena catalana actual amb més maduresa i versatilitat. I encoratja veure que tant l'una com l'altra són capaces de combinar diversos registres —ja sigui televisiu o de teatre musical— amb el retorn als seus autèntics orígens: el teatre que, a través de la paraula, els espren tot el potencial expressiu que porten dins.

Actualitats científiques

Plaques solars, l'energia del futur?

Energia neta i renovable és la gran aspiració del món tècnic actual. Tothom sap que l'energia provinent dels combustibles fòssils (gas, petroli i carbó) ni és neta ni és renovable i, a més, ja s'està exhauint. És urgent per a la humanitat recórrer a altres formes d'energia si vol continuar amb el tren de vida que porta. Com fer-ho? Tota l'energia que consumim prové, directament o indirecta del Sol i és a ell que cal acudir. També l'energia eòlica i la marina (en parlàvem no fa gaire en aquesta mateixa plana) és deguda a l'astre que tan generosament ens il·lumina, perquè ell és el que provoca el vent i, amb el vent, les onades, i també va contribuir a la vida que ens deixà els combustibles fòssils.

I no es podria aprofitar directament la radiació que ens envia? Evidentment que sí. L'invent ja està fet de fa anys. Són les

plaques solars amb cèl·lules fotovoltaïques que transformen l'energia lluminosa en elèctrica. El mecanisme d'aquesta transformació és relativament senzill. S'aprofita una de les propietats que té el silici cristal·lí. Quan aquest element està cristal·litzat els seus àtoms es troben enllaçats compartint parelles d'electrons relativament mòbils. N'hi ha prou que hi incideixi llum solar directa per excitar-los i passen a un nivell més alt d'energia i es mouen pel cristall originant un corrent elèctric. La primera cèl·lula fotovoltaïca que s'inventà va ser aprofitant aquesta propietat del silici. Ja s'han intentat altres mètodes, però molt costosos. Ara com ara és l'única que segueix utilitzant-se.

El problema és com fabricar-ne en quantitat suficient. Resulta encara força costosa, tant per la matèria primera que s'utilitza

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

com pel procés de fabricació, i es veu difícil que es pugui arribar a un mercat gran. I, per una altra banda, el seu rendiment és migrat: només aprofita un 18-20% de l'energia lumínica que rep. Se n'han aconseguit d'altres que arriben al 50% de rendiment, però no són a l'abast d'una economia sensata. Són les que la NASA posa en els seus satèl·lits artificials. Es creu, però, que les plaques comercials podran millorar i arribar a un rendiment del 22-23%. Així i tot encara resulten cares. No siguem però pessimistes. S'estan fent estudis per part d'universitats i companyies per trobar altres materials que no siguin el silici que presentin també el fenomen de la mobilitat dels electrons. Diuen que fins i tot alguns plàstics podrien ser d'aquests. Desitgem-los sort. La urgència de tenir energia neta i renovable es fa cada vegada més gran.

Cosmologies actuals i fe cristiana

Ja en vam parlar al capítol 32. El descobriment el feren el 1998 Saul Perlmutter i Adam Riess, directors d'un grup d'investigadors. El fet que les supernoves del tipus Ia presenten sempre una mateixa resplendor intrínseca que permet, per la llum que ens n'arriba, calcular distàncies de galàxies llunyanes (en les quals ja no és possible distingir-hi variables cefeïdes, que són el mitjà més utilitzat per calcular-ne la llunyania) els va furnir d'un instrument per dir si l'expansió de l'univers era més ràpida o més lenta en el passat. Ho aconseguiren mesurant les distàncies relatives entre galàxies remotes, en tant que són objectes de comportament cosmològic, o sigui, de moviment relatiu petit respecte del gran moviment d'expansió còsmica. El resultat va ser: que en el passat la velocitat de l'expansió era més baixa, o sigui que ha anat creixent, ara s'accelera. De moment no se'ls féu gaire cas per part dels astrònoms, però noves observacions han anat confirmant que aquella constatació no era equivocada. A la mateixa conclusió arribà John Webb estudiant els quàsars llunyans. Actualment pocs són els entesos que en dubtin. La qüestió que es planteja és: per què hi ha acceleració en l'expansió còsmica?

Possibles causes per explicar aquesta acceleració

No hi ha uniformitat a l'hora d'establir què pot motivar el fet. L'equació cosmològica de la relativitat general no preveu pas aquesta possibilitat. S'hauria de modificar, cosa que molts consideren fora de lloc i desncertada perquè les repetides comprovacions de la teoria la fan molt segura. Si de cas s'hi hauria de tornar a posar la cèlebre «constant cosmològica lambda» que Einstein va rebutjar dient que haver-la-hi posada «havia estat el desencert més gran de la meua vida». Però seria reposar-la en un sentit un xic diferent del que li havia donat el seu autor.

52 L'expansió de l'univers s'accelera

La causa que alguns proposen per obtenir l'explicació d'aquesta misteriosa acceleració expansiva és l'existència d'un cert *fluid còsmic repulsiu* que s'oposi a la força de la gravetat. Aquest *fluid* seria el que produiria l'efecte repulsiu que es pretenia obtenir amb la lambda d'Einstein per contrarestar la gravetat. Seria l'energia del «buit quàntic»? Així ho afirmen alguns. Dos astrònoms de Cambridge, João Magueijo i Andy Albrecht diuen que el buit quàntic té una densitat d'energia que correspon a la lambda d'Einstein i és contrària a l'energia gravitatòria. Ihi afegeixen que la velocitat de la llum era més gran a l'origen del Big Bang, cosa que implica la no-conservació de l'energia. (Així diuen que es resolen els problemes de l'«horitzó» i la «planitud» de l'univers.)

L'«energia fosca» és una altra candidata a produir l'efecte. En caldrà una bona descripció. S'haurà de considerar com un camp o com un fluid perfecte que exerceixi una certa pressió P amb una densitat d , de manera que $P = Kd$, i el problema serà trobar el valor de K . S'han estudiat les diverses possibilitats segons el valor que s'atribueixi a aquesta K , i els resultats són tres fonamentalment: el primer seria que ocasioni un *Big Rip* (=gran estripada) que faria l'espai infinit en un temps finit, el segon que hi hagi una acceleració lenta i l'expansió segueixi indefinidament, i el tercer que l'acceleració sigui un xic més ràpida, del tipus que originaria la constant cosmològica i que també porti a una expansió indefinida.

No cal dir que els tres models són tots hipotètics i problemàtics. L'energia que provoca l'acceleració del moviment còsmic s'ha anomenat «energia fantasma»

perquè no podem assegurar què és ni com actua. Els models descrits són pures construccions matemàtiques; no hi ha, per ara, cap confirmació observacional. El que sí es pot dir amb una certa aproximació és que, d'acord també amb les mesures fetes en halos galàctics, l'energia fosca arriba a ser un 73% del total còsmic, mentre que la matèria fosca n'és un 23% i només el 4% és de matèria ordinària.

Què podem dir, doncs, del futur de l'univers?

Si és cert que l'univers s'expansiona i cada vegada més de pressa, és clar que hem de dir que no hi ha possibilitat per a la teoria de l'univers polsant o cíclic, que exposàvem al capítol 43. No es pot parlar de l'«etern retorn» a l'estil de certs autors amb al·lusió a Nietzsche. Però encara cal afegir-hi una altra cosa: el segon principi de la termodinàmica afirma que l'entropia de l'univers augmenta imparablement i això vol dir que el desordre creix i també l'energia tèrmica que va equilibrant-se en tots els objectes, fins a esdevenir, tard o d'hora, del tot inconvertible en cap altra mena d'energia. El resultat serà la «mort tèrmica» de l'univers. Molt abans dels problemes cosmològics actuals ja es presentà aquest fet com una realitat futura. El físic alemany Hermann L. F. von Helmholtz (1821-1894), el 1854, va parlar, el primer, d'aquesta mort de l'univers: amb el temps, digué, s'anirà fent una situació de temperatura constant en tots els punts de l'univers i total l'energia còsmica s'haurà reduït a calor, ja no serà possible disposar d'energia aprofitable, perquè per convertir la calor en una altra mena d'energia

cal que hi hagi diferència de temperatura en els cossos que la proporcionen.

Hi ha qui nega la inevitabilitat d'aquesta mort tèrmica, perquè, diuen, del segon principi de la termodinàmica no es dedueix que s'hagi d'arribar a un equilibri total de la temperatura de la matèria existent. Pierre Duhem (1861-1916) ja ho afirmava, a *Théorie Physique: Son object. Sa structure*, París, 1914, dient que: «És cert que l'entropia de l'univers ha de créixer sense límit, però no hi cal un límit superior», és a dir l'entropia pot anar creixent indefinidament sense que hi acabi equilibrant del tot la calor còsmica. I altres autors recorren a altres subterfugis, com ara a la font d'energia inesgotable de l'espai buit.

A part, però, de la mort tèrmica, sembla cert que l'expansió còsmica seguirà indefinidament, i podem parlar d'una altra «mort» de l'univers: les estrelles, ja ho sabem, tenen una vida finita i ha d'arribar un moment en què totes s'apaguin, algunes convertides en forats negres i altres en objectes obscurs i cada vegada més separats els uns dels altres. No és també una visió de mort aquesta? No és estrany que una visió d'aquest tipus faci rumiar els astrònoms sobre el sentit de l'univers i que diguin amb Steven Weinberg (*Los tres primeros minutos del universo*, Madrid 1977) «com més comprensible sembla l'univers, tant més sense sentit també sembla». No s'entén que hagi vingut a l'existència per acabar d'una manera tan tràgica. És clar que el «sentit» que no es troba en l'univers per la sola ciència ha de venir de l'existència humana. Els que tenim fe en un Déu creador i personal, que se'ns ha manifestat en Crist, podem afirmar amb tota tranquil·litat que no ens és problema aquesta realitat còsmica. Sabem que Déu ens hi ha posat, i només durant un temps finit, per donar-nos després una altra mena de vida. I aleshores comprendrem segurament encara millor el perquè de la creació material i la seva finitud.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Duplicity **

Director i guionista: Tony Gilroy.
Intèrprets: Clive Owen, Julia Roberts, Tom Wilkinson, Paul Giamatti, Carrie Preston.
Gènere cinematogràfic: *thriller*.
Estats Units, color, 2009. 125 minuts. / Públic: adults

Ray, exagent de l'M16, i Claire, exagent de la CIA, decideixen passar al sector privat per involucrar-se en la lluita que mantenen oberta dues multinacionals de la cosmètica. Acostumats a l'espionatge professional, són capaços de sacrificar-ho tot per aconseguir qualsevol informació que desmunti la competència. Però, què passa quan s'hi barreja l'amor?

Després de triomfar amb la trilogia de Bourne i de l'èxit que va obtenir amb *Michael Clayton*, en aquest nou llargmetratge, Gilroy es passa de rosca. Una de les primeres escenes —l'enfrontament entre els dos caps de les dues grans companyies— ja vaticina el que seran els 120 minuts restants: la pel·lícula es fa llarga. Tot i un repartiment de luxe i un muntatge dinàmic, no aconsegueix mantenir atent un espectador que

es cansa de seguir el joc de descobrir fins a on arriba l'engany. Hi ha massa salts buits en el temps i massa recorreguts innecessaris per diferents ciutats que no aporten res a l'argument. Tot i això, el tàndem Owen i Roberts repeteix i, com vam poder veure a *Closer*, funciona. La seva compenetració i naturalitat als diàlegs és gairebé l'únic que dona salsa a aquesta història d'emboïcs, robatoris i espionatge industrial.

• Humor: 1; acció: 1; violència: 0; sexe: 1; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Una pareja de tres ***

Director: David Frankel.
Guionistes: Scout Frank i Donald Roos.
Intèrprets: Owen Wilson, Jennifer Aniston, Alan Arkin, Kathleen Turner.
Gènere cinematogràfic: *comèdia romàntica*.
Estats Units, color, 2008. 120 minuts. / Públic: joves.

John i Jenny s'acaben de casar. Decideixen començar la seva nova llar a Florida, on aconsegueixen feina en els dos diaris rivals de la ciutat, respectivament. La seva carrera professional els apassiona, milloren la seva posició; però John es veu incapaç d'afrontar la paternitat. Sebastian, el seu company al diari —faldiller empedreït—, li suggereix que regali a Jenny un cadell. Així complau la seva dona amb la idea d'augmentar la família, però d'una manera més senzilla, ja que criar un gos és menys compromès. Tot i això, Marley serà un gos poc obediència.

Basada en l'autobiografia del periodista John Grogan, *Una pareja de tres* esbossa en to d'humor —sense obviar algun toc més dramàtic— els obstacles i les pors a l'hora de formar una família en la societat actual. Al llarg de la pel·lícula apareixen

temes com ara la dificultat de conciliar vida laboral i familiar, el preu de l'èxit, la maternitat, les crisis matrimonials, la por davant del compromís o els sacrificis que exigeix la vida familiar. Un elogi a la família que farà riure els més joves, gràcies a les entremaliadures del gos, però en què el públic adult llegirà més enllà, especialment les parelles joves, que s'identificaran amb les reaccions, dificultats i situacions a què el matrimoni protagonista s'haurà d'enfrontar.

• Humor: 2; acció: 0; violència: 0; sexe: 0,5; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

My blueberry nights ***

Director: Wong Kar Wai. / Guionistes: Wong Kar Wai i Lawrence Block.
Intèrprets: Jude Law, Norah Jones, David Strathairn, Rachel Weisz.
Gènere cinematogràfic: *drama romàntic*.
Hong Kong-Xina-França, color, 2007. 93 minuts. / Públic: joves.

Nova York. Després d'una ruptura amorosa, Elizabeth comença una curiosa amistat amb l'amo del bar on solia anar amb el seu nòvio, per poc temps després desaparèixer. Jeremy, el britànic que regenta el bar novaiorquès, anirà rebent notícies d'ella a través de les cartes i postals que li envia. Elizabeth ha iniciat un periple pel centre del país on, des de la seva feina com a cambrera i un insomni persistent, anirà descobrint altres històries tan o més tristes que la seva.

Wai repeteix el que tan bé sap fer amb el seu cinema: redimensionar i actualitzar el melodrama en l'univers contemporani, és a dir, amb uns tocs marcats de cinema modern que es noten sobretot en l'ús de la cronologia. Temps morts; desitjos de ser perenne en un món on es tem la caducitat dels records; uns records que es desfan com les cançons que els acompanyen i que es pretenen perpetuar en objectes (claus, comptes de bar, cotxes...); certa estructura circular i creació

de paral·lelismes; efecte de dilatació causat per l'alentiment de la imatge...

A tot això hi afegeix el gust per convertir les coses trivials en determinants (la rutina de tasques com ara netejar, fumar o menjar un pastís) i les coses lletges (llums de neó o espais tancats poc acollidors) en belles. La seva forta estilització, que no perd coherència amb un repartiment nord-americà, s'obre al paisatge més fílmic americà —el desert— per donar-li un toc de *roadmovie* a la seva manera força *kitsch* de veure la realitat i el cinema. Connecta amb l'espectador per l'estranya manera de representar el dolor que provoquen certs sentiments de pèrdua. Però aquesta proximitat experimental

tampoc no va més enllà de certa radiografia humana. Aquí l'efímer del estil Wai impedeix anar més enllà del retrat de les dolences.

• Humor: 0; acció: 1; violència: 1; sexe: 0,5; llenguatge: col·loquial.
• Extres DVD: idiomes (castellà, català i anglès); subtítols (castellà i català); trailer; fitxa artística, tècnica i de doblatge; filmografies.

El món de la televisió

Águila roja *

Dijous - 22.00 h - TVE1 / Públic: adults.

Ambientada al segle XVII, narra la història d'un home normal que, després d'una tragèdia familiar, busca venjança convertint-se en un justicier i defensor de pobres i oprimits. Una gran inversió en decorats, vestimentes i figurants per a una sèrie que, en conjunt, ni es pot qualificar de bona, ja que, tot i els intents, ni la trama, ni els personatges, ni els guions aconsegueixen transportar l'espectador a l'època desitjada. Tot en aquesta sèrie sembla de cartró pedra: la interpretació, les lluites —amb alguna excepció—, els diàlegs i un llarg etcètera. Ja en el seu primer capítol es deixa entreveure aquest vici hispànic d'embrutar els ambients, fins i tot els més dignes, amb escenes de sexe que no vénen al cas i amb humor de taverna. Una llàstima, encara que s'agraeix l'intent.

Acusados ***

Dimecres - 22.15 h - Telecinco / Públic: joves/adults.

El *thriller* domina en aquesta sèrie, on els secrets de la política, l'empresa i el poder judicial es barregen amb les vides de persones ordinàries. Amb una filmació més acurada del que ens té acostumats Telecinco, aquesta sèrie proposa, a més, uns guions i uns personatges més tridimensionals i treballats que els de les altres produccions similars. D'altra banda, les interpretacions s'emmarquen en un registre una mica encarrat i un pèl afectat, que fa perdre naturalitat a uns actors capaços de transmetre més. Així i tot, això pot ser que se suavitzi a mesura que avanci la temporada. Si la sèrie sap mantenir el ritme, l'acció i el suspens, *Acusados* es pot convertir en una bona opció.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
08.00-09.30 El primer cafè
09.30-13.00 Radiofórmula
13.00-13.08 Cant de la Salve i el Virolai
13.08-17.50 Radiofórmula
14.55-15.00 Espurna d'alba
15.30-15.35 Evangeli
15.00 i 21.00 Comentari general
22.00-23.00 Finestra oberta

Dilluns

19.00-20.00 Vida sana
21.00-22.00 Coneixes Jesús?
23.00-00.00 Planeta blau
00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
01.00-02.00 Resson
02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dimarts

19.00-20.00 Parlem d'empresa
21.00-22.00 Buscant la llum
23.00-00.00 Paraules d'amor
00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
01.00-02.00 Resson
02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
19.00-20.00 De cap i de nou
21.00-22.00 Temps d'escolta

00.00-00.15

Completes des de Santa Maria de Solius

01.00-02.00

Resson

02.00-02.10

Evangeli, Dietaris,

Espurna d'alba

02.10-06.50

Música instrumental-

Radiofórmula

Dijous

19.00-19.20

Estel solidari

19.30-19.45

Els germans orientals

19.45-21.00

Radiofórmula

21.00-22.00

Mirades

23.00-00.00

Projectes

00.00-00.15

Completes des de

Santa Maria de Solius

02.00-02.00

Evangeli, Dietaris,

02.00-02.10

Espurna d'alba

02.10-06.50

Música instrumental-

Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00

Amb els ulls de Maria

19.00-20.00

Catalunya sense barreres

20.00-21.00

Radiofórmula

21.00-22.00

A peu de carrer

23.00-00.00

Amb llum pròpia

00.00-00.15

Completes des de Santa

Maria de Solius

01.00-02.00

Resson

02.00-02.10

Evangeli, Dietaris,

Espurna d'alba

02.10-06.50

Música instrumental-

Radiofórmula

Dissabte

06.50-07.30

Santoral, El tren de les set,

Sant Rosari, Evangeli,

Laudes des de Montserrat

10.00-10.30

A tota costa

10.30-12.30

Trotamundos

15.00-15.05

Cuina a Ràdio Estel

16.00-16.05

Llibres a l'abast

17.00-17.05

Clip de teatre

18.00-20.30

Vida sana

00.00-00.15

Parlem d'empresa (R)

00.00-00.15

Completes des de Santa

Maria de Solius

01.00-02.00

Resson

02.00-02.10

Evangeli, Dietaris,

Espurna d'alba

02.10-06.50

Música instrumental-

Radiofórmula

Diumenge

06.50-08.00

Santoral, El tren de les set,

Sant Rosari, Evangeli,

Laudes des de Montserrat

08.00-09.00

La Cantata i Dietari

09.00-10.00

Tot sardana

10.00-10.05

Avui és festa

10.00-10.30

La taula de l'Evangeli

10.30-12.30

Diumenge de Rams

Benedicció de rams i Missa

des de la catedral de Barcelo-

na.

12.30-14.30

Rutes per Catalunya

15.00-15.05

Cuina

16.00-16.05

Llibres

17.00-17.05

Crítica de teatre

18.00-18.30

La taula de l'Evangeli

18.30-20.00

Radiofórmula

20.00-20.30

Església Viva

20.30-21.00

El campanar

00.00-00.15

Completes des de Santa

Maria de Solius

00.30-01.00

Jazz

01.00-02.00

Resson

02.00-02.10

Evangeli, Dietaris,

Espurna d'alba

02.10-06.50

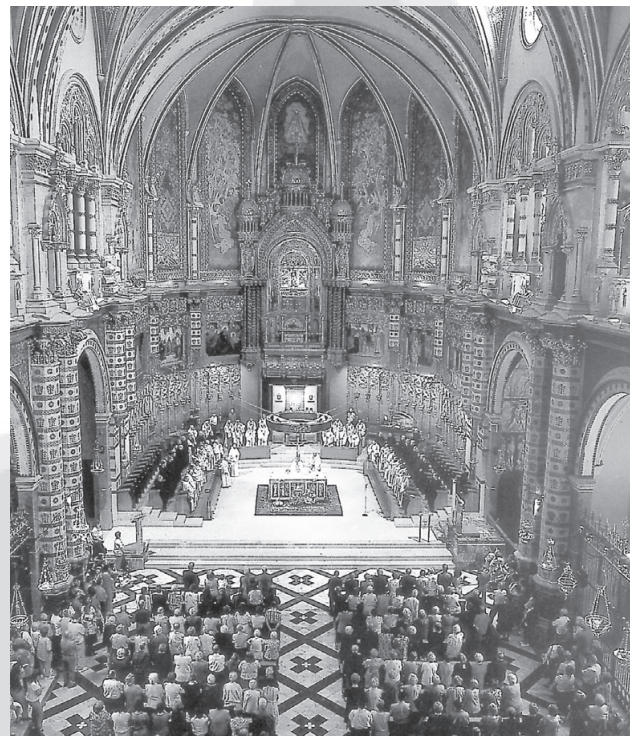
Música instrumental-

Radiofórmula

«De Montserrat, estel»

us ofereix en directe
des de la basílica de
la Mare de Déu
de Montserrat

de dilluns a diumenge,
a les 7.30 h,
la pregària de Laudes

Cada diumenge,
a les 11.00 h,
la Missa conventual

I ara cada dia, de dilluns a divendres,
a les 13 h, Cant de la Salve i
el Virolai a càrrec de l'Escolania
de Montserrat

■ Barcelona 106.6 ■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6 ■ Tortosa 90.1 ■ Cerdanya 104.4
■ Catalunya Central 93.7 ■ Garraf 96.8 ■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Girona 103.4 ■ Vic 91.3 ■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Desconnexions de Ràdio Estel

Dilluns

09.30 Informatiu matí
20.00 Un dia més

Dimarts

09.30 Informatiu matí
20.00 Un dia més

Dimecres

09.30 Informatiu matí
10.30 2/4 de salut
20.00 Un dia més
23.00 Arsènic per compassió

Dijous

09.30 Informatiu matí
20.00 Un dia més
21.00 La Taula de l'Evangeli

Divendres

09.30 Informatiu matí
10.30 La nostra Església
20.00 Un dia més

Dissabte

12.30 2/4 de salut

Diumenge

10.30 La Taula de l'Evangeli
18.00 La Taula de l'Evangeli

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h, Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» del Dr. Lluís Martínez Sistach, cardenal-arquebisbe metropolità de Barcelona. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

La 2

Diumenge 5

08.45 Shalom

Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.00 Islam hoy

Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.15 Buenas noticias TV

Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez.

09.30 Santa Missa

Diumenge de Rams i de la Passió del Senyor
Benedicció de rams, processó i Santa Missa des del Vaticà.

11.20 Els camins de la calma

Programa documental que proposa itineraris per llocs de Catalunya amb les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

TV-3

Diumenge 5

09.00 Signes dels Temps

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

K3/33

Diumenge 5

10.30 Missa conventual de Montserrat

Cada primer diumenge de mes, retransmissió de la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'escolania.

TVM (televisió de Mataró)

Cada divendres

21.00 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai Temps de reflexió.

El programa es repeteix el dissabte a les 13.00 h i el diumenge a les 13.00 i a les 22.00 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.

El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 13.00 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes, a les 17.00 i diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.00 h; Televisió Costa Brava, dilluns, a les 00.30 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 9.00 h; Canal Català Girona (Banyoles), dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

INTERNET

• **SALESIANS.**— La visitaduria salesiana Àfrica Etiòpia-Eritrea (AET) ha llençat el seu nou lloc web (www.sdbaet.org), en el qual podreu conèixer el treball dels fills de don Bosco en aquella zona.

ALTRES BISBATS

• **NOVAHUMANITAS.**— Del 16 al 20 d'abril, sessions de dimensió humana, a València, a càrrec de M. Àngeles de los Ríos, sobre *Descúbrete a ti mismo...* Més informació: tel. 962 781 807 i 667 275 110, a/e: masanpe9@hotmail.com.

• **FILLES DE LA CARITAT.**— Del 17 al 19 d'abril, jornades de portes obertes *Vive dentro de ti*, per a joves a partir de 18 anys, a la casa provincial de Madrid. Més informació: tel. 936 530 102 i 679 078 398, a/e: isabelbfc@hotmail.com.

• **CENTRE D'HUMANITZACIÓ DE LA SALUT.**— Del 8 al 10 de maig, *En el atardecer de la vida. Otra mirada, nuevos horizontes*, a Tres Cantos (Madrid). Més informació: tel. 918 060 698, a/e: formacion@humanizar.es, web: www.humanizar.es.

• **CURS DE COMUNICACIÓ SOCIAL.**— Organitzat per la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la CEE, la Confer i la Facultat de

Comunicació de la Universitat Pontifícia de Salamanca. Serà del 29 de juny al 3 de juliol sobre *Creación y tratamiento de imagen digital*. Més informació: tel. 923 282 357, fax 923 282 747, a/e: mmanzanobo@upsa.es.

• **TERRA SANTA.**— Sortida especial per a seminaristes d'arreu de l'Estat espanyol, del 29 de juny al 6 de juliol, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa. Guia: Mons. Esteban Escudero, bisbe auxiliar de València. Més informació: tel. 913 439 721 i fax 913 433 927.

SETMANA SANTA

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 2 d'abril, a les 19.30, celebració comunitària de la Penitència; **Diumenge de Rams**, a les 11.00 i 13.00, benedicció de rams i missa; a les 19.00, vespres solemnes; **Dijous Sant**, a les 19.00, concert de música sacra; a les 19.30, missa de la Cena del Senyor; a les 22.30, vetlla comunitària de pregària; **Divendres Sant**, a les 8.00, ofici cantat de tenebres i laudes; a les 12.00, celebració de la Passió del Senyor. Predica Mn. Sergi Gordo, secretari general i canceller de l'arquebisbat; a les 18.00, via crucis pel carrer; a les 19.30, *Set últimes paraules del Redemptor*, de Haydn; **Dissabte Sant**, a les 21.00, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 11.30, eucaristia solemne; a les 19.00, vespres solemnes presidides per Mons. Joan Martí Alanis, arquebisbe emèrit d'Urgell; **Dilluns de Pasqua**, a les 11.00, eucaristia solemne; a les 11.30, caramelles. C/ Aragó, 299 - Barcelona, www.concepciobcn.com.

• **ALBINYANA.**— El 4 d'abril, a les 10.00, i el 5, a les 20.00, a l'església parroquial de Sant Bartomeu, representació de *Pàgines de Passió*. Més informació: tel. 977 687 598.

• **LA PASSIÓ DE LLINARS.**— El 4 i 5 d'abril, a les 17.00, el grup de teatre Till-Tall de Llinars del Vallès torna a posar en escena *Veniu a mi*. Més informació: www.tilltall-teatre.com/lapassio.

• **POBLET.**— **Diumenge de Rams**, a les

5.15, matines; a les 7.30, laudes; a les 9.40, benedicció de rams, processó i missa; a les 13.00 i 18.00, missa; a les 19.00, vespres; a les 21.00, completes; **Dilluns, Dimarts i Dimecres Sant**, a les 5.15, matines; a les 7.00, laudes; a les 8.00, missa conventual; a les 13.30, pregària del migdia; a les 18.30, vespres; a les 20.30, completes; **Dijous Sant**, a les 5.15, matines; a les 7.30, laudes; a les 13.30, pregària del migdia; a les 16.30, celebració comunitària del sagrament de la Reconciliació; a les 17.15, assaig de cants; a les 17.30, missa de la Cena del Senyor; a les 20.55, completes; a les 24.00 s'acaba l'adoració al Santíssim; **Divendres Sant**, a les 5.15, matines; a les 7.30, laudes; a les 9.00, celebració de les set paraules; a les 11.00, conferència del P. Josep M. Recasens sobre *La Creu: misteri de Déu vulnerable*; a les 13.30, pregària del migdia; a les 16.15, assaig de cants; a les 16.30, celebració de la Passió; a les 21.00, completes; a les 22.00 es tanca l'església; **Dissabte Sant**, a les 5.15, matines; a les 7.30, laudes; a les 11.00, conferència de fra Lluís Solà sobre *Maria, deixeb-la als peus de la Creu*; a les 13.30, pregària del migdia; a les 19.00, vespres; a les 22.30, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 7.45, laudes; a les 10.00, missa del dia de Pasqua; a les 13.00 i 18.00, missa; a les 19.00, vespres; a les 21.00, completes.

• **CATEDRAL DE SANT FELIU DE LLOBREGAT.**— Celebracions presidides pel bisbe Agustí Cortés: **Diumenge de Rams**, a les 12.00, benedicció de rams i eucaristia; **Dijous Sant**, a les 19.00, celebració de la Cena del Senyor; a les 22.00, hora santa; **Divendres Sant**, a les 10.00, ofici de lectures i laudes; a les 18.00, celebració de la Passió; a les 20.00, Via Crucis; **Dissabte Sant**, a les 10.00, ofici de lectures i laudes; a les 22.00, Vetlla Pasqual.

• **COMUNITAT DE L'ANYELL.**— **Diumenge de Rams**, a les 19.00, missa de la Passió; a les 21.30, adoració del Santíssim; **Dilluns Sant**, a les 10.30, ofici de les lamentacions i eucaristia; a les 13.00, adoració; **Dimarts Sant**, a les 7.30, ofici monàstic; a les 8.30 i 12.30, adoració; a les 18.30, ofici monàstic i eucaristia; **Dimecres Sant**, a les 12.00, missa de «Maria, icona del Redemptor» i adoració; a les 20.00, vetlla de la Cena del Senyor: lavatori dels peus; a les 21.30, adoració; **Dijous Sant**, a les 7.30 i a les 12.30, ofici del Dijous Sant; a les 9.15, adoració; a les 18.00, Cena del Senyor; a les 20.00, acció de gràcies; a les 23.00, Passió de Jesús: Getsemaní; a les 2.00, Passió de Jesús (detenció); **Divendres Sant**, a les 10.00, Passió de Jesús: procés; a les 12.00, Passió de Jesús: crucifixió i mort; a les 15.00, Passió de Jesús: celebració de la creu; a les 20.30, ofici de la sepultura de Jesús; **Dissabte Sant**, a les 8.00, ofici del des-

cens de Jesús als inferns; a les 22.00, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 7.00, ofici de resurrecció; a les 12.00, missa de Pasqua; a les 19.00, missa del capvespre de Pasqua. Parròquia de Sant Jaume, c/ Ferran, 28 - Barcelona

• **RECÉS A LA CIUTAT.**— **Dimarts Sant**, a les 20.00, celebració del perdó i eucaristia; **Dijous Sant**, a les 19.30, celebració de la Cena del Senyor; de 22.00 a 22.50, meditació bíblica *Jesús entregat, pa de Déu en temps de fam*, amb Javier Vitoria Cormenzana; **Divendres Sant**, d'11.30 a 13.30, pregària *Jesús crucificat, saviesa de Déu en els corredors de la mort del nostre món*, amb J. V. Cormenzana; a les 17.00, celebració del misteri de la mort de Jesús; a les 19.00, Via Crucis conduït pel P. Francesc Roma, s.j.; **Dissabte Sant**, d'11.30 a 13.30, pregària *Jesús sepultat, el silenci de Déu i el rumor d'una esperança*, amb J. V. Cormenzana; a les 20.30, Vetlla Pasqual. Església del Sagrat Cor, c/ Casp, 27 - Barcelona.

• **MISSIONERS XAVERIANS.**— Del 8 al 12 d'abril organitzen una Pasqua Missionera per a joves a partir de 18 anys, a Xavier (Navarra) amb el tema *Para que vivamos una vida nueva, como Pablo*. Més informació: tel. 948 884 005, a/e: jesbargon@gmail.com.

• **SOLIUS.**— **Dijous Sant**, a les 18.00, missa de la Cena del Senyor; **Divendres Sant**, a les 17.00, celebració de la Passió; **Dissabte Sant**, a les 22.30, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 10.00, missa.

• **CATEDRAL DE GIRONA.**— **Dijous Sant**, a les 19.00, missa de la Cena del Senyor; **Divendres Sant**, a les 17.00, celebració de la Passió; a les 22.00, processó del Sant Enterrament; **Dissabte Sant**, a les 23.00, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 10.30, litúrgia de les hores; a les 11.00, missa solemne. Benedicció papal. Presideix les celebracions el bisbe Francesc Pardo.

• **PASTORAL DEL SORD DE BARCELONA.**— Celebracions interpretades en llengua de sords: **Dijous Sant**, a les 19.00, missa de la Cena del Senyor a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/Consell de Cent, 114 - Barcelona); **Divendres Sant**, a les 12.30, la Passió del Senyor; a les 14.00, dinar solidari; a les 15.00, Via Crucis amb projecció a la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68 - c/ Benet Mercadé, 25 - Barcelona); **Dissabte Sant**, a les 21.00, celebració pasqual i missa a la parròquia de la Miraculosa.

• **VIA CRUCIS.**— **Divendres Sant**, a les 10.30, Via Crucis «Camí de pregària al

Concert de Setmana Santa

RECITAL DE MÚSICA SACRA

a càrrec de
ANNA BELÉN GÓMEZ, soprano
EMANUELA MARTELLI, soprano
MANUEL RUIZ, piano

obres de
W. A. Mozart, J. S. Bach,
G. B. Pergolesi, G. F. Haendel,
J. Haydn, G. Rossini, S. Mercadante

Organitzen
l'Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia
i
Amics de Mozart de Barcelona

Barcelona, dimarts 7 d'abril del 2009
a 2/4 de 9 del vespre

ORATORI DE SANT FELIP NERI DE GRÀCIA
c/ del Sol, 8
Entrada lliure

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones
a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA, del proper 24 al 26 d'abril.

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que posseeix cadascú. També està adreçat a sacerdots, religiosos i religioses que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església.

Truqueu al nostre telèfon d'informació: 932 188 876

Cosas de la vida

CECÍLIA ARANÉS MALLOL

Recordant nou anys de sentiments i emocions a
Catalunya Cristiana

Ediciones STJ
Reserveu-lo ja al tel. 934 909 987

Des del carrer

JOAN PRAT, DIRECTOR DE LA REVISTA «TEÒFIL»

S'acaba d'encetar una nova i engrescadora etapa de la revista «Teòfil», dels alumnes de les facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya. Amb un redisseny gairebé total i una aposta clara pels valors humans i cristians, la publicació vol esdevenir un punt de trobada per intercanviar pensaments, escrits i maneres de fer en el món d'avui. Al capdavant de la revista hi ha Joan Prat Jorba (Igualada, 1980), estudiant de quart de Teologia i seminarista de la diòcesi de Vic.

Carles Soler Perdigó
Bisbe emèrit de Girona

Sense por

La violència és el flagell de la societat. Des de la guerra i el terrorisme fins a la violència domèstica. Avui potser amb noves modalitats i proporcions espantoses. No ens podem sentir segurs.

Pretenem tenir-ho tot ben garantit per les assegurances públiques o privades. Tanmateix la vida ens recorda cada dia que aquí baix no tenim res segur. Ni els béns ni la mateixa vida.

Prou que ho diu ben clar Jesús, referint-se als rics que es fan la il·lusió de tenir el futur assegurat: «Insensat! Aquesta nit et reclamaran la vida» (Lc 12,20). Qui no accepta aquesta «lleï de vida» o, per dir-ho encara amb paraules de Jesús, qui, abans de la mort, «no es fa ric davant de Déu» (Lc 20,21), viu sempre amb la por al cos. Tem perdre el que amb esforç ha aconseguit i considera ben seu. Per defensar-ho, pot oblidar els camins de la justícia i, en lloc de cercar camins de pau, recórrer a la violència. Pensem en fets concrets d'àmbit familiar, professional, social, de política local o internacional que sovint són notícia. A la violència física o al recurs a les armes, sol precedir la violència verbal, l'insult, la desqualificació radical. De l'agressivitat, se'n fa condició de l'èxit o de l'honor. Certament ben efímers.

Hem d'esforçar-nos per respondre adequadament als reptes que constantment ens assetgen: com situar-nos davant d'aquesta societat nostra que ha sofert un canvi tan profund i radical i sovint assetjada per la violència als carrers i a les llars? Quina ha de ser la nostra actitud personal per mantenir-nos fidels en aquest context a la fe cristiana que professem i a les seves exigències de justícia i germanor?

Cap situació històrica pot impedir la gràcia de Déu en cada persona. La fe continua sent possible perquè Déu continua actuant en cada ésser humà. Déu no està en crisi. Hem de viure el moment present amb una actitud positiva i esperançada.

Zacaries l'espòs d'Elisabet, la cosina de la Mare de Déu, va profetitzar que Jesús vindria al món perquè «sense por, lliures dels enemics, li donem culte amb santedat i justícia tota la vida, i per guiar els nostres passos per camins de pau» (Lc 1,73-79). Deixar-nos il·luminar per l'Evangeli de Jesús, creure fermament en l'amor entranyable del nostre Déu, fidel a les seves promeses de salvació (cf. Lc 1,71-79), ens allibera de totes les pors i ens estimula a les millors actituds i aportacions per a la pau en el món, per alliberar-lo del flagell del terrorisme i de tota forma de violència.

Pensant-ho millor

«El món d'avui espera trobar en l'Església un interlocutor vàlid per a moltes qüestions»

Samuel Gutiérrez

—Per què heu decidit encetar una nova etapa de la revista *Teòfil*?

—Aquesta publicació va néixer fa més de deu anys com a modest òrgan de comunicació dels alumnes de les facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya. Es tractava d'establir lligams de comunió i crear un espai per compartir pensaments, escrits i maneres de fer. Al llarg d'aquest temps, hi ha hagut diverses caigudes i aixecades, encara que cada curs esdevenia ocasió per viure un nou despertar. Aquest any, coincidint amb el 40è aniversari de la facultat, la revifalla ha estat potser més viva que en altres ocasions, amb un afany de renovació formal i de continguts prou substancials.

—Què voleu oferir?

—*Teòfil* és una revista d'estudiants com la de qualsevol universitat, amb l'única peculiaritat que es pot desprendre dels mateixos estudis de teologia i filosofia... El que pretén aquesta publicació és crear un ambient en les facultats que convidi a l'estudi, a la reflexió i a la participació. Volem establir vincles d'amistat i comunió entre tots els qui estudiem aquí. Volem, a més, obrir la gana i posar per escrit pensament teològic i filosòfic, de ma-

nera amena, simpàtica, sense grans elucubracions, senzillament... Perquè qui sap si un petit escrit o ressenya ens encén un foc! La vida està feta de petites espurnes que a vegades passen desapercebudes i a vegades comencen quelcom. Si els cristians tenim la més bona notícia de la història, per què no la transmetem? Per què no comencem a escampar espurnes d'evangeli, d'amor, de pau, de justícia, d'amistat, d'intel·lectualitat, de pensament, enlairant l'esperit i la ment?

—Quin és el vostre *teòfil* particular?

—*Teòfil* és el qui té ganes d'aprendre, de saber més... El nostre *teòfil* és aquell que fa com el destinatari de l'Evangeli de Lluc, que demanava a l'evangelista saber més coses sobre Jesús. Els estudiants de teologia, siguin laics, consagrats o seminaristes, acostumen a ser persones a la recerca de Jesús, al qual ja coneixen, però del qual volen saber-ne més i més i donar-lo a conèixer.

—Què creieu que poden aportar la filosofia i la teologia al món d'avui?

—Molt, sens dubte. El Sant Pare Benet XVI remarca insistentment la importància de la formació intel·lectual dels sacerdots, i la preparació filosòfica i teològica dels fidels en general. El món d'avui espera trobar en l'Església

un interlocutor vàlid per a moltes qüestions: en el diàleg fe i raó, en el diàleg entre cultures, en el diàleg entre les religions, o per donar motiu de la nostra esperança a tothom...

—Voleu ser també un mitjà d'evangelització?

—Per descomptat. Tota activitat desenvolupada per cristians té la vocació de l'evangelització. Nosaltres entenem que evangelitzem cada vegada que parlem de la nostra fe i de les nostres reflexions sobre el món a la llum de la fe.

—Quins criteris teniu per escollir els temes?

—Parlem d'allò que interessa als alumnes i que té relació amb el que estudiem. Som gent jove i li volem donar aquest to modern a la revista, encara que sempre amb fidelitat a la fe de l'Església.

—Algú pot tenir la imatge que els estudiants de filosofia i teologia són una mena d'espècie en via d'extinció...

—Bé, és evident que no són les carreres amb més matriculats ni les que tenen més sortides professionals. A teologia, a més, la majoria dels estudiants som seminaristes o religiosos, però jo no diria que estiguem en via d'extinció! Més aviat, hauríem de ser espècies protegides...

L'autèntica irracionalitat

Eduard Brufau

Una de les crítiques que a vegades es fa a la religió és que no és racional i que, per tant, no pot ser vàlida ni positiva per a l'ésser humà. Ara bé, que les religions no són una realitat racional és un fet evident, però és que no hi ha cap religió que ho hagi pretès ser mai. De tota manera, això no significa pas que siguin creences irracionals, és a dir, que vagin en contra de la raó. En les religions ens movem en un àmbit, el de la fe, diferent del de la raó, certament, però no pas oposat ni contrari a ella, sinó perfectament conciliable.

Contràriament, sí que hi ha altres activitats humanes que pel bé de tothom haurien de ser racionals del tot, però que a la pràctica estan regides per comportaments absolutament forassenyats. La política i l'economia en són l'exemple més clar. Per damunt del bé comú hi predominen les decisions il·lògiques, contradictòries, irresponsables i, sobretot, els interessos de grup i personals. Les conseqüències d'aquest comportament irracional, com és evident, són greus per a tothom. Per què, doncs, a la política i l'economia no se'ls retreu mai ser tan clarament contràries a la raó?

Rauxa